
İçindekiler

- Kriz, Rekabet ve Çatışma.....	1
- Toplumsal ve Siyasal Gündem'den.....	3
- G. Afrika'nın Anlatılmayan Hikayesi - Jerome Roos, (çeviri).....	17
- Komünist Hareket'in 1. Konferansı.....	22
- Komünist Hareket Konferans Kararları.....	24
- İktidar Kavgası, Talan ve Çürüme - Yusuf Erdem.....	25
- Parti İnşası ve Somut Görevlerimiz - İ. Can.....	27
- Dersim'de Öğrencilerin Sorunları - Baran Kayıkçı.....	32
- Erkek Egemen Düzendeki Pınar'lar Katlediliyor - Fatma Tufaner....	34
- Dünyanın Bütün İşçilerine Selam Olsun...- Tunç Dersimli.....	37
- Buz Kırılmış, Yol Açılmıştır - Zehra Yolaç.....	38
- Kapitalizm ve Gençlik - Mahir Sönmez.....	42
- İşçi Emeklileri Mücadelelerini Yükseltmelidir - Ali Gök.....	47
- Yerel Yönetimler ve Kent Sorunları Üzerine - N. Fırat.....	48
- Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti Anayasası.....	52
- Kucan-Bulak Dokumacıları Lenin'i Kutlanıyor.....	55

Anadolu Yayıncılık adına İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tahir Ozan
Aylık, Siyasal, Yaygın Türkçe Yayın
Adres: 847 Sk. No:32 Kat:2 Daire:7
Kemeraltı/konak/İzmir
Baskı tarihi: Ocak 2014
Basım yeri: Özdemir Matbaacılık,
Dvutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi
Blok No: 145 Topkapı-İstanbul
Tlf. 0212 577 54 92

İletişim:

Web. www.sozveeylem.org

İzmir- 847 Sk. No:32 Kat:2 Daire:7
Kemeraltı/konak/İzmir

İstanbul-Bağlarbaşı mah. ortameydan sok.
6/1 Maltepe

Manisa-Turgutlu: Turan Mah. Kurultay Sk.
No:21 Kat:1 Turgutlu

Söz ve Eylemde Gündem

Kriz, Rekabet ve Çatışma

Bir dönemden beri burjuvazi içindeki rekabet ve çatışma, uluslararası ve iç ekonomik, politik gelişmelerin etkisi altında kimi zaman küllenerek, kimi zaman da alevlenerek sürüyor.

Sermayenin bu kavgası sermaye hareketinde verilidir. Sermaye başka sermayeler olmadan, onlarla ilişki ve rekabet içine girmeden varlığını sürdüremez. Bu noktadan bakıldığında rekabet ve bunun kaçınılmaz sonuçları olan yolsuzluk, vurgun, rüşvet ve çatışma sermaye hareketine dışardan sokulmuş unsurlar değil, bizzat onun varoluş biçimleridir. Kapitalizmin hızlı ve “sorunsuz” geliştiği dönemlerde rekabet ve çatışma sermaye hareketinde üstü örtülü olarak sürer. Ama ne zaman üretim tarzı kendi iç çelişkilerinin duvarına çarpar, ne zaman krizler ortaya çıkar, o zaman, rekabet yolsuzluk ve çatışma sermaye hareketinin yegane biçimi olur. Bugün kapitalist rekabeti bir sermaye savaşlarına dönüştüren bu durumdur. Kapitalist rekabet kapitalizmin genel krizi koşullarında bir yandan dünyanın egemenlik alanları, diğer yandan da pazarların emperyalist tekeller arasında yeniden paylaşımı olarak sürüyor.

Tek tek kapitalist ülkelerde yaşanan ve kendini yolsuzluk, rüşvet ve her bakımdan çürümüşlük olarak ortaya koyan sermaye savaşları, bu genel tablodan, kapitalist gelişmenin ulaştığı dünya-evrensel boyut ve sistemi bir bütün olarak etkisi altına alan kapitalizmin genel krizinden bağımsız olarak ele alınamaz. Hele Türkiye gibi emperyalist zincirin halkası olan ülkeler için bu tümüyle böyledir.

Türkiye’de bir süredir yaşanmakta olan, ken-

dini rüşvet, yolsuzluk çürüme ve kokuşma olarak ortaya koyan iç çatışma bu uluslararası koşulların doğrudan etkisi altında şekilleniyor.

AKP, bir kaos ve kriz ortamında, uluslararası sermaye çevrelerinin desteği ve ABD’nin icazetiyle iktidara geldi. Bu icazetin gereklerini büyük bir bağlılıkla yerine getirdi. ABD ve AB’nin desteğiyle devlet aygıtı içinde yürütülen operasyonlarla iktidarını pekiştirdi. Bu süreçte, bugünkü çatışmanın bir tarafı olarak görülen, Cemaat devlet aygıtının ideolojik ve siyasal olarak yeniden dizaynında önemli roller üstlendi. Kemalizm’le siyasi İslam arasında neredeyse yüzyıllık çelişki Kemalizm’le İslam’ın yeni bir tarzda sentezlenmesiyle, İslami- Kemalizm ile, siyasal İslamın aşırılıkları törpülenerek, tarikat örgütlenmeleri devlet aygıtına içerilerek aşıldı. Yoksulluk ve cehalet üzerinden burjuva ideolojik ve siyasal hegemonya güçlendirildi.

Erdoğan ve ekibi “Sünni İslam”, “istikrar” ve “demokrasi” söylemiyle her seçimden güçlenerek çıktı. Güçlendikçe de saltanatının kadir-i mutlak olduğunu var saydı ve öyle davrandı. Ta ki iktidarın gerçek sahipleri kendilerini hatırlatana dek.

AKP’nin emperyalist sermaye, özellikle ABD ve İsrail nezdinde güvenilirliğini yitirmesi Ortadoğu ve Kuzey Afrika’da emperyalist paylaşım planlarının güncellik kazanması sürecinde ortaya çıktı. Ortadoğu ve Kuzey Afrika’nın yeniden paylaşımında emperyalist devletlerin, özellikle ABD’nin, Türkiye’ye biçtiği rolü Türk burjuvazisinin, geniş bir İslam’ı coğrafyada, Yemen’de, Tunus’ta, Mısır’da ve Suriye’de kendi arka bah-

çesini oluşturma doğrultusunda kullanma, ekonomik krizi kara para aklamalarıyla hafifletme girişimi ve bunun ABD ile ilişkilerde yol açtığı gerginlik, Türkiye’de yaşanan son gelişmelerin arka planını oluşturunur.

Türk burjuvazisi, arka bahçe yaratmak için bölgede giriştiği başarısız denemelerin ardından içine girdiği kaostan provokasyon ve şantajla sıyrılmayı denedi, deniyor. Suriye’ye yönelik provokasyonlar, ABD ve İsrail’le yaşanan gerginlikler bir başarısızlık ve çaresizlik zincirleridir. Erdoğan’ın Rusya lideri Putin’le her görüşmesinde Şangay Paktına girme isteğini yinelemesi, Çin’le yapılan füze anlaşması, anti-İsrail, hatta son dönemde üstü örtülü olarak sık sık dile getirdiği anti- Amerikan söylem, bu çerçevede başvuru umutsuz çırpınışlardır.

AKP ile uluslararası sermaye arasında gerilen ipler burjuvazi içindeki rekabet ve çatışmayı alevlendirerek su yüzüne çıkarttı. Bu aynı dönemde patlak veren Haziran Başkaldırısı, AKP’nin üzerinde oturduğu düzlemi iyice eğikleştirdi. AKP bu eğik düzlemde aşağı doğru kaymaya başladı. Düzlem eğikleştikçe rüşvet, yolsuzluk ve kasetler ortalığa serilerek kayma hızı da arttı. Hız arttıkça baskı ve şantajları da arttı.

11yıllık AKP iktidarı döneminde burjuva sınıf içindeki rekabet ve çatışma devlet olanaklarının -özelleştirmeler, krediler, emlak rantı ve ihaleler- paylaşılması etrafında yoğunlaştı. AKP’nin devlet olanaklarını tekelleştirmesi ve istediği gibi paylaşması, sermaye grupları arasındaki çatışmayı AKP’ye yöneltti. Rüşvet ve yolsuzluk bu paylaşımın aracı oldu ve iktidar partisinin yöneticileri tarafından bir havuzda biriktirilerek paylaşıldı. AKP bugüne kadar arkasındaki uluslararası destek, uyguladığı baskı ve şantajla sürdürdüğü bu düzeni, bugün sürdürebilecek durumda değildir. Söylemdeki gibi “icazetle gelen rezaletle gider.”

Bugüne kadar burjuvazi rekabet ve çatışmasını demokrasi kisvesi altında laik- anti –laik çatışması biçimine büründürerek hem çatışmanın gerçek karakterini örtmeyi ve hem de bu temelde işçi ve emekçileri çatışmanın tarafları haline getirmeyi başardı. Bugün de çatışmayı AKP - Ce-

maat çatışması gibi göstererek aynısını yapıyor. Gerçekte ise, AKP’de, Cemaat ’de (ve diğerleri CHP, MHP, çeşitli isimler altında “Sivil Toplum Örgütleri” v.b.) aynı sınıfın, burjuvazinin örgütleridir. Bu o kadar öyledir ki AKP’nin de, Cemaatin de yönetici kadroları C.I.A’nın ülkemizde kurduymuş olduğu komünizmle mücadele derneklerinden gelmişlerdir. Ve bunlar her ne kadar rekabet içinde birbirleriyle çatışsalar da, işçi sınıfı karşısında bileşik sınıfsal bir güç olarak yer alırlar.

Burjuvazinin kendi post kavgasını bir demokrasi mücadelesi olarak sunabilmesinin ve işçileri, emekçileri bu kavgaya taraf edebilmesinin temel nedeni işçi sınıfının içinde bulunduğu gerilik ve örgütsüzlüktür. Ancak yine de devletin bütün kurumlarını etkisi altına alan ve kapitalizmin bütün çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğunu açığa çıkaran krizin, işçi ve emekçiler tarafından bu kadar sessizlikle karşılanması sınıfın içinde bulunduğu gerilik ve örgütsüzlükle açıklanamaz. Bu aynı zamanda burjuva hegemonyanın sınıf üzerindeki gücü ve etkinliğinin de bir göstergesidir. “Yiyorlar ama iş yapıyorlar” söylemi hegemonyanın gücünü ve çürümenin boyutunu ortaya koyuyor.

Burjuvazinin iç çatışması alanında kalarak gelişmeleri doğru değerlendirmek ve doğru sonuçlar çıkarmak mümkün değildir. Yaşamakta olan krizi AKP-Cemaat çatışması olarak görmek, bunun hangi saikle yapıldığından bağımsız olarak, burjuvazinin tuzağına düşmek, işçi ve emekçileri burjuvazi adına bir kez daha aldatmaktır. En vahimi ise burjuvazinin iç çatışma alanında kalarak bu çatışmadan “demokrasi”, “barış” ve “çözüm” çıkartılabileceğini ummaktır. İşçi sınıfının, burjuvazinin iç çatışmasından devrimci tarzda yararlanabilmesi ancak ve herşeyden önce sınıfın bağımsız örgütlenmesi ve eylemiyle olanaklıdır. Aksi durumda bugüne kadar olduğu gibi burjuva politikanın basit bir eklentisi olmaktan kurtulamaz.

Komünistlerin görevi çatışmanın yarattığı, krizin derinleştirici etkisiyle daha da büyüyecek olanaklardan yararlanarak, işçi sınıfının bağımsız örgütlenmesi ve eylemini örgütlemektir.

Toplumsal ve Siyasal Gündem'den

— Düzenleyenler: Yusuf Erdem - Mustafa Kalyoncu – Ferda Kar

Ege Ekoloji Kurultayı – Güçlerimizi Birleştirelim

Bugün bir kar topu fırlatıyoruz Çaldağ zirvesinden, kışa doğru daha büyü-
yüp çığa da dönüşerek düşşün diye
doğa katillerinin üzerine”

1. Ege Çevre Kurultayı 9 Kasım Cumartesi günü Turgutlu'da yapıldı. Turgutlu Lisesi Konferans Salonu'nda gerçekleştirilen kurultaya Ege Bölgesi'nden ve ülkenin dört bir yanından yaşam savunucuları katıldı. Saat 11.00'de başlayıp 18.00'de sona eren Kurultay'ın yapıldığı salona, “Katliama kayıtsız kalma”, “Diren Çal Dağı”, “Ağacıma dokunma”, “Çal Dağı bizimdir” dövizleri ve “Yaşasın Çal Dağı direnişimiz” pankartları asıldı.

TURÇEP'in ev sahipliğinde Turgutlu'da gerçekleştirilen 1. Ege Çevre Kurultayı'na katılan çevre örgütleri arasında göze çarpanlar ise EGEÇEP, KOZAK, GÜLDER, GÖRÇEV, MAYADER, BERGAMA ELELE HAREKE-

Tİ, AYVALIK TABİAT PLATFORMU, YEŞİL GERZE ÇEVRE PLATFORMU, TEMA Vakfı ve Manisa Akademik Odalar Birliği yanı sıra, ayrıca Salihli, Akhisar, Soma, İzmir Dikili, Ali-ağa, Karaburun Sivil İnisiyatif, Karaburun Yerel Fok Komitesi, Karaburun Kent Konseyi, Kara-

burun Çevre Kültür Turizm Birliği, Karaburun Ortak Yaşam Platformu (KOYAP), Aydın Çine, Muğla Fethiye gibi bölgelerden de çevreci grup ve çevrecilerin katılım gösterdiği oldu. Bu arada

kurultaya yetişemeyen Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu, Derelerin Kardeşliği, Munzur Koruma Kurulu, Çanakkale çevre gruplarının da kurultaya ilettikleri başarılar dileyen mesajları salonda bulunan konuklara sunuldu.

TURÇEP Dönem Sözcüsü Yıldız Aktaş'ın kısa açılış konuşmasının ardından platformdan Metin Sert, Çaldağı'ndaki nikel madeni ve buna karşı verilen mücadele ile ilgili kısa

bir sunum yaptı. Metin Sert, nikel madeninin işletilmesi durumunda 15–20 yıl sonra Gediz Vadisinde yaşamın kalmayacağına dikkat çekti. Çal Dağı’ndaki nikel işletmesinin hayatı her anlamda tehdit ettiğini ve yaşanan tehdide karşı yurttaşları duyarlı olmaya çağıran Sert, sunumu sırasında eski Çevre ve Orman Bakanı Osman Pepe’nin NTV televizyon kanalına yaptığı açıklamalar ile AKP’li Turgutlu Belediye Başkanı Serhat Orhan’ın açıklamalarına ilişkin bazı bölümleri de izlettirerek, işlenen çevre katliamının siyasi iktidarların izlediği politikalarla bağlantılı olduğunu dile getirdi.

Türkiye’nin ciddi ve korkunç çevresel felaketlerle ile karşı karşıya olduğunu söyleyen

dile getirdi. Metin Sert, “Önümüz kış. Bugün Çaldağı’nın zirvesinden bir kar topu atıyoruz, dileğimiz de giderek büyüüp çığa da dönüşerek doğa katillerinin üstüne düşmesi” dedi.

Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Tayfun Özkaya tarımda uygulanan yanlış politikaları ve bunların uluslararası sermaye ile ilişkilerini anlattı. Özkaya, sadece bizim gibi ülkelerde değil, emperyalist ülkelerden ABD ve Kanada’da da tarımla uğraşan emekçilerin sömürüldüğünü belirtti. Sistem nereye gidiyor sorusuna ise Özkaya, GDO örneğinde olduğu gibi yaratıcı yıkıcılıktan yıkıcı yaratıcılığa doğru bir gidiş olduğunu dile getirdi. Yerel tohumun yasaklandığını, ama çoğumu-

Sert, Yüksekova’dan Karaburun’a kadar yaşanan çevresel tehdit ve felaketin ardında yatan gerçeklerin, kapitalist sistemin ve sermaye düzeninin çevreye ve doğaya karşı saldırgan bir anlayış içerisinde olmasına dayandığını ifade etti. Mevcut madencilik yasasının Türkiye’nin sömürgeleştirilmesi projesinin bir parçası olduğunu ve yaşanan çevre dramlarının ardında da böyle bir gerçeğin yattığını ileri süren Sert, madencilik yasasına karşı mücadele çağrısı da yaparken, kurultaydaki mücadele kararlılığının büyüyerek ülkeyi saracağına inandıklarını da

zun bunun farkında olmadığını belirten Prof. Dr. Özkaya, “2006 yılında çıkan Tohumculuk Yasası’nı biraz akışına bırakarak gevşek tutuyorlar. Kurbağayı haşlama yönteminde olduğu gibi halkın alışmasını sağladıktan sonra uygulamaya geçecekler, İzmir’in bazı pazarlarında köylülere ‘artık tamam, bu sene son, artık getirmeyeceksiniz’ demeye başladılar” diye konuştu.

Yıldız Teknik Üniversitesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Beyza Üstün, yaptığı çerçeve sunumunda sermayenin krize girdikten sonra bun-

dan kurtulmak için tüm yaşama saldırdığını dile getirdi. Üstün, “Son krizlerinde ise doğrudan doğayı metalaştırmak istiyorlar. Örneğin suyu paketliyorlar. Yapabileceğimiz, bu saldırıdan yenik düşecekler adına, hepimiz, tüm ekosistem adına mücadele edebilirsek ve bir başka yaşam şeklini örebilirsek, bizim karşımızda durmaları mümkün değildir. Tüm canlıların yaşam hakkını savunduğumuz için mücadelemiz meşrudur, hukukidir” diye konuştu.

Konuşmasında HES, RES, termik santral, rüzgâr enerjisi gibi konulara ilişkin açıklamalarda da bulunan Prof. Dr. Üstün, “Enerji bahanesi bir aldatmacadır, doğayı sömürmeyi sadece meşru göstermek içindir. HES’lerde asıl konu suyumuzu özelleştirip, el koyup ticarileştirmek ve doğanın suyunu metalaştırma oyunudur. Bizler bu oyuna gelmeyeceğiz, suyun ticarileştirilmesine karşı durmaya devam edeceğiz. Enerjiyi de toplum için değil, sadece kendi sermaye birikimleri için ve doğanın yaşam enerjisini de kendileri için özelleştirip, kendi kâr hesaplarına, sadece sermayenin çıkarına uygun kullanmak istiyorlar. Burada bizler yokuz, halk yok. Doğa her şeyi bütün canlıların ortak yaşamı için sunuyor, sermaye ise doğanın enerjisini sadece kendisi için sömürüyor. İşte asıl problem burada başlıyor” dedi.

Kurultayın öğleden sonraki bölümünde ise yerellerden gelen yaşam savunucuları bölgele-
rindeki direnişleri aktararak, diğer direnişlerle nasıl birleşileceği, ne tür birliktelik ve dayanışma sağlanabileceği konusunda görüşlerini dile getirdiler. Bu bölümde önce Hayat TV’den Özer Akdemir’in yaptığı bir çalışma olan Türkiye’nin çeşitli bölgelerinde yaşanan çevre felaketleri ve halkın çevre mücadelesinden görüntülerin yer aldığı Çepeçevre Yaşam seçkisi gösterimi yapıldı. Daha sonra Kurultay’a katılan çevreciler söz alarak, ortak tehditlere karşı daha güçlü bir mücadelenin nasıl yürütüleceğini konusunda fikirlerini dile getirdi. Çevreciler, bulundukları bölgelerde mücadelelerini taviz vermeden yürüteceklerini dile getirirken, çevre

mücadelesinin siyasetler üstü bir kulvarda yürütülmesi gerektiğini ve toplumun her kesimini kucaklayacak, her görüşten insanı kapsayacak bir örgütlülük gerektiğini dile getirdiler.

1. Ege Çevre Kurultayı’nda bu bölümde ekoloji mücadelesinin yürütülmesine ilişkin geleceğe dönük atılacak adımlar olarak ortaklaşa bir düşünce birliği ile çok önemli bazı kararlar da alındı. Bunlardan biri Ege Çevre Kurultaylarının devam etmesi, 2nci kurultayın mutlaka yapılması ve tüm yurt genelini kapsayacak şekilde bir “çevre manifestosu” oluşturulması yönündeki eğilim oldu. Kurultayda alınan kararlar, ilerleyen günlerde 1. Ege Çevre Kurultayı Sonuç Bildirgesi olarak basına ve kamuoyuna açıklanacak.

Kurultayın bu son bölümünde ayrıca TURÇEP tarafından 23 Kasım tarihinde Turgutlu’da bir miting yapılmasının planlandığı da açıklanarak, bu kurultayın ardından mitingin taşıdığı anlam ve öneme dikkat çekildi. 23 Kasım tarihindeki mitingin bu kurultayla birlikte ilk etapta Ege Bölgesi’nde çevre mücadelesine ivme kazandıracak bir kıvılcım anlamına da geleceği ve ardından yapılacak diğer çevre mitingleri ve etkinliklerle birlikte bir meşalenin yakılmasına da yardımcı olacağı ifade edildi.

Kurultayın sonlanması da bu buluşmanın anlamına uygun bir görüntüyle tamamlandı. Son bölümü yöneten Prof. Dr. Beyza Üstün, EGEÇEP’ten Avukat Berrin Esin Kaya ve TURÇEP Dönem Sözcüsü Yıldız Aktaş’ın kurultay süresinin tamamlandığını belirtmeleri ve yeterlilik önergesinin de verilmesinin ardından toplantı sona ererken, salonda bulunan çevre örgütü temsilcileri ve konuklar çalınan müzik eşliğinde kolkola girerek hep birlikte halay çekerek toplantıyı tamamladılar.

Bu arada Hayat TV tarafından 1. Ege Çevre Kurultayı baştan sona kaydedilirken Çapul TV ve Sokak Naklen yayın gurubu da Kurultayı baştan sona naklen yayınladılar.

“Diren Çaldağı Yaşam Savunucuları Burada”

Aliağa’da bölgeyi tehdit edecek olan termik santralleri, Bergama Ovacık’ta siyanürle altın çıkaran madeni, Gördes’te sülfürik asit kullanacak ni-

ifade edilen Çaldağı nikel madenine karşı yapılan eyleme 3500’den fazla çevreci katıldı.

Turgutlu İlçesi’nde bulunan Çaldağı’nda işletilmek istenen nikel madeni işletmesinin ka-

kel altın madeni gibi Kozak’ta, Kazdağlarında, Madra’da ve daha birçok yerde yaşamı tehdit eden madencilik anlayışına karşı koyan yaşam savunucuları bu sefer Çaldağı’nda yapmak istenilen nikel madenine karşı ayaklandı.

Dünyanın en verimli 7 tarım harikası olan biri olan Gediz havzası için felaket olacağı ve bölge insanında kanser oranını arttıracak, yaşamı büyük ölçüde tehdit edeceği

patılmasına yönelik yapılan ‘Maden’e Hayır’ yürüyüşü ve mitingini Turgutlu Çevre Platformu (TURÇEP) düzenledi, Çeşitli sivil toplum örgütleri, İzmir, Ayvalık, Bergama, Dikili, Ali-ağa, Foça gibi birçok ilçeden çevre bileşenleri ve vatandaşlar katıldı. Düzenlenen çevre mitinginin AKP dışındaki farklı siyasi görüşlülere de bir araya getirmesi bir ilk olarak yorumlandı.

Çeşitli ilçelerden gelerek 50. Yıl Atatürk

Anıtı'nda toplanan yaşam savunucuları alanda renkli görüntüler sergilediler. 7'den 70'e alanda toplanan herkes kendince ürettikleri protesto ve pankart örnekleriyle dikkat çektiler.

21 Yıl önce Aliğa'da yapılmak istenilen termik santrallere karşı verilen mücadelenin baş mimarlarından ve bölgedeki çevre mücadelesinin simge isimlerinden Dikili Belediye Başkanı Osman Özgüven'in de mitinge katılması, yaşam savunucuları tarafından alkışlar ve heyecanla karşılandı. Daha sonra oluşturulan büyük kortej ile Kolpazarı'na doğru yürüyüşe geçildi. Yapılan yürüyüş evlerden, dükkanlardan ve kaldırımlardan vatandaşların yoğun desteği ve madene isyanı vardı. Miting çeşitli örgütlerin konuşmalarıyla sürdü.

Yapılan miting ile ilgili yazılı basın açıklaması yapan Turgutlu Çevre Platformu (TURÇEP) bildirisinde "Bizler bugün yaşam hakkımızı savunmak için yürüdük. Çünkü bizler kendimizi ölüme mahkum edilmiş hissediyoruz. Çünkü Çaldağı'ndaki nikel işletmesi bütün

Gediz vadisini çöle çevirecek kadar hayatı her yönüyle tehdit ediyor. Çünkü burada uygulanmak istenen madencilik yöntemine dünyanın hiçbir ülkesinde izin verilmiyor. Çünkü 18 milyon ton sülfürik asitin doğaya ve insana zarar vermeyeceğine aptallar bile inanmıyor. Bu yüzden bizler, bugün kefenlerimizle birlikte yürüdük. Bugün bir kez daha "Çaldağı'ndaki maden kapatılsın" çığlıklarıyla yürüdük. Sadece öfkemizi değil, isyanımızı da haykıran sloganlarımızla yürüdük. Artık çığlık olmaktan çıkıp, isyankâr bir öfkeyi de yankılandıran sesimizi bütün Türkiye duysun istiyoruz" denildi. Bildiride ayrıca; "Şimdi yaşam hakkını savunma, doğa katilleri ve işbirlikçilerine karşı mücadele zamanı. Toprağımıza asit damlattırmayacağız! Bundan sonra haykırmayacak, ama kükreyeceğiz. Durmayacak, ama yürüyeceğiz. Kol kola ve coşkun adımlarla yürüyeceğiz. Durduramayacaklar halkın coşkun akan selini. Çünkü haklıyız! Toprağımızı korumak için savaşaacağız. Ve tarihte bir kez daha biz kazanacağız" sözlerine yer verildi.

Ege Çevre Kurultayı Sonuç Bildirgesi

1. Ege Çevre Kurultayı 9 Kasım 2013 tarihinde TURÇEP'in ev sahipliğinde, Çaldağı'nda işletilen nikel madenine karşı mücadelenin yoğunlaştığı Turgutlu'da gerçekleştirildi.

Turgutlu Çaldağı'nda işletilmek istenen nikel madeninin dünyanın en verimli 7 tarım harikası olan Gediz havzası için felaket olacağı bir kez daha vurgulanırken, felaketin boyutunun insan yaşamını korkunç düzeyde etkilemesinin yanı sıra ülke ekonomisini tarımsal alanda çökertecek kadar büyük olacağına dikkat çekildi.

Alanında uzman bilim insanları ve hukukçuların katıldığı 1. Ege Çevre Kurultayı sade-

ce Ege değil, ülkenin dört bir yanında yaşam alanlarını koruma mücadelesi verenleri de bir araya getirdi. İki bölüm halinde yapılan kurultayda, önce ülke genelindeki çevre sorunları ve yaşanan doğa kısımları genel bir çerçeve çizilerek ele alındı. Bu bölümde, yaşanmakta olan tüm çevresel sorunların temelinde sermaye düzeninin doğayı kendi çıkarı için özelleştirme tavrıyla yaşam alanlarına yönelik saldırganlığı ve siyasi iktidarların sermayenin çıkarı doğrultusunda izledikleri politikanın yattığı ortaya kondu.

İkinci bölümde ise bu anlayış ve politikanın yarattığı çevre talanı ve doğa yıkımlarına karşı yaşam alanlarını savunma mücadelesi veren, yaşamlarını ve yaşam alanlarını koruyanlar,

yaşam savunucuları deneyimlerini paylaştılar. Konuşmalarda yerellerdeki yaşam alanlarına yönelik sermaye saldırıları, yarattığı çevresel sorunlar ile bu sorunların boyutları ve bunlara karşı yürütülen mücadele bizzat direnişin içinden gelen yaşam savunucuları tarafından aktarıldı.

Gerze gibi mücadelenin başarıyla sonuçlandığı alanlarda direniş deneyimleri paylaşıldı. Kurultayın son bölümünde ise, kapitalist sistemin yarattığı doğa yıkımlarının engellenbilmesi için daha güçlü mücadele yolları, çözüm yolları ve birlikte neler yapılabileceği konularında görüşler ortaya konuldu. Ekoloji mücadelesinin mevcut sisteme karşı mücadelesinin bir başka boyutu olduğuna da dikkat çekilirken, içeriği “yaşam savunusu” olan yerelerde yürütülen halk mücadelesinin toplumun her kesimini kapsayacak bir örgütlülük öğretilmesinin önemi bir kez daha ortaya konuldu.

Sermaye düzeni ve çevre sorunlarına ilişkin değerlendirmeler:

1- Sürekli tekrarlanan krizi, kapitalizmi bugün doğayı da bir meta gibi gören, sermayenin çıkarı doğrultusunda ticarileştirip yaşam kaynaklarını sömüren ve tüm canlıların ortak yaşam alanlarına vahşi bir saldırganlıkla el uzatan “vahşi kapitalizm” aşamasına getirmiştir.

Son krizlerinden çıkmak için artık tüm yaşam doğrudan saldırıya sermaye, çıkarı doğrultusunda suyumuzu el koyuyor, dereler, yer altı suları, kıyılar, tarım alanları, meralar, ormanlar, tarihi ve doğal koruma (sit) alanları, hatta denizler bile doğanın varoluşu canlıların, insanların yaşamı hiçe sayılırcasına pazarlanıyor/sermaye birikimine sokuluyor.

2- Enerji aldatmacası ile kurulan derelerin suyunu doğadan koparan HES (hidroelektrik santraller) projeleri gerçekten enerji ihtiyacının karşılanması için değil, sulara el koymak, suyu piyasada alınıp satılır hale getirmek (metalaştırmak) ve doğadaki yaşam alanlarını sermaye birikimine sokmak üzere planlanmıştır. Kapi-

talizmin HES, RES (rüzgâr enerji santralleri), termik santral, nükleer santraller gibi hızlıca yaşama geçirmeye çalıştığı enerji politikaları doğa, toplum ve insan odaklı bir anlayışta değil, kendi krizinden çıkmak üzere sermaye birikimi sağlama amacındadır.

3- AKP iktidarının izlediği politikadaki çevreye karşı saldırgan tutumu da sermaye düzeninin günümüzdeki bu “vahşi kapitalizm” anlayışının doğrudan yansıması ve hükümet aracılığıyla hayata dayatılmasıdır.

4- Tarımda uygulanan politika, köylünün mülksüzleştirilmesi ve üreticinin yoksullaştırılması amacına hizmet etmektedir. 2006 yılında çıkarılan tohumculuk kanunu ile de yerel tohum üretimi ve satışı yasaklanmaya çalışılmaktadır. GDO’lu ürünler üretim artışı sağlamadığı gibi, bu ürünlerin sağlığa olumsuz etkileri vardır. Böylece tarım üretimini de ele geçirmeyi, hem tarım üretimini kendi kontrolleri altına almayı, hem de suya erişemeyecek çiftçilerin topraklarını da ele geçirerek endüstriyel tarımı hedeflemektedirler.

5- Ülkemiz yaşam alanları geri dönüşümü olanaksız biçimde tahrip edilmekte, yeraltı suyu ile, kayaçları ile yağmalanmak üzere yerli-yabancı sermayedarlara peşkeş çekilerek halkın sağlıklı bir çevrede yaşama hakkı elinden alınmakta, doğadaki tüm canlıların yaşam alanları geri dönüşümsüz yok edilmektedir. Yeraltının yağmalanmasına yönelik çıkartılan mevcut madencilik yasası da bu projenin önemli bir parçasıdır. Mevcut madencilik yasası, çevre talanlarına yol açacak kadar doğaya, insana ve hukuka karşı saldırgan bir yasadır ve başta altın, gümüş ve nikel işletmeciliği olmak üzere tüm vahşi madencilik faaliyetleri, taş ocakları ile ormanların delik deşik edilmesi derhal sona erdirilmelidir.

6- Tüm canlıların ve cansızların birlikte var olduğu alanları, ormanları, meraları, dereleri, yeraltı katmanlarını, kıyıları, tarım alanlarını, yaşam için en temel unsur olan suyu sermaye

birikimine sokan iktidar ve sermaye ortaklığının-
daki sermaye düzeninin saldırganlığına karşı
yaşam alanlarını korumaya çalışan çevre ör-
gütlerinin ve yaşam savunucularının verdikleri
halk mücadelesi tamamen meşrudur, hukukidir.

7- “Temiz enerji” safsatası ile birlikte ülke-
nin meralarının, ormanlarının, tarım alanlarının
ve sularının sermayenin kâr hırsı için talan edil-
meye çalışıldığı bir ortamda, sermaye sistemi
tarafından dayatılan “hangi enerji türü”, “al-
ternatif enerji ne olmalıdır” aldatmacasına ge-
linmemelidir. Bu aldatmacaların halkı sermaye
biriktirmek için yapılan bir proje yerine diğeri-
ne yönelten sermaye düzeninin oyunları olduğu
açıkça ortadadır.

8- Halkın yaşam alanlarına yönelik dayatıl-
an HES, RES, termik santral, nükleer santraller
gibi projeler derhal durdurulmalı, yapılacak her
türlü projede önce halkın mutabakatı aranmalı,
Avrupa’nın enerji tedarikçisi olacağız diye ya-
şam alanlarımızı elimizden alan, kirleten termik
ve nükleer santraller projeleri iptal edilmelidir.
Enerjinin yerelerde üretilip, yerelin tüketimi
ölçüsünde planlanması, hem yaşamın devamı,
hem de ekosistemin korunması için gereklidir.

9- Sermayenin ülkemizdeki sanayileşme
anlayışı, çevreye bakışı açısından son derece
“özürlü” ve “çarpık bir sanayileşme” olarak
nitelendirilmelidir. Günümüzde sanayileşme,
sanki tarıma alternatifmiş gibi sakat bir anla-
yışa dayandırılmaya ve tarımın sanayileşme
uğruna feda edilmesi gibi bir saçmalığa kadar
getirmeye başlanmıştır. Bunun bir göstergesi;
sanayi kuruluşlarının en verimli tarım alanları-
nın göbeğine kurulacak kadar tarım alanlarını
yok edecek şekilde konuşlanması, pek çoğunun
ruhsatsız işletmeler olması, neredeyse hemen
hepsinin arıtmadan atıklarını doğaya bırakma-
larıdır. Bu çarpık sanayileşme anlayışı da gü-
nümüzde en büyük çevre katliamcısı bir geliş-
me haline gelmiş ve Ege Bölgesinin en önemli
hayat damarı olan Gediz Nehri, zehirli sanayi
atıkları nedeniyle bugün can çekişir bir hale

getirilmiştir. Çarpık sanayileşme önlenmeli,
verimli tarım alanları üzerine sanayi tesisleri
kurulması engellenmeli, arıtma tesisi olmayan
kuruluşlara ruhsat verilmemelidir.

Kurultayda gündeme getirilen öneriler ve
alınan bazı kararlar:

1. Çevreci direnişler yaşam alanlarını koru-
maya yönelik ve dolayısıyla yaşamsal öneme
sahip mücadeleler olmaları bakımından kesin-
likle kaybedilmemesi gereken mücadelelerdir.
Bu bakımdan mücadeleyi güçlü kılmak adına
ortak bir mücadele kulvarı oluşturulacak şekil-
de, birlik ve dayanışmayı da sağlayacak bir mü-
cadele anlayışı geliştirilmelidir.

2. Böyle bir sürecin geliştirilmesi için, bu
amaçla başlatılan 1. Ege Kurultayı’nın sonuç-
larının da değerlendirilmesi temelinde, kurulta-
yın geleneksel hale getirilmesi, değişik yerlerde
ve belli dönemlerde kurultayların düzenlenme-
sinin yararı vardır.

3. Karadeniz’de yaşam bulan Derelerin Kar-
deşliği benzeri bir anlayış ve örgütlenmenin Bü-
yük Menderes, Küçük Menderes, Gediz, Bakır
Çay, Kuruca Nehirlerini içeren Ege Bölgesinin
beş önemli nehirlerini kapsayacak olan Ege’de
Nehirlerin Kardeşliği Platformu kurularak, bu
nehirlerdeki kirliliğe, nehirlerle ve vadilerine
sermayenin saldırganlığına yönelik mücadele
edilmesi gereklidir.

4. Yaşam savunucularının iletişimi, müca-
dele deneyimlerinin paylaşılması ve dayanış-
ma amaçlı sosyal medya uygulamalarının ge-
liştirilmesi gereklidir. Bunun için EGEÇEP’in
koordinatörlüğünde web sitesi ve iletişim ağı
oluşturulmasında yarar vardır.

5. Platform bileşenleri tarafından örgütlene-
rek basılacak ve yine bileşenler tarafından dağı-
tılacak bir yazılı bülten çıkarılması için çalışma
yapılmalıdır.

6. Yaklaşan yerel seçimlerde yaşam alanları-
nı koruma odaklı siyasi partilerin ve adayların
desteklenmesi için gerekli adımlar atılmalı, ya-

şamın korunmasına dönük ortaya konan ilkeler belirlenmeli ve Ege Bölgesinde yörelerinde yaşam alanlarını koruma mücadelesi yürüten çevreci örgütlerin imzası ile bir “Çevre Manifestosu” oluşturulmalıdır. Bu manifesto toplanarak, adaylara gönderilmelidir. Çevreci direniş hareketleri, yörelerinde çevreci yerel yönetimler yaratmayı önlerine hedef olarak koymalıdır.

7. Ekoloji mücadelesinin daha dinamik bir yapıya da kavuşturulması açısından özellikle gençlik düzeyinde örgütlülük gereklidir. Ege bölgesinde ilk etapta EGEÇEP ve TURÇEP merkezli bir gençlik komisyonunun oluşturulması gereklidir.

8. Doğa, insanların diğer canlılarla birlikte ortak yaşam alanıdır. Yaşam alanlarını korumak için verilecek mücadelenin tüm canlıların adına da verilmesi gerektiği benimsenmelidir. Bu nedenle özellikle yerelerde toplumun her kesimini kapsayacak bir örgütlülük anlayışı geliştirilmeli, bu amaçla yapılacak bilgilendirme çalışmaları mutlaka halka (özellikle köylere)

gidilerek yapılmalıdır.

9. Mücadele dili ortaklaştırılmalı, mücadele sermaye düzeninin oluşturduğu söz, tanım ve yöntemlerden arındırılmalıdır.

10. Ekolojik mücadelenin, bu tür çevresel sorunların bizzat yaratıcısı olan mevcut kapitalist sisteme yönelik mücadele ve sınıf mücadelesinden soyutlanamayacağı, mücadelenin antikapitalist bir mücadele olduğu bilinci oluşturulmalıdır.

11. Kurultay sonunda ise, başta “maden yasa- sı” ve buna dayanılarak yapılan vahşi madencilik uygulamaları olmak üzere, halkın yaşam alanlarına yönelik sermaye saldırılarının yarattığı tüm çevresel sorunlara ve doğa yıkımlarına dur demek için, birlik ve dayanışmayı da geliştirmek adına yapılan kurultayla birlikte atılan adım doğrultusunda, 23 Kasım 2013 Cumartesi günü Turgutlu’da “Çaldağı’nda Madene Hayır” mitingi yapılmasına ve bu mitinge kurultaya katılan tüm örgütlerin kitlesel düzeyde katılımına karar verildi.

Ekim Devrimi Anması

1 7 kasım 2013’ de İzmir Söz ve Eylem dergisi bürosunda Ekim devrimi anması gerçekleştirilmiştir.

Bu anmaya Söz ve Eylem dergisi okurları bir kısım eski TKP’li yoldaşlar ve Halkın Kurtuluşu Gazetesinden yoldaşlar katıldılar. Enternasyonal marşının okunması ve saygı duruşundan sonra, Ekim devrimi ile ilgili yaklaşık 15 dakikalık bir film gösterimi yapıldı. Film gösterimi ardından konuşmalara geçildi. Söz ve eylem dergisi adına konuşan dergi temsilcisi aşağıdaki konuşmayı yaptı.

Bugün dünya ölçeğinde git gide keskinleşen sınıf mücadelelerinin yaşanmaya başladığı bir

dönemdeyiz.

Geçen yüzyılın başlarında yaşanan toplumsal devrimler sürecinin günümüzde yeniden ele alınması değerlendirilmesi bizler için çok önemlidir.

Ekim devriminden bu yana 96 yıl geçmiş olmasına karşın bu devrim halen güncelliğini sürdürmektedir. Bu devrimin en önemli noktalarından birisi de proletarya enternasyonalizmi konusunda bizlere bıraktığı mirastır.

Ekim devrimin başarısındaki temel olgu işçi sınıfına ve diğer ezilenlere yön göstermekte başarılı olan bir devrimci partinin varlığıdır.

İşçi sınıfı o yıllarda, dünyanın bir çok ülke-

sinde, örneğin İtalya ve Almanyada devrimin eşğine gelmesine rağmen onu Bolşeviklerin yaptığı gibi bir devrimle taçlandırmayı başaramadı. Bazı ülkelerde iktidar dahi alınmış, kolektif üretime ilişkin adımlar atılmış olsa da bu durum belirgin bir süreç olarak ortaya çıkmadı, bu deneyimler etkisiz ve başarısız devrim girişimleri olarak adlandırıldılar. Ekim devrimi bugünde karşımızda bütün haşmetiyle duruyor ve dünya proletaryasına esin kaynağı olmayı sürdürüyor.

Bolşevik önderliğin başarısının ardındaki gerçek ise onun sonuna kadar enternasyonalist bir ruhla davranabilmiş olmasıdır. Lenin için enternasyonalizm emperyalist savaşa karşı onun desteklenmesi değil bizzat kendi ülke burjuvazisine savaş açarak emperyalist savaş iç savaş dönüştürmektir. İlk başlarda neredeyse yalnız kalan Bolşevikler, yüzlerce militanın

çarlık tarafından yok edilmesine karşı bu tutumundan vazgeçmedi.

Lenin' e göre, gerçek düşman dışarıda değil içerideydi ve barışı sağlamanın yolu da savaş iç savaşa çevirerek işçi sınıfının iktidarı almasından geçiyordu. Savaşın ülkelerin proleterleri silahlarını karşılarındaki sınıf kardeşlerine değil, “kendi” burjuvalarına ve onların ölüm saçan aygıtlarına çevirmeli ve cephede kardeşleşmeyi sağlamalıydılar.

Savaş konusunda bu taban tabana zıt iki tutum yurtseverlik ile enternasyonalizm arasındaki farkı çarpıcı biçimde göstermektedir. Bu doğaldır, çünkü kapitalizm altında yurt ya da vatan kavramı burjuvaziye ait olanı, sınırları belli bir iç pazarı yansıtır.

“Bolşeviklerin taktiği doğrudu, biricik enternasyonalist taktikti, çünkü dünya devrimin-

den duyulan ödleke korkuya, dünya devrimine karşı beslenen küçük-burjuva 'inançsızlığa', 'kendi' anavatanını (kendi burjuvazisinin anavatanını) savunma ve bundan başka her şeyin 'içine tükürme' biçimindeki darkafalı-milliyetçi isteğe değil,"

Bu ruhla yola çıkan Bolşevikler bir halklar, hapishanesine dönüşmüş ülkeyi özgürleştirdiler. Rus işçi sınıfının ve Bolşeviklerin gösterdiği gayret hiçbir zaman karşılıksız kalmamıştır. Batılı ülkelerin işçi sınıfı, oportünist yönetimlerin denetimindeyken bile RUS devriminin prestijinin yarattığı etkiye burun kıvrımadılar, o gayreti kendi ülkelerinde göstermeleri bir yana

devrimin emperyalist güçlerce boğulmasının engellenmesi için çaba gösterdiler.

Halkın Kurtuluşu gazetesi adına konuşan Zuhal Dargı Göktepe; anlatılanlara katıldıklarını perspektif olarak benzer bir perspektife sahip olduklarını Proletarya enternasyonalizminin vazgeçilemeyeceğini söyledi

Yine aynı yapının teorik yayın organı olan Parti Bayrağı dergisi adına konuşan Filiz Yalçın ise dayanışmanın devrimci bir ortak hat örülmesinin zorunluluğundan bahsederek, Ekim devrimi anmasında ortaya çıkan bu bir araya gelişin devam ettirilmesi gerektiğini belirtti.

Wan Üşüyor, Devlet Soyguna Devam Ediyor

9 Kasım 2011'de meydana gelen depremde bu yana iki yıl geçmesine rağmen, 500 aile konteynerlerde kalmaya devam ediyor. Toplu konutlardan kendilerine konut çıkmayan ve konteyner kentlerde kiracı olarak yaşamını sürdürmeye çalışan ailelerin devlet tarafından elektrikleri de kesilmiş durumda. Konteyner kentte yaşayan 30 aile kendilerine kalıcı bir barınma sağlanması için 28 Ağustos'ta başlattıkları açlık grevine devam ediyorlar.

Bölge koşulları göz önüne alındığında bu durumdan özellikle çocukların çok daha fazla etkilendiği ortadadır. Çeşitli sivil toplum ku-

ruluşları ve halkın olaya duyarlı yaklaşımı da devleti üç maymunu oynamaktan alıkoymuyor. Başbakan meydanlarda IMF'ye borç verecek duruma geldik diyor. Bu durumda olan bir devlet, deprem nedeni ile evsiz kalan vatandaşları-

na konut sağlama konusunda neden sağır? Bu halkın ödediği vergilerle Suriye'de yürütülen iç savaşta muhaliflere silah yardımı yaparken, onlara barınma, askeri eğitim ve tüm sağlık hizmetlerinden yararlanma olanağı

sağlarken, cansiperane davranan devlet neden mesele Wan olunca duruyor? Yoksa katliamla, baskıyla, karakolla terbiye edemediği bir halkı sefalet ve ölümle mi terbiye etmek istiyor?

Korkudan Korkmak...

Bir ülke düşünün ki, bu ülkede 14 yaşında bir sabah ekmek almaya çıktığınızda kafanızdan bir gaz kapsülü ile yaralanıp komaya girme riskiniz çok yüksek. Aynı ülkede en ufak bir demokratik taleple sokağa çıktığınızda, tutuklanıp yıllarca cezaevinde kalma riskiniz de çok yüksek. Bu ülkede

lıği oluşturan kesimin devleti neden korkuyor?

Korkmamış olsa son dokuz yılda polis sayısını dört yüz küsur bine neden çıkarırsın? Üstelik bu polislerin 15.118'ini bir KPSS sınavına bile sokmadan apar topar işe alsın? Bu devlet korkmuyor olsa neden polisini ağır silahlarla donatma gereksinimi duysun?

işçi iseniz bir iş kazasında ölme riskiniz de çok yüksek. Bu ülkede farklı bir etnik kimliğe ve farklı bir dine mensupsanız savaş uçakları ile katliama uğrama, palalarla kesilme riskiniz de çok yüksek. Bu ülkede işten atılıp aç kalma riskiniz de çok yüksek.

Eğer bu ülkede yaşıyorsanız ve halktan biriyse, bütün bu sayılanların başınıza gelme olasılığı çok yüksek ve bütün bu risk faktörleri devlet tarafından üretiliyor ya da bu devletin ortaya koyduğu koşullar sonucunda ortaya çıkıyor. O zaman da şu soru insanın aklına takılıyor;

Çoğunluğu oluşturan bu insanlar yaşamla ölüm arasında ince bir çizgide yürürken, azın-

Bu sorunun yanıtını “Kapitalizmde Korku” adlı kitapta Aziz Nesin’in “Galip Amcam Şu Gülütü Anlatmıştı” dediği satırlarda bulmak mümkün;

Köpeğe sormuşlar :

- Niçin havlayıp duruyorsun?
- Yürekliliğimden... demiş köpek
- Öyleyse gerin niçin gelip gidiyor?

Köpek yanıtlamış soruyu:

- Korkumdan !

Bu devlet korkuyor. Onu baskıya, işkenceye, barbarlığa iten şey korkudur, devrim korkusudur.

Fransa Krizi İşgallerle Aşmaya Çalışıyor.

ABD'nin Irak'ı işgaline karşı çıkarak, ABD senatosu tarafından tu kaka, İsrail tarafından ise aşırı Filistin yanlısı ilan edilen Fransa'ya ne oldu da 2013 yılında işgalci bir siyaset yürüten devlet konumuna geldi? Sarkozy döneminde Libya işgali sürecinde müttefikleri ile önemli bir yer tutan Fransa, artık işlerini sessizce kendisi görme-ye başladı.

Aşırı İslami hareketleri bahane ederek, eski sömürgesi Mali'yi işgalinden sonra Aralık ayı başında eski sömürgesi olan Orta Afrika Cumhuriyeti'ni yine aynı sebeple işgal ediyor ve bu askeri müdahaleler, kendini "sosyalist" gören Olland tarafından yapılıyor.

Fransa'nın Afrika üzerinde bu saldırgan politikayı izlemesini emperyalist bir ülkenin müdahalesi olarak değerlendirmek genel bir

açıklama olur. Bugün Fransa'yı bu müdahaleye zorlayan etkenler önemlidir. Evet, Ortadoğu ve Afrika'da ABD hegemonyasındaki gerileme diğer emperyalist ülkelerin bu tür müdahalelerini daha olanaklı hale getirmiştir. Fransa'yı askeri bir müdahaleye iten sebep ise iç ve dış pazarda sermayenin dolaşımını güvenlik altına alma

çabasıdır. Bir anlamda krizleri, emperyalist müdahale ile aşma çabasıdır. Fransız halkı bu saldırgan politikaların bumerang etkisini tahmin etmelidir ve Afrika halkla-

rının ezilişini geçmişteki gibi ellerini ovuşturarak seyretmemelidir.

Fransa halkı unutmamalıdır ki, emperyalist politikalara vurulacak en büyük darbe, ezen ulus halkları tarafından yükseltilecek devrimci enternasyonalist mücadeledir.

Potemkin Merdivenlerinde Neyin Kavgası?

1905 Devrimi'nin sembolü haline gelen Ukrayna'nın liman şehri Odessa'da bulunan merdivenler "Potemkin Zırhlısı" filminin de önemli bir sahnesini oluşturmaktaydı. Merdiveni yapan mimar ya da ustalar, herhalde bugünü düşünerek Ukrayna halkına bıraktıkları bu esere belli özellikler kazandırarak bir şeyler anlatmak istemişlerdi.

Merdivenlerin en alt basamağı 21.6 metre, en üst basamağı 12.5 metre olmasına rağmen aşağıdan bakıldığında merdiven genişlikleri aynı gibi görünüyor. Yukarıdan bakıldığında sadece sahanlıklar gözüktürken aşağıdan bakıldığında sadece basamaklar görünüyor. Ukrayna'da yaklaşık bir aydır süren ve tüm dünya kamuoyunun da takip ettiği kitlesel protestolar olmakta. Pro-

testoların hedefi iktidardaki Yanukoviç Hükümeti. Tepkinin sebebi de Yanukoviç'in AB'ye katılım sürecindeki titrek tavrı ve Rusya'ya yaklaşması olarak açıklanabilir.

Yazılı ve görsel basından izlediğimiz kadariyla meydanlarda üç eğilimden söz etmek mümkün. Birinci eğilim iktidara muhalif partilerin destek-

lediği ve belli bir sermaye grubunun desteğini alan AB yanlısı kitle. İkinci eğilim Yanukoviç iktidarını destekleyen, belli bir sermaye grubunun desteğini alan Ya-

nukoviç taraftarları. Üçüncü eğilim ise hiç bir partiyi desteklemeyen, AB'ye girmeyi gerekli görmeyen, bir sermaye grubu tarafından desteklenmeyen, geleneksel siyasetten umduğunu bulamayan, çoğunluğunu öğrencilerin oluştur-

duğu gençlik hareketleridir.

Ukrayna'da bir şeylerin doğru gitmediği ortada. Ama bugün olan, sermayeler arası bir çatışma görüntüsündedir. Ukrayna 46 milyonluk nüfusu ile uluslararası tekeller için önemli bir pazar durumundadır. Aynı zamanda Ukrayna'nın bir tarım ülkesi olması da sermayeyi cezbeden

bir durumdur. Özellikle Alman emperyalizmi Orta Avrupa'da bir Pazar haline getirdiği ülkelere Ukrayna'yı da katmak istiyor.

Zaman en iyi öğretmendir. II. Dünya

Savaşı'nda postallarıyla Potemkin merdivenlerine çıkamayan emperyalizmin şimdi sermayenin gücüyle neler yapabileceğini veya yapamayacağını göreceğiz.

Halk Dokunulmazlık Yasası'na Dokundu

Romanya Parlamentosu yolsuzlukla mücadele kurumunun soruşturmalardan, milletvekillerinin muaf olacakları bir yasa tasarısını kabul etti. Romanya halkının, Türkiye'de olup biteni yakından takip ettikleri anlaşılıyor ki, bu yasaya şiddetle karşı çıkarak sokaklara. Bükreş caddelerinde toplanan kalabalık vekillerin rahatça yeme özgürlüğünü ve sonrasında dokunulmamak zırhına bürünmelerine tepkilerini protestolarla dile getirdiler.

Bunun üzerine Cumhurbaşkanı yasa-

nın tekrar görüşülmesi için meclise geri gönderdiğini açıkladı.

Hamburg’da “İşgal Evi” Eylemi

21 Ocak Cumartesi günü Hamburg’da Rote Flora Kültür Merkezi binasının boşaltılmak istenmesi, sol gruplara mensup 8 bin kişi tarafından protesto edildi. Protestocuların polisle girdiği çatışmalarda 70 polis yaralanırken çok sayıda gösterici de gözaltına alındı.

25 yıldır Kültür Merkezi olarak kullanılan “işgal evi”ni savunan göstericiler, polisin tazyikli su ve göz yaşartıcı gaz kullanmasına karşılık barikatlar kurarak polisi durdurmaya çalıştılar. Eskiden bir tiyatro salonu olan Rote Flora Binası, 1989’da işgal edilmiş ve genellikle sol görüşlü gençlerin toplandığı sosyal bir merkeze dönüştürülmüş.

Avrupa’da 1960’lardan beri yaygın olan işgal evlerinin niteliğini aktarırsak, terkedilmiş bir bina boş olarak duruyorsa bir grup genç tarafından işgal ediliyor. Gençler satın almadan, kiralamadan binaya yerleşiyor. Benzer bir örnek olarak, İstanbul Kadıköy Yeldeğirmeni semtinde olan Don Kişot Apartmanı da Türkiye’nin ilk işgal evi olarak kayıtlara geçmiş durumda.

Rote Flora Direnişçilerinin Skop Bülten’de bir bölümü yer alan bildirileri şöyle:

“Dünyanın her yerinde kentler, sıklıkla bir-biri ile ilintili siyasi mücadelelerin beşiği olmuştur. İnsanlar İstanbul, Atina, Barselona, Frankfurt, Berlin, Amsterdam gibi kentlerdeki soylulaştırma, tahliye ve artan kiralara karşı direniş gösterileri yaparken salt yatırımcıların

uyguladığı mimari hamlelere karşı durmakla kalmaz, bir takım siyasi hedefler de güderler. Bölge sakinlerinin düzenlediği bu gösteriler, artan kira bedelleri ile tahliyelere, kamusal alanların özelleştirilmesine ve baskı yoluyla insanlık dışı sürgün politikalarına karşı bir direniştir. Hedefimiz sınırlar ötesi bir dayanışma içinde mevcut olana el koymak, kamusallaştırmak ve böylece, kapitalist kısıtlamalara ve ataerkil normlara karşı bir saldırı pratiği geliştirmektir.”

Güney Afrika'nın Anlatılmayan Hikayesi Neoliberal Ayrımcılık

Irk ayrımcılığından yirmi yıl sonra, ANC'nin eski özgürlük savaşçıları bir zamanlar ayaklanarak karşı çıktıkları aynı baskı yapılarını yeniden oluşturluyorlar.

Bir polis arabasının yanıp sönen mavi ışıklarını gördüğümüzde Johannesburg'un hemen dışındaki Katlehong kasabasını oluşturan iğreti baraka sıralarının yanından geçerek N3 oto-

Jerome Roos, (çeviri) roarmag.com

yolunda ilerlerliyorduk. Biraz yaklaştığımızda korkunç bir sahneyle karşılaştık. Yerel varoş sakinlerinden, muhtemelen otuzlu yaşlarda biri, yolun kenarında gözleri hala açık, bedeni garip bir şekilde bükülmüş vaziyette ölü olarak yatıyordu. İki yüz metre ileride kaldırıma çekilmiş bir arabanın sürücüsü, kayıtsızca arabasına yaslanmış, bir polisle konuşuyordu.

Kimse cesedin üzerini örtmek zahmetine katlanmamıştı bile. Bu adam,ölü bir hayvan gibi orada yatıyordu - gereksizce sönmüş hayatların sonsuz zincirinde başka bir ölümlü yol kazası.

Güney Afrika’da her yıl, günde 38 kişilik bir ortalama ile,14.000 ‘den fazla insan yol kazalarında ölüyor Bunların yarısını yayalar oluşturuyor. Diğer yarısı içinden birçokları da aşırı dolu otobüsler veya bakki olarak adlandırılan küçük kamyonetlerle kasabalardan ,garson, memur veya ev hizmetçisi olarak çalıştıkları şehre giderken meydana gelen kazalarda yaşamlarını yitiriyorlar. Yalnızca bugün, yolcu dolu bir otobüsün, Pretoria’nın dar ve çukurlu yollarında bir kamyonu çarpması sonucunda 29 kişi öldü. Fakat toplamda, bu gibi trajediler sadece soğuk istatistik verilerdeki sayıları oluşturuyorlar. Ülkenin gazetelerinin ön sayfaları korku hikayeleri ve her gün öldürülen elli kişinin, kurban gittikleri vahşi cinayetlerin grafik fotoğrafları ile dolu. Ayrıca 770 kişi her gün AIDS’den ölmekte. Güney Afrikalıların % 18’i veya 5.7 milyon kişi HIV / AIDS hastasıdır – bu oran, dünyanın en yüksek enfeksiyon oranıdır. Söylemeye gerek yok, bu yürek burkacak kadar güzel ülkenin kırık sosyal dokusunun kanlı kırmızı hatlarından biri, insan hayatına hiç değer verilmiyor olmasıdır.

“Onlar sadece iktidarla ilgileniyorlar, insanlarla değil”

Tüm bunlar geçen yıl Ağustos ayında militarize polis güçlerinin Marikana platin kasabasında hırçın madencilerin grevini şiddetle bastırdıklarında acı bir şekilde belli oldu. Bunu izleyen kan banyosunda, 1960 Sharpsville katliamı ve 1994 yılında ırk ayrımcılığının sona ermesinden bu yana devlet şiddetinin en ağır örneklerinden biri yaşandı ve 34 işçi yakın mesafeden makineli tüfek ateşiyle öldürüldü. Elbette, Marikana katliamı beyaz azınlıkçı yönetimin egemenliği altında yaşanmış olan polis vahşetinin acı dolu anılarını geri getirdi. Ancak

bu sefer, katliamdan sorumlu polisler ve politikacılar çoğunlukla siyahlardan oluşuyordu ve bir zamanlar ırkçı baskıya karşı mücadele eden aynı partiyi temsil ediyorlardı: Cumhurbaşkanı Jacob Zuma ve ikon haline gelmiş olan özgürlük savaşçısı Nelson Mandela’nın iktidardaki ANC’si. Marikana katliamı henüz görünen yüzeyin altında çok az şey değiştiğinin en güçlü ifadesi oldu. Devlet şiddeti, ANC iktidarında yeniden ortaya çıkmıştı.

Bugün, ANC gittikçe büyüyen bir meşruiyet kriziyle karşı karşıyadır. Hâlâ gelecek yılki seçimleri kazanabilecek durumda iken, parti ve onun liderlerine ilişkin hayal kırıklığı geleneksel destek tabanı olan teneke mahallelerde yaşayan yoksul insanlar arasında yaygın hale gelmiştir. Bu yıl Ağustos ayında katliamın birinci yılının anılması sırasında sendikacı Teboho Masiza “ANC bugün insanlarla değil, tamamiyle kendi iktidarıyla ilgileniyor,” dedi. “ Onların, Güney Afrika halkının sorunlarını dinlemek için burada olmaları gerekiyordu. Ama ortada yoklar. Onlar sadece kendilerini gözetiyorlar”. Genç madenci Andile Nkoci, kendisini ihanete uğramış hissediyordu. “Onlar bizi terk ettiler. Sadece kendileri için para kazanmak istiyorlar.” Başka bir madenci, Alton Dalasile, daha geçenlerde aynı hayal kırıklığını dile getirmişti. “Onlar bizi terk ettiler ve bize ihanet ettiler. ANC artık yoksulların, çalışan insanların partisi değildir. Sadece kendilerini zenginleştirmeye bakıyorlar.”

Dünyanın Liberal Vicdanının Özgün Trajedisi

Güney Afrika’nın son 20 yıllık hikayesi, çağımızın en özgün siyasi trajedilerinden biri olarak nitelendirilmelidir. Çok da uzun olmayan bir zaman önce, bu ülke dünyaya örnek olarak gösteriliyordu. 1994 yılında Apartheid rejimi nihayet sona erip, Güney Afrikalıları ezici çoğunlukla Mandela’yı ilk demokratik Cumhurbaşkanı olarak seçtiklerinde, dünya

Güney Afrika'ya umutlu bir beklentiyle bakmıştı. Bu yeni küreselleşme döneminde Gökkuşağı Ulusu, sosyal ve ırksal bölünmeler arasındaki çizgileri yıkmaya yazgılı görünüyordu. Hukukçular, ülkenin yeni anayasasını dünyanın en ilerici anayasası olarak selamladılar. Eski kinleri aşmak ve ülkenin ırkçı geçmişiyle yüzleşmek için gerçeği arama ve uzlaşma komiteleri kuruldu. Yeni Güney Afrika bayrağında, ANC partisinin bayrağıyla, İngiltere ve Hollanda milli bayraklarının unsurları birleştirilmesi, ırksal ayrımcılıktan "çeşitlilik içinde birlik" anlayışıyla yeni bir uyumu sembolize ediyordu. Yeni ulusal marş, Xhosa ve pan-Afrika özgürlük marşı Nkosi Sikelel 'i Afrika (Tanrı Afrikayı Korusun) ile eski Afrikaner marşı Die Stem van Suid-Afrika (Güney Afrika'nın Sesi)'nin kombinasyonu idi.

Ama unutmamak gerekir ki bunlar, muzaffer neoliberalizmin rahat ve huzurlu günleriydi. Soğuk Savaş bitmiş, komünizm yenilmiş, Körfez Savaşı Amerikanın dünyadaki hegemonyasını yeniden vurgulamış ve Francis Fukuyama açıkça Tarihin Sonu'nu ilan ederek radikal hayallerin kapılarını kapatmıştı. Artık, küresel kapitalizm ve liberal demokrasinin saltanatı hüküm sürüyordu. Güney Afrika, kurumsallaşmış ırkçılığın derinliklerinden çıkarak, yeni dünya düzeninin ilerici(!) işareti oldu - ve Mandela bunun vicdanı idi. Bu cesur yeni dünyada, Mandela filozof-krala dönüşen eski bir devrimci; küresel köyün, sadece siyah Afrikalıların acı ve özlemlerini değil, aynı zamanda Batılı ilericilerin umut ve arzularını da temsil eden yaşlı

bir bilge idi. Mandela dünya liderleri, Avrupa kraliyet aileleri ve multi-milyarderlerin arasına karışmıştı; pop yıldızlarıyla ve spor efsaneleri ile takılıyordu, ama o da Fidel Castro ve Muammer Kaddafi ile yakın dostluğunu koruyordu. Baba Madiba, bir bakıma, siyaset-üstü idi. Gerçekten öyle miydi?

Neoliberal Küreselleşmenin Irk ayrımcılığı-sonrası

Bugün, hem ANC militanlarının devrimci söylemleri, hem de dünyanın ilericilerinin liberal söylemleri ortalıkta giderek boş boş çın-

lamaktadır. Irk ayrımı kurumsal olarak kaldırılmış olabilir, ama onu güçlendirmiş olan sosyo-ekonomik ayrımcılık hız kesmeden devam ediyor. Güney Afrika, aile düzeyinde eşitsizlikte (Lesoto'dan sonra) ikinci sırada geliyor; halen

dünyanın en şok edici eşitsiz yerlerden biridir. Bu orta gelirli ülkede, nüfusun %47'si hâlâ yoksulluk içinde yaşıyor; bu oran 1994 yılındakinden yüzde iki fazladır. İşsizlik resmen yüzde 25 olarak görünüyor, fakat genç siyah erkeklerde bu oran yüzde 50'ye çıkıyor. Yirmi yıl sonra siyahlar, hâlâ beyazların altıda biri kadar kazanıyorlar. Aşağılayıcı bir şekilde "Kara elmaslar" olarak adlandırılan orta sınıf bazı siyahlar, yavaş yavaş ayrıcalıklı beyazların yerlerine yerleşirken, Güney Afrikalıların büyük çoğunluğu için gerçekte hiçbir şey değişmedi.

Elbette bunun geçerli nedenleri vardır. Irk ayrımı sona ererken, neoliberalizm yükselerek küreselleşen pazara erişim için eski duvarları

yıktı fakat ucuz işgücü ve doğal kaynak arayışında sonsuza kadar yükselecek yeni duvarlar inşa etti. Samir Amin, bir yazısında “bu küreselleşme eğiliminin mantığı, ayrımcılığın küresel ölçekte organize edilmesinden başka bir şey değildir.” diye yazmıştı. Burada ayrımcılık bir metafor değil, bir düşünürün neoliberal dünya düzeninin ontolojik bir kategori diyebileceği şeydir. Slavoj Žižek’in belirttiği gibi, “son yıllarda gecekondulu mahallelerindeki patlayıcı büyüme ... belki de çağımızın en önemli jeopolitik bir olaydır.” Tüfek taşıyan özel güvenlik görevlilerinin koruduğu yeni toplulukların ve alışveriş merkezlerinin, ortaya çıkan ırklararası tüketici isteklerini karşılamak için mantar gibi türemelerine rağmen, işçiler mütevazı bir yaşam güvenliği elde etme umuduyla göç ettikçe, Güney Afrika’nın şehirlerinde ve madenlerin çevresinde teneke mahalleler ortaya çıkmaya devam ediyor. Gökkuşakğı Ulusu, üst mevkilerdeki körlüğe rağmen, yine de altta ırk ayrımı döneminin ayrımcılığını üretmeye devam ediyor.

Baskıcı Devlet ve Hakların Siyasal Felsefesi

Bunların hiçbirisi tesadüf değildir. Bir bakıma, ANC’nin kurtuluş mücadelesinin trajik sonucu partinin öncü stratejisinin DNA’sına kodlanmıştı. Her şeyden önce ANC’nin mevcut kurumları -- sistematik dışlama ve büyük eşitsizliğe dayanan siyasi ve ekonomik kurumları-- devralmaya karar vermesi, farkında olmadan bu aynı baskıcı yapıları yeni bir elit oluşumuyla üretmesiyle sonuçlandı. İkincisi, Lawrence Hamilton’un İhtiyaçların Siyasal Felsefesi kitabında açıkladığı gibi, ANC liderliği ülkeyi “dönüştürmek” için bilinçli olarak belli bir ideolojik vizyonu benimsediler : Hamilton, bu vizyonu “hakların siyasal felsefesi” olarak adlandırıyor, yani, başka bir deyişle: liberalizm. Güney Afrika’nın yeni anayasası bunun en açık göstergesi idi: bireylerin seçme ve temsil edilme, mülk sahibi olma ve hiçbir

şekilde ayrımcılığa maruz kalmama haklarını güvence altına almak için her şey yapılmıştı. Ancak siyasal katılım, gerçek bir halk egemenliği ve temel insan ihtiyaçlarının tatmini konularına çok az önem verildi.

Bu devlet-merkezli ve hak temelli bir yaklaşım asla gerçekten ırk ayrımcılığının mirasından kopmadı; insanlarla iktidar, mülk sahipleri ve ücretliler arasındaki ayrımın yapısal mantığı muhafaza edilirken, sadece oy verme hakkı genişletildi. Kısmen zamanın hüküm süren neoliberal ideolojisi ve kısmen de Mugabe’nin şiddetli toprak kamulaştırmalarının beyazların göçüne ve ekonomik çöküşe yol açtığı Zimbabwe deneyimini yeniden yaşama korkusuyla, Mandela ve ANC, partiyi aslında ırk ayrımcılığının ajanı haline getiren aşamalı bir yaklaşım benimsediler. Beyaz toprak sahiplerinin mülkiyet hakları, yasal olarak yerel teneke mahalle sakinlerinin insani ihtiyaçlarının önüne geçti. Sendikalaşma hakkı, yolsuzluğa bulaşmış ve ANC yandaşı bir sendika liderliği tarafından “temsil edilme” “haklı” şeklini aldı ve işçi haklarının içi boşaltıldı. Böylece devlet-odaklı yaklaşım ve hakların siyasi felsefesi yoksul Güney Afrikalıları temsiliyet ve yukarıdan aşağıya doğru karar verilmesi mantığına hapsederken, insan ihtiyaçları, toplumsal özerklik ve siyasal katılım, eski ANC devrimcilerinin yeni bir siyasi ve kurumsal elit oluşumuna tabi hale geldi.

Özerklik ve İhtiyaçların Siyasal Felsefesine Doğru

Ancak işlerin değişiyor olabileceğine dair işaretler var. 2005 yılında Durban’da yoksul teneke mahallesi sakinlerinden oluşan büyük bir grubun, kayıt dışı bir yerleşimin boşaltılmasını protesto etmek için yolu kapatmalarıyla, hareketin tamamen farklı bir türü sahneye çıktı. Abahlali base Mjondolo (ayrıca “kırmızı gömlekler” olarak da bilinen) teneke mahalleli hareketi, Cape Town ve Pietermaritzburg’a

yayıldı. On binlerce üyesiyle, Abahlali şimdi yoksul Güney Afrikalıların tek ve en büyük taban örgütlenmesini oluşturmaktadır. Şimdilerde Chavez'den esinlenerek popülist platformda gezinen gerici ve yozlaşmış mülti-milyoner ve eski ANC gençlik lideri Julius Malema'nın tersine, Abahlali devlet kurumları, siyasi partiler, işletmeler ve sivil toplum kuruluşlarına karşı özerkliğini vurguluyor ve hem ANC'yi, hem de muhalefetteki başlıca rakiplerini red-

meşruiyet kriziyle birlikte, kendilerinin temsil edilmediklerini gören çok sayıda insan tek mantıklı sonuca varıyor. Bu yılın başlarında, Mart ayında, bin kadar teneke mahalleli, Durban, Cato Crest'te bir araziye baskın yaparak işgal ettiler ve öldürülen madencilerin anısına, oraya Marikana adını verdiler. Bu eylem, dünya çapında yaşamakta olduğumuz evrensel aldatma döneminde, ancak radikal özerklikte ısrarlı olmanın devrimi ileriye taşıyabilece-

dederek, yaşam koşullarında iyileştirmeler sağlamak, için yaşadıkları yerlerden tahliye edilme tehdidi altındaki toplulukları savunmak, kentsel arazilerin sosyal dağıtımını talep etmek ve toplumu aşağıdan hareketle demokratikleştirmek için öz-örgütlenmeyi ve doğrudan eylemi öne çıkarmaktadır.

ANC ve diğer tüm sözde devrimciler, ırk ayrımı kurumlarını ele geçirip, onları farklı bir biçimde yeniden üretmeyi amaçladıkları anda, yoksullara ihanet ettiler. Fakat Marikana katliamının ardından ANC'nin derinleşen

ğinin giderek daha fazla kavranıldığının göstergelerinden biri oldu. Güney Afrika'da, her gün yüzlerce insanı öldürmeye devam eden sosyal ayrışmanın üstesinden gelmek için tek yol, demokratik katılım ve militan, doğrudan eylem yoluyla çalışan ve toplulukların güçlendirilmesine odaklanan, yani eski zalimlere benzeyerek Güney Afrikalıları kurtarmak yerine - aktif bir şekilde ırklararası özerkliği aşağıdan inşa ederek sömürü döngüsünü kıran bir ihtiyaçların siyasi felsefesini benimsemektir.

Komünist Hareket'in

I. Konferansı

Komünist hareket birinci konferansını gerçekleştirdi. Komünizmin prestijinin düştüğü ve siyasal gericiliğin hakim olduğu bir dönemde, komünizmin temel ilkelerine bağlı parti ihtiyacını belirleyerek bu konuda örgütsel ve teorik iddiaları taşıyan bir konferansı gerçekleştirmenin sadece bizim değil tüm komünistlerin kazanımı olduğunu düşünüyoruz.

Konferansımız yaşadığımız topraklarda ve dünya üzerinde adına layık Komünist bir partinin ihtiyacının tespiti koymuş ve komünist Parti inşasının ihtiyaçlarını ve somut görevlerini açıklıkla ifade etmiştir.

Hareketimiz aynı zamanda bugüne kadar mücadele eden çevre ve örgütleri de bir araya getirerek komünistlerin birliği yolunda önemli bir adım atmıştır. Konferans Komünistlerin birliğini biçimsel bir birlik değil, komünist parti inşasında aynı iddiayı paylaşanların ve programatik görüşler çerçevesinde bir araya gelenlerin parti niteliğine ulaşmayı hedefledikleri, örgütlendikleri ve homojenleştikleri bir sürecin örülmesi olarak ele aldı. Yaşadığımız topraklarda birlik konularında komünistlerin pek başarılı olduğu söylenemez. Bugüne kadar komünistler “iyi” teori yapmışlar, ancak siyaset ve örgütlü mücadele konusunda başarılı olamamışlardır. Bugüne kadar devrimci niyetlerle bir adım öne çıkanlar maalesef bir süre sonra tasfiye olmuşlar ve arkalarında ciddi kirlilikler bırakmışlardır. Konferansımızla birlikte başlayan süreç bu yaşananların devrimci bir tarzda değerlendirilmesiyle, devrimci bir süreklilik ve kopuş çerçevesinde ileriye taşınabilir. 1847 yılında Komü-

nist Liga ile birlikte başlayarak Bolşevik Parti ve Komintern’de ifadesini bulan komünistlerin birliği, bizlere nasıl mücadele etmemiz gerektiği konusunda önemli deneyimler sunmaktadır.

Aynı zamanda bugüne kadar bağımsız bir siyasal zemin yaratamayan komünistler, siyaset yapmayı çoğu kez devrimci demokratlardan öğrenmişlerdir. Bu ise çeşitli sorunları beraberinde getirmektedir. Bu sorunlardan biri de popüler sloganları atmak zorunluluğunu hissetmemizdir. Sınıf vurgusunu reddeden, gerçek düşman yerine dönemsel hükümetleri öne çıkaran ve aslında iktidarla olan sınıfsal bağının üstünü örterek burjuvaziye, yani gerçek düşmanı gözlerden uzaklaştıran, adalet, demokrasi gibi kavramları insanlığın kurtuluşunun yolu olarak sloganlaştıran, devlet ve sınıf iktidarı gibi gerçekleri ve bu kavramlarla ilişkisini geri plana iten bir söylem tarzı devrimci siyasette egemen olan bir tarzıdır. Günümüzde gençlik, kadın ve doğa ile ilgili sorunlar hem düzen tarafından çok fazla medyatik ve kullanılır hale getirilmiştir, hem de devrimciler bu sorunları siyasal mücadelenin temel alanları olarak ele almaktadır. Ancak devrimciler, bu sorunları çoğunlukla sınıfsal ilişkilerden kopuk ele alarak, aslında siyasallaşmasını önlemektedirler. Böylece düzen karşıtı bir potansiyel taşıyan bu hareketler burjuvazinin kendi gündemlerini yaratması ve örgütsel olarak da etkin olmasıyla manipüle edilmekte, enerjileri düzen tarafından emilmektedir. Komünistler kendi siyasal mücadele araçlarını ve yöntemlerini yaratmakla yükümlüdürler. Elbette bu bir çırpıda yaratılamayacaktır. Konferansımız bu anlamıyla önemli bir eşiği ifade etmektedir. Her

hareket kendi tipolojisini yaratır. Komünist Hareket kendisini ve çevresini örgütledikçe kendi tipolojisine uygun davranış tarzlarını da yaratacaktır. Bu kritik süreç komünist siyasetin yeşerme sürecidir.

Hareketimizin önündeki acil görev oluşturulan birliğin bir örgüte dönüşmesini sağlamak, niteliğini arttırmak ve kadrolarını oluşturmaktır. İçinden geçtiğimiz dönem siyasal ve ekonomik kargaşanın sonuçlarının küçüğe olsa bazı patlamalar yarattığı bir dönem. Ancak henüz daha siyasal gericilik döneminden çıktığımız söylenemez. Bu zinciri kırarak yeni bir dönemi başlatmak elimizdeki güçlerin örgütlü bir güce dönüştürülmesiyle mümkün olacaktır. Kendi alanlarımızı yaratmakla, güncel kazanımlar peşinde koşarak elimizdeki güçleri savurmak yerine, komünist siyasetin nihai sonuçlarına yoğunlaşarak güncel mücadeleyi hedefe bağlı kılmakla, sistemli ve planlı bir mücadele örmekle başarıya ulaşabiliriz. Ancak böyle-

ce ekonomist, tasfiyeci ve örgütsüzlüğü göklere çıkaran günümüzün moda akımlarına karşı zafer kazanabiliriz. Devrimci hareket içerisindeki dağınıklık sadece ideolojik bir sorun değildir. Hem ideolojik hem de örgütsel bir bütünlüğü sağlayabilirsek saflarımızdaki savrulmaları önleyebilir, safları bir amaç etrafında toparlayabiliriz. Bunu yapabilmenin koşulu sağlam bir omurga ve sürekliliği sağlanmış devrimci bir faaliyet.

Özellikle genç ve dinç güçlere ulaşmak ve işçi sınıfı içerisinde mevziler yakalamak zo-

rundayız. Bugün işçi sınıfı örgütsüzdür ve daha kötüsü komünistlerin işçi sınıfıyla bağları yok denecek kadar azdır. İşçi sınıfıyla bağlar kurmak önemli bir sorunumuzdur. Bu bizim proleter devrimci bir geleneği yaratabilmemiz için

ana halkalardan birisidir. Proleter devrimin nesnel koşullarının oluşup oluşmadığı ikileminin artık geçersiz olduğu günümüzde işçi sınıfıyla bağlar kurma, öncülerini örgütleme konusunda yaratacağımız tartışmalar daha verimli olacaktır. İşçi sınıfının yaşam alanlarında, çalışma alanlarında ve işsizlerin içerisinde örgütlenmek konusunda yaratıcı ve ısrarcı olmak zorundayız.

Konferansımız yaşadığımız topraklarda demokratik devrim ya da anti-emperyalist devrim gibi Marksizm-Leninizm ilkelerinden kopuk devrim anlayışlarını mahkum ederek, proleter devrimin güncelliğini savunarak, uzun zamandır terk edilen bir geleneğin tekrar hayat bulması için tarihsel bir adım atmıştır. Çağımız proleter devrimler çağıdır.

Parti inşası aynı zamanda bu geleneğin yaratılması ve çağın proleter devrimlerle taçlandırılması sürecidir.

Komünistler, “Komünist Hareket” ismiyle parti inşa sürecinde sorumluluk alarak bir adım öne çıkmışlardır. Hareketimiz mütevazî, ama bir o kadar da iddialı olarak ilk adımını atmıştır ve yaşadığımız topraklarda ve dünya üzerinde adına layık bir önderlik için komünistleri, işçileri, gençleri komünizmin bayrağı altında birleşmeye ve mücadeleye çağırmaktadır.

Komünistler “Komünist Hareket” ismiyle parti inşa sürecinde sorumluluk alarak bir adım öne çıkmışlardır. Hareketimiz mütevazî ama bir o kadar iddialı olarak ilk adımını atmış ve yaşadığımız topraklarda ve dünya üzerinde adına layık bir önderlik için komünistleri, işçileri, gençleri komünizmin bayrağı altında birleşmeye ve mücadeleye çağırmaktadır.

Komünist Hareket Konferans Kararları

(21-22Aralık2013)

Karar No: 1

Komünistlerin Birliği

Komünist Hareket, önüne koyduğu Komünist parti kurma görevini tüm Komünistlerin katılımına açık bir faaliyet olarak ele alır. Bu faaliyetin her aşamasında Komünistlerin birliğinin sağlanması hedefini gözetir.

Hareketimiz; “komünistlerin birliği” sorununun çözümünü, kendi bağımsız ideolojik, politik ve örgütsel çalışmalarına sıkı sıkıya bağlı bir faaliyet olarak ele alır. KH’ye göre birlik faaliyetleri güç kazandıkça, hareketin bağımsız faaliyetinin daha da yetkinleşmesi ve ilkeli duruşunun netleşmesi komünistlerin birliğini zorlaştıran değil, tam tersine komünistlerin birliği çalışmalarına güç katan, birliğin devrimci ilkeler temelinde yükselmesini sağlayarak onu kolaylaştıran çok önemli bir etkidir.

Karar No: 2

Rojava ile Dayanışma

Komünist Hareket;

a) Kürt halkının inkâr ve imhaya karşı çok ağır bedeller ödeyerek anadili, kimliği, onuru ve kendi yazgısını kendi ellerine almak için yürüttüğü haklı mücadeleye büyük değer biçer ve bu haklı mücadeleyi desteklemeyi bugüne kadar olduğu gibi bundan böyle de proletarya enternasyonalizminin bir gereği olarak görür.

b) Rojava halklarının (Kürtler, Araplar,

Süryaniler, Keldaniler, Asuriler, Ermeniler ve Türkmenler), fiili olarak kendi kaderlerini kendilerinin belirlemesi doğrultusunda attıkları bu önemli adımı büyük bir coşkuyla selamlar. Komünist Hareket, bu adımın geliştirilmesi ve emperyalist, işbirlikçi bölgesel gerici güçler tarafından ezilmesine fırsat verilmemesi için tüm devrimci güçleri Rojava Halklarıyla somut dayanışmaya çağırır.

Karar No: 3

İşçi, Gençlik Kurultayı Düzenlenmesi

Konferans, Komünist Hareket, Yürütme organını;

a) İşçi sınıfının günümüzdeki durumunun, sınıf içinde örgütlenme, kitle ve parti çalışmalarının yol ve yöntemlerinin enine boyuna incelenip tartışılarak net kararlar alınabilmesi amacıyla bir “İşçi Kurultayı” düzenlenmesi, kurultayın verimli ve başarılı geçmesi için tüm hazırlıkların titizlikle yürütülmesi

b) Yine aynı şekilde hareketimizin gençlik içinde kök salması ve kendini işçi sınıfının devrim yoluna adanmış, “Hedef Komünizm, Silahımız Parti!” diyen bir genç kadro yetiştirebilmek amacıyla gençlik sorununun enine boyuna tartışıldığı bir “Gençlik Kurultayı” düzenlenmesi, kurultayın verimli ve başarılı geçmesi için tüm hazırlıkların titizlikle yürütülmesi çalışmalarını yapmak üzere görevlendirir.

İktidar Kavgası Talan ve Çürüme

Yusuf Erdem

Bakanları, oğullarını, kimi büyük patronları, banka -TOKİ bürokratlarını içine alan akıl almaz boyutlardaki yolsuzluklar ortalığa saçılınca sağcı bir Fransız düşünürünün ilginç bir sözünü anımsadım: “ Ben solcu değilim; sosyalist, komünist hiç değilim; bir muhafazakârım, Hristiyan demokratım. Fakat yüce Tanrı beni solun olmadığı bir Fransa’da yaşamaktan korusun. Çünkü sol, toplumun vicdanıdır. Solun olmadığı bir Fransa, işçiler ve halk için bir cehennemden beter olurdu kuşkusuz.”Akıllı bir sağcı, düzen sınırlarını zorlamayan bir ‘solu’ sömürü düzeninin bir sübabı, garantisi olarak görecektir elbette.

Biz komünistler sosyalistler için elbette sorunun ele alınış şekli çok daha farklıdır. Elbette devrimciler, vicdansız bir dünyanın vicdanıdır; çünkü onlar sömürüye, baskıya, zulme, yalana, talana şiddetle karşıdırlar. Sosyalistler; dayanışma, devrimci yiğitlik, emeğe, doğaya ve doğal yaşama saygı, özgürlük ve adalet sevgisi, devrimci alçakgönüllülük... gibi tüm insani değerlerin yoğunlaşmış ifadeleridirler. Devrimciler, işte bu insani değerleri kendilerinde, örgütledikleri kolektifte, mücadele ve yaşam içinde somutlaştırdıkları için çok daha yüce bir hedefin; yani sınıfsız ve sömürsüz, sınırların anlamını yitirdiği, barış içinde yaşanması bir özgürlük dünyasının inşası davasına kendilerini sınırsız olarak adanmış olan bugünün savaşçıları ve geleceğimizin temsilcileridir. İşte örgütlü

mücadele içinde birer kişilik özelliği olarak devrimcilerde billurlaşan bu değerler, bizim çocuklarımızı, bizim gençlerimizi, bizim kadınlarımızı, bizim mazlum halklarımızı farklı kılar.

Yaşamın özüne insanı, emeği değil de parayı, sömürüyü, kârı ve rantı koymuş bir sınıfın temsilcisi iseniz veya beyninizin içi bu sınıf tarafından fethedilmiş olan bir emekçi iseniz, bu insani değerlerin hiçbirisi sizin için beş para etmez değerlerdir. Örneğin dayanışmanın yerini yarışma ve rekabet almıştır. Özgürlük; bankadaki hesabınızla, satın alabilme, tüketme gücünüzle ölçülür. Paylaşabilmenin yerini bencillik, bireycilik, en az emekle en büyük vurgunu vurarak köşeyi dönmek, zayıfları ezip varlıklarına el koymak, kamunun mal varlığını yağmalamak, nüfuz ticaretiyle çabucak zengin olmak, korkunç bir kazanma ve biriktirme hırsı almıştır. Bu hırs; el konulacak miktar büyüdükçe bu sınıfın kendini darağacına götürecek cinayetler dahil, işlemeyecekleri hiçbir suç; din, ‘adalet(-sizlik)’ sistemi, ahlak dahil kullanmayacakları hiçbir değer yoktur.

Ortadoğu uzmanı ve emperyalist Batı’nın gözdesi ünlü bir tarihçinin şu anlama gelen bir sözü vardır: Batının ileri toplumlarında para piyasada kazanılır ve o parayla iktidar satın alınır; doğu toplumlarında ise her türlü araç kullanılarak önce iktidar ele geçirilir, sonra zengin olunur. Burjuvazinin günümüzdeki iktidarı AKP, iktidara işte böyle geldi veya getiril-

di, Bu iktidar döneminde TÜSİAD burjuvazisi –Erdoğan’ın bir öfke anında itiraf ettiği gibi- kârını on yılda beşe katladı, MÜSİAD burjuvazisi iyice palazlandı, iktidar gücünü arkasına alarak hızla yükselen yeni yeni İslamî holdingler türedi. Dışa vuran yolsuzluklarının soruşturmaları engellendi. Adeta fiili olarak “Ben kendi hırsızlarımı kimseye yedirmem.” demek istendi. Bu konuları kurcalayan gazeteciler işsiz kaldılar, savcılar da görevden alındılar. Şu anda ortalığa dökülüp saçılan yolsuzluk, nüfuz ticareti, soygun, kara para aklama ve rüşvet... gibi çürümenin kimi bakanları ve çocuklarını da kapsayan çok büyük boyutlu suçlar karşısında da hükümetin yine böyle davranmayı seçeceği beklenir. Böyle alçaltıcı değer(-sizlikler) i “yükselen değerler” olarak sunan sistemin çürümesi de, hükümetleri de, bakanları da, bakanlarının çocukları da, bürokratları ve onca yıldır işbirliği yaptıkları suç ortakları cemaatleri de işte ancak böyle olur.

Gezi direnişlerinin her yanı saran kitlesel gücü, AKP iktidarının kibrini, her an ve mümkün olan her yerde özgüvenini, sömürü, talan ve zorbalıktaki dediğim dediği pervasızlığını Taksim’deki inşaat çukuruna gömünce iktidarın karşı taarruzu, yalanları, komplo teorileri pek de işe yaramadı. İktidar güç kaybetti ve inandırıcılığını yitirdi. Hükümet ile gizli iktidar ve suç ortakları birbirlerine düştüler. Öyle anlaşıyor ki bu iki kanadın kendi kendileri hakkında söylediklerinin tümü yalan; birbirleri hakkında söylediklerinin tümü gerçek. Ve bu sayede bu sömürü düzeninin çü-

rümüşlüğü, kokuşmuşluğu ortalığa dökülüp saçılıyor. Bu suç ortaklarının ve iktidarın asıl sahibi olan tekelci burjuvazinin söylemediklerini ve hiçbir zaman açığa vuramayacakları gerçekleri de sınıflar analizi silahını ustaca kullanarak devrimcilerin, komünistlerin dupduru siyasal söylemleri ve eylemleriyle ortaya koymaları gerekmektedir.

Ancak ve ne yazık ki düşman sınıfın çeşitli fraksiyonları arasında baş gösteren bu iktidar ve çıkar kavgasından, bu siyasi çatlaklardan

yararlanacak, sokakları dolduracak kitlelere önderlik yapacak, krizi bir siyasi ve toplumsal krize dönüştürecek ve bu bunalımı devrimle aşabilecek bir örgütlülüğün yoksun durumdayız. Yine de bu ortam; böyle bir devrimci gücü şekillendirip yoğunlaştırmak, örgütlenmek ve cesaretle geleceğe yürümek için devrimcilere çok geniş olanaklar sunuyor. Yeter ki komünistler, sosyalistler; burjuvaziden ideolojik, örgütsel ve politik olarak tam kopuşu sağlayabilsinler, burjuva kanatlardan her hangi birine yedeklenmesinler ve düşman sınıfa tam karşı-

Tarih; hem sorunları, hem de onun çözümü için gerekli potansiyelleri ve olanakları aynı anda gündeme getirir. Yeter ki, devrimciler gerçekten devrimci olsunlar; yani devrimci akla, devrimci örgüte ve devrimci ataklık ve yaratıcılığa sahip her türlü olasılığa hazır olsunlar; her an ve mümkün olan her yerde

dan çok yönlü olarak cephe alsınlar. Tarih; hem sorunları, hem de onun çözümü için gerekli potansiyelleri ve olanakları aynı anda gündeme getirir. Yeter ki, devrimciler gerçekten devrimci olsunlar; yani devrimci akla, devrimci örgüte ve devrimci ataklık ve yaratıcılığa sahip her türlü olasılığa hazır olsunlar; her an ve mümkün olan her yerde, her fırsatta politika yaparak bilimsel sosyalizmi gerçek sahibiyile, yani proletaryayla -işçi hareketiyle- buluşturabilsinler.

Parti İnşası ve Somut Görevlerimiz

İ. Can

Dünya üzerinde uzun yıllardır proleter devrimci bir geleneğin eksikliğinin yarattığı sorunları yaşıyoruz. Ekim Devrimi sonrasında Bolşevik Parti önderliğinde yaratılan komünist gelenek kesintiye uğramış ve arkasında büyük bir enkaz yığını bırakmıştır. Komünistler bugün yarım kalan mücadelelerini sürdürerek, proleter devrimci bir geleneği tekrar inşa etmek zorundadırlar.

Komünist devrimci bir geleneğin yaratılması, eksikliği yaşanan bir önderliğin inşasıyla mümkündür. Bu anlamıyla içinden geçtiğimiz süreci; partinin örgütlenmesi, komünizmin propagandası dönemi olarak ifade edersek yanlış olmayacaktır. Bu şu anlama gelmektedir: bugün komünistlerin acil görevi proletaryaya önderlik edecek bir “Komünist Parti” inşa etmek için güçlerini seferber etmek, politik ve örgütsel bir sürekliliği sağlamaktır. Kısacası örgütlenmek zorundayız!

Örgütlenme sanatı, sınıflar mücadelesinde bir önderliğin yaratılmasını ve hareketin, yani sınıf hareketinin sürekliliğini ifade eder. Bu nedenle kapitalist bir dünyada, işçi sınıfının öncülüğünü almak ve sınıfsız toplumun önünü açmak için mücadele eden komünistler için örgütlenmenin kritik bir önemi vardır.

Komünistler Birliği ile başlayan, Bolşevik

deneyimi ve Komintern’le devam etmiş olan örgütlenme anlayışını değerlendirmek ve doğru dersleri süzmek önemlidir.

Komünist partisi ve Enternasyonal, sınıflar mücadelesinde komünistlerin ve proletaryanın önemli örgütleridir. Ancak ne yazık ki, uzun yıllar boyunca komünistler ve işçi sınıfı bu örgütlerinden yoksundurlar. Günümüzde bu eksikliği giderdiğini iddia eden onlarca yapı olmasına rağmen, siyasi arenaya baktığımızda gözle görünenin daha farklı olduğu ortaya çıkmaktadır. Aynı zamanda parti değilken parti gibi davranmanın zararları, yaşanan yozlaşmalarla ve savrulmalarla da kendisini göstermektedir. Bolşevik tarzda bir örgütsel, politik duruş sergilenemediği gibi, var olan niteliksel sorunlar, sendikalist ve günü kurtarmaya yönelik, amaç disiplininin kopuk davranışları beraberinde getirmektedir.

Komünistler bu sorunların öncü bir “Komünist Partinin” eksikliğinden dolayı oluştuğunun farkındadırlar. Ancak, farkında olmakla bu sorunu çözmek arasındaki orantıyı da bilmek gerekir. Bu sorunlar tek başına farkında olmakla çözülebilecek sorunlar değildir. Doğru işler yapabilmek, nereden başlayacağını bilmek ve aynı zamanda kararlı bir savaşım verebilmek çok önemlidir. Yıllardır bir öncü eksikliğinden yakının ve bu eksikliğin üstesinden gelmek

için ciddi bir yürüyüş başlatanların maalesef bugün başladıkları noktanın çok daha gerisinde olduklarını görüyoruz. Bu yaşananlar, sınıf mücadelesinin zorluklarının somut örnekleridir.

Özellikle siyasal mücadelenin yüksek olduğu, kitlelerin siyasal algılarının açık olduğu dönemlere nazaran, siyasal mücadelenin gerilediği, kitlelerin sindirildiği siyasal gericilik dönemlerinde belli iddialarla yola çıkan komünistlerin önlerine ciddi sorunlar, problemler çıkmaktadır. Eğer bu süreç ileri taşınamaz ise, çeşitli gerekçelerle birçok kırılma kendisini göstermektedir.

Bizler de bu kırılmadan nasibini alan komünistler olarak yönümüzü çizmeye ve kaldığımız yerden bir adım daha öne çıkarak parti inşa sürecini ileri taşımaya çalışmalıyız.

İnşa Süreci; Programlı ve Planlı Bir Süreçtir

Proletarya ve sınıf mücadelesi ile bağın kurucusu Komünist Partisidir. Doğasından gelen sınıfsal konumuyla sınıflar mücadelesinde devrimci bir güç olsa da işçi sınıfı, ancak “Komünist Parti” ile burjuvaziye karşı verdiği mücadelede başarıya ulaşabilir ve komünist bir dünyanın kurulmasını sağlayabilir. Aynı zamanda komünizm mücadelesi uzun soluklu ve sürekliliği sağlanmış bir mücadeleyi ifade ediyorsa eğer, bu mücadelenin kurmaylığını yapacak olanlar, öncü bir örgütlenme içerisinde, bu savaşımın biliminin, taktik ve perspektiflerinin öncüleri ve yön verenleridir. Bu nedenle geniş bir işçi kitlesinin dışında, sınırlı sayıda ve iyi eğitilmiş kadrolar topluluğunun varlığı önemlidir ve aynı zamanda gereklidir.

Komünist partisinin inşa süreci bugünden başlayarak uzun soluklu bir mücadelenin öncü gücünü yaratma sürecidir. Bir profesyonelleşme gerektiren bu iş ancak sabırlı, planlı, ısrarlı bir işleyişle başarıya ulaşabilir.

Bugünün sosyalist hareketlerinin en önemli zaaflarından biri nihai hedefe odaklanmış planlı bir işleyişin yerine gündelik kazanımları tercih

etmeleridir. Mücadelelerinin odağına ne olursa olsun kitleyi koyan, sınıf ayrımlarını ve siyasal bilinci öteleyen bir mücadele tarzı salgın hastalık gibi yayılmıştır.

Günümüzde siyasal mücadelenin en önemli özelliklerinden biri, daha doğru bir ifadeyle sorunlarından biri, planlı bir mücadele yönteminden ziyade oradan oraya savrulan, koşturan bir yöntemin varlığıdır. Komünistler her anını mükemmel planlarla işletemez ve aslında buna da gerek yok. Ancak önceliklerini bilen, siyasal bir hareketin temel ihtiyaçlarını giderebilmenin somut adımlarını atabilen bir işleyiş, komünistlere, oradan oraya koşuşturmaktan daha fazla katkı sağlayacaktır. Nerede bir grev var, nerede bir eylem var, nerede çevrecilerin bir protestosu var vb. her yere gidelim ve orada olalım gibi bir davranış bilinci bugün en yaygın olanıdır. Buralardan ortaya çıkan sonuçlara baktığımızda bir trajedi karşımıza çıkmaktadır. Buralarda herhangi bir siyasal etki yaratılamadığı gibi, ileride yaratılabilecek bir siyasal etkinin nasıl başarılabileceğinin dersleri dahi çıkarılamamaktadır.

Kendisini örgütleyemeyen bir örgüt, zamanın akışı içerisinde boğulup yok olmaya mahkûmdur. Komünistlerin, öncü bir partiden yoksun oluşlarının tespitini yapan ve bunun için yola çıkan her oluşum, öncelikle, örgüt niteliğinin ve kadro niteliğinin gelişmesi için mücadele etmek zorundadır. Bir dönem sınıftan yalıtık kalmak pahasına olsa da! Bu nedenle “her yerde olmalıyız” sloganından ziyade eldeki güçlerimizin verimliliğini en üst düzeyde sağlayabilecek, belli alanlarda örgütün ve siyasal etkinin sürekliliğini sağlayabilecek, bunun sonucu olarak yeni mücadele alanlarının yolunu açacak planlar yapılmalı, kadro niteliğini arttıracak çalışmalar organize edilmelidir. Kendimizi kandırmaya gerek yok. Komünistlerin, kadro birikimi ve örgütsel deneyiminin bu kadar düşük olduğu bir dönemde, amaç disipliniyle yoğrulmuş bir planlı çalışmadan yoksunluk, bizlere ancak yorgunluk ve bitkinlik getirir.

Önderliğin Önemi

Parti inşa süreci aynı zamanda nitelikli bir önderliğin yaratılmasını kapsar. Yönetici organlarda bulunan yoldaşların, hareketin kaderini tayin edici rolleri küçümsenmemeli, bu organlarda bulunan kadroların niteliğinin arttırılması için çalışmalar yapılmalıdır. Aynı zamanda yönetici organların kolektif iradenin bir parçası olduğunu akılda tutarak, örgütlenme ve siyasal mücadelenin ihtiyaçlarını belirleme, buna uygun planlar yapabilme becerisi, zor dönemlerde hareketi bir arada tutabilme, savrulmalara karşı devrimci iradeyi savunabilme yeteneği kritik öneme sahiptir. Hiçbir yönetici organın, hareketi ve kadroları amaç disiplininin koparmaya hakkı yoktur.

Önderlik hem devrimciler örgütünün işleyişi açısından hem de sınıfın öncülüğünü alma açısından iki yönden ele alınmalı ve dikkatle üzerine durulmalıdır.

Her siyasal eylemin vazgeçilmez koşulu ve dünya tarihinin şu anki en önemli mücadelesinin yaşamsal faktörü, önderliktir. Komünist partiyi örgütlemek, proleter devrimin komünist önderliğini örgütlemek demektir.

Devrimci sınıf mücadelesine önderlik etmek için, komünist parti ve onun yönetici organları büyük bir savaşım gücüne ve aynı zamanda kendisini mücadelenin değişen koşullarına uyarlayabilme yeteneğine sahip olmalıdır. Ayrıca başarılı bir önderlik, proleter kitlelerle kurulan sınıfsı bağları gerektirir. Böyle bir bağ kurulmadıkça, önderler kitlelere önderlik edemeyecek, en iyi ihtimalle onların kuyruğuna takılacaklardır. Bu organik bağlar, komünist parti örgütlerinde demokratik merkeziyetçiliğin uygulanması aracılığıyla örülmeye çalışılmalıdır. (Lenin Döneminde Komünist Enternasyonal Belgeler Cilt 2, s.66, Tohum Yayıncılık)

Komünist Enternasyonal'den yapılan bu alıntılar önderlik meselesiyle ilgili önemli vurguları içerisinde barındırmaktadır. Ve burada tarif edilen niteliklere ulaşmak için sistemli,

planlı bir çalışmaya sahip olan bir örgütlenmeyi yaratabilmek büyük önem taşımaktadır.

Önderlik, örgütlenme ve demokratik merkeziyetçilik üzerine günümüzde o kadar çok kafa karışıklığı yaratılmıştır ki, parti inşası için mücadele eden komünistlerin bu konulara özellikle eğilmeleri gerekmektedir. Devrimci bir örgütlenmeye karşı gevşek, omurgasız örgüt biçimleri öne çıkarılmakta ve bunlar demokrasi adı altında “kişilerin özgür gelişimini kısıtlayan”, “bir grup çokbilmişin örgüt üzerinde hâkimiyetini kurduğu”, “sekteleşmenin başa bela olduğu” - ve bu örnekleri daha da uzatabiliriz – örgüt kurgularına karşı savunulmaktadır.

Kuşkusuz bu seslerin bu kadar dinleyicisinin çıkmasının nedeni, Bolşevik Parti'yi aşan ve ortaya çıkarmış olduğu örgüt kültürünü içselleştirerek yürüyebilen bir örgütlenmenin eksikliğidir. Kongre ve konferansların düzenli gerçekleştirilememesi, yerelerde örgütlenen komünistlerin bağımsız siyasal çalışma yapabilme olanaklarının yaratılamaması ve bunun gibi sorunlar, örgütlenme üzerine çok ciddi yozlaşmaları beraberinde getirmiştir. Ancak böyle bir sorunun varlığı, gevşek ve şekilsiz örgüt teorileri için bir gerekçe değildir. Sanki geçmişte her şey doğrusal ve zaferlerle dolu bir seyir izlemiş gibi, bugün en küçük zorlukta yelkenler suya inmekte, mücadeleden yan çizmenin yolları aranmaktadır. Tam tersi niteliğimiz, bu mücadeleler içerisinde artacak, içimizden akla karalar bu mücadeleler sayesinde ortaya çıkacaktır. Yeter ki, geçmişte komünizm uğruna mücadele vermiş olan yoldaşlarımızın çabalarıyla yaratılmış ilkelerimizde ısrarcı olalım ve bildiğimiz yolda yılmadan yürümeye devam edelim.

Somut ve Acil Görevler

Planlı ve sistemli bir mücadelenin ana halkalarını belirlerken, “somut ve acil” görevlerin tanımlanması gerekir. En mükemmel planları yapmak, en güzel sözleri söylemek değil; somut önceliklerini bilen bir tarzda hareket etmek

önemlidir.

Devrimci bir hareket için somut ve acil görevlerin tarifi, o hareketin gelişim süreçlerinin değerlendirilmesi açısından da bir öneme sahiptir.

Somut ve acil görevlerimizi, kendi koşullarımızı ele aldığımızda öncelikle parti öncesi bir hareketin kurulmasına ve sonrasına ilişkin bir plan çizmek gerekiyor. Bu süreci üç ayrı başlık altında ele almak gerekiyor. Örgütlenme, politik ve maddi-teknik alt yapıya dair görevler.

Örgütlenme Faaliyeti ve Görevleri

Sınıfsız bir dünya savaşımı veren bir hareket, eldeki güçlerini organize etmek, yeni, taze ve dinç güçlere ulaşmak, aynı zamanda kadrolaşma, organlaşma faaliyeti örmek ve savaşımın sürekliliğini sağlamak zorundadır. Komünist bir hareket, kendisini komünizm davasına adanmış, devrimci bir yaşam benimsemiş öncü unsurların birikiminden oluşur. Ancak, bu örgüt sadece en iyi unsurların özel yetenekleriyle hedeflerine varamaz. Komünist bir hareket, kişilerin değil organların ve örgütlerin birliğinden oluşan canlı bir organizma gibi düşünülmelidir. Kadrolaşma faaliyetini ele alırken bu düşüncenin en üst organdan başlayarak bütün birimlerimizde yaşam bulmasını sağlamalıyız.

Kısaca, kadrolaşma, organlaşma, profesyonelleşme, taze ve dinç güçlere ulaşmak şeklinde özetleyebileceğimiz örgütlenme faaliyetleri bir bütün olarak ele alınmalı, kısa ve orta vadeli planlarla yerine getirilmelidir.

i. Partileşme sürecinin ana unsurlarından biri; bir omurganın yaratılmasıdır. İnşa süreci demek, komünist devrimcilerden oluşan bir omurganın bugünden temellerinin atılması demektir. Hareketin sürekliliğini sağlayacak bir örgüt omurgası ve çekirdek kadro birikiminin yaratılması, parti inşa sürecinde ilkeli ve sistemli bir mücadele için, amaç ve ilkelerde, program ve taktiklerde anlaşmış, kendini devrimci mücadeleye adanmış unsurların birliğini

ve hareketin sürekliliğini ifade eder.

ii. Devrimci hareketlerin sorunlarının önemli bir kısmını kadro sorunu oluşturmaktadır. Nitelikli bir kadro birikimi yaratmak yaşamsal önemdedir. Eldeki unsurların kadro niteliğine ulaşması, yetenekleri oranında devrimci mesleklerde konumlandırılmaları sağlanmalıdır.

iii. Leninist örgüt kişilerin değil, örgütlerin birliğinden oluşur. Bu örgütler, organ ve hücrelerde kadroların konumlanmasını ifade eder. Kadroların organlarda konumlandırılması ve organlı çalışmaya adapte olması devrimci faaliyetin sürekliliğinin güvencesidir.

iv. Devrimci yol ve yöntemlerin gün geçtikçe terk edildiği, liberal yol ve yöntemlerin Leninist örgüt ilkelerini önemli ölçüde tahrip ettiği bir dönemden geçiyoruz. Bu tahribata karşı Bolşevizm'in temel ilkeleriyle donanmış ancak onu aşma hedefiyle ilerleyen bir örgütsel işleyiş yaratmak, devrimci yol ve yöntemlerde ustalaşmak parti inşa sürecinin önemli bir halkasıdır.

v. Profesyonel bir örgütlü işleyiş, kadrolarını hedefler doğrultusunda organize eden, işlevli bir işbölümünü hayata geçiren bir duruşu ifade eder. "Nerede bir eylem var, nerede bir grev var" orada olalım gibi bir davranış bilincinden ziyade, eldeki güçleri hesaba katarak en fazla verimi alınabilecek türden çalışmayı organize eden bir davranış bilinci yaratmalıyız. Henüz daha örgütsel ve teorik görevlerini yerine getirmeden, daha yolun başındayken kitle çalışması, sendikal faaliyet, politik faaliyet adı altında oradan oraya koşuşturan bir çalışma tarzı yorgunluktan başka bir şey getirmez. Bununla birlikte en iyi şeyleri söylemek adı altında yapılan lafazanlıklar hareketin yolunu açmaktan ziyade ayak bağı olurlar. Ancak bu bilinç, eldeki güçlerin azlığını ya da olanaksızlığını bahane ederek mücadele alanlarından yalıtık bir tarzı geliştirmekle yaratılamaz. Bu tarzın varacağı yer yine lafazanlıktan başka bir şey değildir. Devrimci nitelik, mücadelenin sıcaklığında eylemle yaratılır.

Politik Faaliyet ve Görevleri

Hiçbir örgüt sağlam ilkelerle donatılmış bir teoriye sahip olmadan, idealleri yolunda başarıya ulaşamaz. Devrimci bir örgüt devrimci bir teoriyle birlikte –aynı zamanda tersi şeklinde de- ele alındığında başarılı bir devrimci odak yaratılabilir.

i. Marksizm-Leninizm’in ideolojik temellerini bilince çıkarmak ve bu yönde üretimlerde bulunmak teorik mücadelenin ana halkasını oluşturmaktadır. Çünkü bugün, devrimci proletaryanın öncülüğünü alarak dünya devriminin yolunu açacak olan komünistler, bilimsel sosyalizmin ideolojik temellerini atan Marksizm-Leninizm kılavuzluğunda bunu başarabilirler.

ii. Parti inşa sürecinin görevlerinden biri de teorik yeniden üretimdir. Teorik yeniden üretim, geçmişten bugüne devrimci gelenek ve mücadele deneyimlerinin süreklilik temelinde ele alındığı, aynı zamanda geçmişi aşan bir niteliğin kazanıldığı bütünsel bir süreci ifade eder. Genel olarak politik faaliyet içerisinde ele alınan bu çalışma, teorik savaşımın güncel görevlerinin belirlenmesini içine alan, bir programın oluşturulmasından, propaganda ve eğitim materyallerinin hazırlanmasına kadar bir dizi görevi içerisinde barındırır.

iii. Çalışmamızı yaparken bir bütün olarak bu görevlere yoğunlaşmak, güncel siyasetimizin yönelimlerini belirlemek ve muhasebesini çıkarmak bir tarz haline gelmelidir.

Maddi-Teknik Hazırlık ve Görevleri

Maddi ve teknik alt yapının oluşturulması süreci, örgütlü ve siyasal mücadelenin sürekliliği açısından profesyonelleşmenin gerekli olduğu konulardan birisidir. Faaliyetin sürekliliği maddi ve teknik olanakların yaratılmasıyla doğru orantılıdır.

i. Yayın basım olanaklarının, aynı zamanda araçlarının yaratılması ciddi bir titizlikle ele alınmalıdır. Propaganda ve ajitasyon, siyasal içerik kadar teknik organizasyonun varlığıyla

da iç içedir.

ii. Faaliyetlerimizin sürekliliğini sağlayacak bir donanımın ve işleyişin başarılı bir şekilde yerine getirilmesi bu alanda profesyonelleşmeyle mümkün olacaktır.

iii. Maddi olanaklar sorunu siyasal hareketler açısından hep sıkıntılı bir mesele olmuştur. Ancak maddi olanakların yerine getirilmesi, yüklü miktarda paranın elde edilmesi olarak anlaşılmamalıdır. Siyasal bir hareket kendi olanakları çerçevesinde çözümler üretebilme kapasitesine ulaşabilmelidir. Bununla birlikte kadrolarda ve çevrelerde kurulan bağlarda bir aidiyet bilincinin geliştirilmesi, hem siyasal hem de maddi ilişkinin sağlam temellerde kurulmasını sağlar.

Partileşme Planımız Nasıl Ele Alınmalı?

Parti inşa süreci bir örgüt omurgasının ve programatik görüşlerin oluşturulduğu bir süreçtir. Ancak tek başına bu şekilde ele almak eksik olacaktır. Aynı zamanda bir örgüt kültürünün oluşturulması, bütünün parçalarının doğru şekilde kavranması, hareket kabiliyetinin geliştirilmesi ve bir niteliğin yaratılması bu sürecin parçalarıdır.

Parti inşası, yeni bir dünya yaratmak adına girilen ilk çabadır. Partimizin niteliği ve inşa sürecinde elde edilen birikim, dünya komünist hareketi ve proletarya devrimi açısından da büyük bir öneme sahip olacaktır. Bu hedefle partileşme sürecini, geleceğe dair omuzlarımıza aldığımız bu sorumluluğun ağırlığıyla ele almak gerekmektedir. Çünkü komünist olmak, gelecekte sorumlu olmaktır.

SELAM OLSUN PARTİ VE DEVRİM YOLUNDA ÖNE ATILAN KOMÜNİSTLERE!

YAŞASIN KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ!

Dersim’de Öğrencilerin Sorunları

Baran kayıkçı

Geçmişte birçok isyanlar ve katliamlar yaşanan Dersim, bu sefer Dersim Merkez’de öğrenci isyanı ile karşı karşıyadır. Daha önce Dersim’de bulunmamış bir öğrenci, buradaki üniversiteyi kazanınca, Türkiye’deki birçok ile göre gerek maddi gerek manevi yönden rahat bir öğrenci yaşamı sürecini düşünebilir ancak gelip gördükten sonra durumun böyle olmadığını ve aslında ciddi sorunlar olduğunu görecektir.

Sorunların en ciddi olanı barınma sorunudur. Devlet yurdundaki yer sıkıntısı ve daha başka sıkıntılardan dolayı, kız öğrenciler özel yurtları tercih etmekte, özel yurttan kalma imkanı olmayanlar ise ev kiralama yoluna gitmektedir. Erkek öğrencilerin ise, cemaat evleri ve cemaat yurtları bir seçenek olarak düşünülmezse, ev kiralamaktan başka çareleri yoktur. Ev kiralamakta ise ciddi sıkıntılar yaşanmaktadır. Ev sahipleri evlerini öğrencilere vermek istememekte, evini kiraya verenler ise 500-600 tl den başlayıp, 1000-1200 tl ye kadar varabilen kira talep etmektedir. Bundan dolayı evin diğer giderleri hesaba katıldığında, ortalama 4-5 öğrenci bir araya gelip ancak bir ev kiralayabilmektedir. Belediye ve valilik bu durumun farkında olmalarına rağmen hiçbir şekilde müdahalede bulunmamaktadırlar.

Diğer bir ciddi sorun ise ulaşımıdır. 5000’ni aşkın öğrencisi bulunan Tunceli Üniversitesi

Aktuluk Kampüsü’ne belediye tarafından sadece bir otobüs ayrılmış durumdadır. Verilen otobüs saatte bir hareket etmekte ve kapasitesinin çok üzerinde yolcu taşımaktadır. Otobüs aşırı dolu olduğu zamanlarda, öğrenciler ya bir saat sonraki otobüsü beklemekte ya da derse geç kalmamak ve devamsızlık sorunu yaşamamak için özel minibüslere binmektedirler. Çoğu zamanlarda bu minibüsler de yetersiz kalmaktadır. Ve bu özel minibüsler bir zaman sonra öğrenci bütçesini olumsuz yönde etkilemektedir.

Ulaşım probleminin çözülmesi için şehir merkezinden kampüse kadar yapılan yürüyüş, fakültelerdeki dersleri boykot ve derslikleri işgal eylemi sonucunda, rektörlük, belediye ve valilikten kişilerle yapılan görüşme sonucunda minibüs fiyatlarında ufak bir indirim yapılmıştı. (1.50 tl den 1.25’e çekildi). Bunun dışında başka bir önlem alınmamış, yeni araç gelinceye kadar idare etmemiz söylenmiş ama bir tarih de verilmemiştir. Öğrenciler bu durumun acilen çözülmesini istiyorlar.

Bir diğer sıkıntı ise Merkez’deki fiyat pahalılığıdır. Gıda, giyim, temizlik ve kişisel bakım ürünlerindeki fiyat pahalılığı, özellikle öğrencileri zor duruma düşürmektedir. Büyük yerleşim yerlerindeki fiyatlar ile kıyasladığında neredeyse iki katı bir artış görülmektedir. Buradaki esnafın büyük bir kısmı, ürünleri ya yüksek fiyatlarla almaktalar ya da fazla kar amacı

ile hareket etmektedirler. Bu durumu anlamış değiliz. Öğrencilerin büyük bir kısmı özellikle giyim ve gıda ürünlerini ailelerinden talep etmektedirler.

Yukarıda belirttiğimiz sorunlar öğrencilerin uzun süredir yaşadığı sorunlardır. Bu sorunları kaldıramayan öğrenci arkadaşlarımız kayıtlarını dondurup evlerine geri dönmektedirler. Bütün bunların yanında devletin halka ve öğrencilere uyguladığı psikolojik saldırı yaşan-

görülmündedir. Bir yandan iş makineleri ve işçiler, diğer yandan ise ders görmekte olan öğrenciler. Fakültelerde sürekli olarak elektirikler kesilmekte, kaloriferler nadiren yanmaktadır. Lavabo ve tuvaletlerde sürekli olarak su kesintileri yaşanmaktadır. Fakültelerin temizlik işleri sürekli aksatılmaktadır. Özellikle lavabo ve tuvaletler çok kötü durumdadır. Kampüste bir aydınlatma sistemi olmadığı için hava karardığı zaman adeta göz gözü görmemektedir. Özellikle

maktadır. Hemen her gün kampüsün üzerinden uçan F-16 savaş uçakları ve helikopterler, yollarda hergün arama yapan askerler, yollarda sürekli gezen askeri araçlar ve ufacık çarşının içinde sürekli vızır vızır geçen akrep adı verilen polis araçlarına da artık alıştık sayılır. Bize bir kuş, bir ağaç kadar tanıdık gelmekte.

Siz okurlara üniversitemizden ve kampüsümüzden bahsetmek istiyoruz. Üniversite açılması gereken tarihten tam olarak 2 ay geç açılmış durumdadır. Bu kadar geç açılmış olmasına rağmen, kampüs adeta bir ‘şantiye’

le ikinci öğretim olan arkadaşlarımız çok sıkıntı yaşamaktadır. Biz Tunceli Üniversitesi’nde okuyan öğrenciler bu sıkıntılar içerisinde okumaya çalışmaktayız. Ve bu durumun yazılı ve görsel basın tarafından dile getirilmemesinden dolayı aynı zamanda üzgünüz. Bu durumun da ülke gündemine taşınmasını istemekteyiz.

Ve son olarak şunu söylemek istiyoruz, bu yazıyı yazmaktaki amacımız Dersim’ i karalamak veya kötülemek değil, sadece öğrencilerin mağduriyetini dile getirmektir.

Erkek Egemen Düzendeki Nice Pınar'lar Katlediliyor

Fatma Tufaner

İş dönüşü otobüs duraklarına giderken, bir grup kadının erkek egemenliğini protesto eden sloganlarını duydum. Yürürken başımı seslerin geldiği yöne çevirdim. O arada ister istemez

“Otobüs duraklarına mı yoksa kadınların eylemine mi gitmeliyim?” diye düşündüm. Hemcinslerimin yanına gitmeyi beynimdeki emir komuta merkezimeretti. Hava kararıyordu. Adımlarımı hızlıca atarken etrafımı gözölüyordum. Sağ tarafımda bir toma ve bir grup çevik kuvvet polisi vardı. Onları geçtiğimde etrafta kadın ve erkeklerden oluşan sivil polisler de ister istemez gözümüne çarptı. Onların burada olması beni etkilemedi. Bir kadın basın açıklamasını okuyordu. Pankartta gençecik, saçları kıvrıkcık bir kadının resmi vardı. Yan tarafındaki yazıyı okudum. “Erkek terörü daha kaç kadının canını alacak!”. O an, ilkokul dönemimde aşağı mahallede oturan Naciye teyzenin kızı Pınar aklıma geldi. Ortaokulu bitirir bitirmez yaşça büyük bir akrabasıyla nişanlandılar. Akrabasının şehirde evleri, işyerlerinin olduğunu, varlık içinde olduklarını annem ve komşular söyler dururdu. Bir ya da iki yıl içinde mahkemece yaşı büyütülerek nikâhı kıyıldı. Akşamı da düğünü oldu. Düğün bittikten sonra Pınar kocasıyla taksiye binip gitti. Arkalarından Marmaris’e balayına gittikleri söylendi. Daha

sonra herkes onları bir yerlere gönderdi. Aradan kaç gün geçti hatırlamıyorum.

Pınar kocasıyla ailesinin yanına geldi. Komşu kadınlar Naciye teyzenin evine akın etti. Her kafadan bir ses çıkıyordu: “Maşallah birbirlerine ne güzel yakışmışlar.”, “Hep böyle mutlu kalın” ve benzeri sözler söyleniyordu. Pınar ve kocası birkaç gün kaldı. Mutluluk tablosu dışarıdan gözleniyordu. Konuşulan konulardan biri de kocasının ne kadar varlıklı olduğu idi. Pınar ve kocası gittikten sonra bir daha Pınar’ı göremedim. Kaç kış ya da yaz geçtiğini hatırlamıyorum. Komşular arasında Pınar’ın kocasından dayak yediğini duyduğumda evlilikten korktum. Naciye teyze kocası Halim amcayla Pınar’ın yanına birkaç kez gitmişlerdi. Halim amca “Böyle şeyler aile arasında olur” demiş. Komşu kadınları arasında buna benzer konuşmalar çok olurdu. Benim babam annemi hiç dövmedi ama ses tonuyla anneme emrederdi. Annem söyleneni anında yapardı. Babamla kol kola girdiklerini hiç görmedim. Babamın anneme karşı tatlı bir söz söylediğini hiç duymadım. Evin tüm yükü annemin üzerindeydi. Annemin babama karşı tepkisini hiç duymadım. “Kocamdır. Evimizin direğidir” der dururdu. Kendi kendime “Benim kocam da mı böyle olacak?”, “Beni de döver mi?” diye düşünürdüm. İşte o zaman evlenmeyeceğim diye kafama koymuş-

tum.

O yaz hava çok sıcaktı. Sıcak bunalttığı için evden dışarı çıkmamıştım. Bir bağırışma sesi duyduğumda komşu kadınlar sokağa dökmüştü. Naciye teyzenin evine doğru koşar adımlarla giden kadınların peşine düştüm. Naciye teyzenin evi kalabalık idi. Ağlama ve feryat sesleri uzaktan duyuluyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Aklıma gelen Halim amcanın ölmüş olabileceği idi. Kadının birisi çığlığı kopardı: “Vay kara bahtlı Pınarım! Sana dokunan Allah’ından bulsun inşallah.” O an olduğum yerde kalakaldım. Başım dönüyordu ve evliliğin böyle bir şey olduğunu düşünmeye başladım. Evlenmeyeceğimi beynimin derinliklerine hepten kazıdım. Pınar’ın cenazesi gelmişti. O’nun kocasından gördüğü baskı ve şiddet sonucu intihar ettiğini öğrendim Kalabalık bir insan topluluğu, apar topar sanki yangından mal kaçırırcasına Pınar’ı sonsuzluğa uğurladı. Tabutu taşıyan erkeklere baktıkça tiksindim. Her evde erkeğin sözünün geçtiğini zaman içinde kavırıyordum. Birçok kadının darp edildiğini, hakarete uğradığını yaşadığım günler içinde öğreniyordum. Bu kötü anının ardından birçok kez erkeklerden arkadaşlık teklifi aldım. Hepsi-ne de “Hayır!” dedim.

“Kadınız, haklıyız, kazanacağız!!!” sloganı beni dalıp gittiğim düşüncelerimden kurtardı. Basın açıklaması bittiğinde otobüs durağına yürürken, bu kadının da Pınar gibi erkek barbar düzeni nedeniyle öldüğünü düşündüm. İki kadın, iki yaşam öyküsü gözlerimin önüne geldi. Bu kafa anlayışıyla daha nice kadınlar erkek barbar düzeninde katledilmeyi, baskı görmeyi bekliyorlar diye düşündüm.

Otobüsün ortasında, sol taraftaki camlı böl-meye oturdum. Yine Pınar’a ve bu akşamki basın açıklamasındaki öldürülen kadına aklım takıldı. Düşüncelere dalıp çıkıyor, tekrar dalı-yordum. Bu tam anlamıyla bir vahşet, katliam-dı. “Tüm yaşananlar, yaşadıkların kaderdir. Alın yazısıdır” denilerek etki altına alınan birçok in-san olsa da ben bu söylemlere inanmıyordum.

Çünkü ortalıkta kokuşmuşluk var. Bizi yöne-tenlerin kafa yapısının sistemle bütünleşmesi ve bunun da bize yansımından dolayı, ne kadere ne de alın yazısına inandım. Benim yaşamım ve bedenim bana aittir. Bir erkeğe ait değildir. Ben mal değilim ki ya da satılık bir eşya değilim ki benim üzerimde söz sahibi olsunlar. Erkeklerin yaşam hakkı olduğu kadar, biz kadınların da ya-şam hakkı vardır. Kim demiş kadın erkek eşit olamaz diye. İşin garip tarafı otobüsten nasıl indiğimi de hatırlamıyorum. Durağın az ileri-sindeki iki katlı sarı binanın altında bulunan fırından bir ekmek aldım. Elektrik direklerinin beyaz ışığı yolu belirli yerine kadar aydınlatıyor ve büyük kısmı karanlıkta kalıyordu. Karanlık içinden geçerek tuğla yapılı evimin önüne gel-dim. Kapıyı açıp içeri girdim. Yemek yap, ye, sonra da masayı topla, temizle, bulaşıkları yıka gibi işler günün yorgunluğuyla bütünleşince bir kâbusa dönüşüyor. Çay içmek için ocağın üze-rine demliği koydum. Oturma odasına gelerek televizyonu açtım. Haber saatine az bir zaman dilimi kala düşünceye daldım. Ben evlenebilir miyim? Pınar’ı ve diğer öldürülen kadınları düşündüm. Sonum böyle ya da bunun benzeri olabilir diye düşündüm.

Yıllar öncesinde beni istemeye gelen kom-şumuzun oğlu Muammer ve ailesini düşün-düm! Bana sormadan, fikrim alınmadan aileler arasında bitirilen satılmışlık anlaşmasına baş-tan itiraz etmişim. Ailem kabul etmedi. Babam öyle kızdı ki, tekme tokat dövmüştü beni. İs-teme olduğu gece nişan tarihini aile büyükleri belirlerken, Muammer’in de havalara girdiğini hissetmeye başladım. Ondan sonraki günlerde onunla sokakta ya da evin önünde karşılaştığı-mızda üzerimde baskı oluşturmaya çalıştığını gördüm. Giyinmeme, yolda yürümeme kıs-a-cası her şeyime karışıyordu. Hiç unutmam o günü. Sonbahardı, kalın yün kazaklarımızı, kışlık pantolonlarımızı giymeye başlamıştık. Muammer’le yine sokakta karşılaşmıştık. Bana kızarak, ses tonunu yükselterek eve dönmemi istiyordu. Nişanlı olmamızdan bu cesareti alı-

yordu. Ağız dalaşına başladık. Ağzımdan nasıl çıktığını bilemiyorum? “Ne seninle ne de başka bir erkekle evleneceğim. Hepiniz barbarsınız” demiştim. Muammer aptallaşmışçasına bana bakıyordu. Son sözü söyledim: “Benden sana

yıllar ailemle birlikte burada yaşadık. Babam yıllardır sigara tiryakisiydi ve çok içiyordu. Nefes alıp vermekte zorlanıyordu. Epeyce de yaşlıydı. Bir süre sonra işporta tezgâhında can verdi. Annemle birlikte yaşamaya başladık. Bu

karılık bekleme.” Babam beni o gece evire çevire dövdü. Nişan atılmıştı ve adım orospuya çıkartılmıştı. Günün konusu bendim. “Evlenmeyeceğim” diye hep direttim.

Yaşadığım kasabada hiçbir erkek korkudan beni istemeye gelmedi. Babam çalıştığı fabrikadan emekli olunca soluğu şehirde aldık. Bir gecekonduya ailece yerleştik. İlk önce tek odalı ve tuvaleti dışarıda olan derme çatma yapılı bir kondumuz oldu. Babam işportacılık yaparken, ben de tekstil atölyesinde makineci olarak çalışmaya başladım. Annem evde kalıyordu. Babamla benim aldığım para bizi öyle böyle idare ediyordu. İlerleyen günlerde borçlanarak odamızın yanına bir ek oda daha yapmıştık. Uzun

gecekonduya devrimcilerle tanıştıktan sonra kadın-erkek eşitliğini öğrendim. Yine de yıllar öncesinde yaşadıklarım ve bugün yaşananların etkisiyle hiçbir erkek arkadaşım olmadı. Annemin ölümünden sonra da bu konduda yalnız yaşamaya başladım. Basına ve kamuoyuna yansıyan haberlerden de görüleceği üzere, barbar erkek düzeni kadınların, kızların canını almaya töre, namus adıyla devam ediyor. Devlet ve devletin yürütme, yasama organları erkek barbar düzenine hoşgörülü davranmaya devam ediyor. Yalnız yaşasam ne fark ediyor ki, ben özgür müydüm? Elbette değildim. Her yanımız delik deşik olmuş ve bu bozuk düzende yaşamak zorundayım. Yaşamımın bir yanıyla devam ettiğini söyleyebilirim ancak.

Dünyanın Bütün İşçilerine Selam Olsun...

— **Tunç Dersimli**

Manisa Turgutlu Organize Sanayi Bölgesinde yedek parça üretimi yapan bir fabrikada çalışmakta olan genç bir işçiyim; çalıştığım iş yerinde CNC Makine operatörlüğü yapmaktayım.

İş yerinde işçi arkadaşlarımdan bir çok şikayeti var, her fabrikada olduğu gibi. Bunlardan biri de bizim çalıştığımız işyeri. İşçinin en çok şikayeti fabrika içinde kamera sistemleri olması. Bakın hiç abartmadan söylüyorum: her makinanın üstünde bir kamera var. İşyerinde 25 makinanın 25'inin de üstünde kamera sistemleri yer alıyor. İşçiler de bundan şikayetçi, 7/24 başkaları tarafından işçilerin her hareketi izleniyor. Bu yetmezmiş gibi 3 tane usta başı, 1 tane Müdür, ilaveten birde 25 kamera, sanki bu işyerinde çalışan işçiler darphanede para basma işinde çalışıyorlar. Düşünün bu kadar baskı ve stres içinde çalışıyoruz. Bunlar yetmezmiş gibi çalıştığımız iş yerinde yemek saati 30 dakika, çay molası yok. Neden mi ?

Çok basit. Patron daha çok para kazanmak için işçiyi resmen köle olarak kullanıyor. Önce 1 saatlik yemek molası ve 15 dakikalık çay molası bu düşünceden dolayı kalkıyor. İşçiler buna ses çıkaramıyor, çünkü karşı çıksan işten kovulursun. Bu yüzden işçiler işsiz kalmamak için ses çıkaramıyor. Devlet de patronlardan yana.

İşyerindeki bazı sorunları da anlatmak istiyorum. İşçiler Devletin yeni çıkarmaya çalıştığı Kıdem Tazminatı kanununa çok tepkililer. Bir başka sorun ise çalıştığımız iş yerinde işçi sağlığı ve iş güvenliğinin olmaması. Bakımcı ve

elektrikçi personeli yok. Bakım işi olduğunda CNC operatörü kendi çalıştığı CNC makinasının bakımını yapıyor, bilmediği halde bu işi yapmak bir çok tehlikeye sebep olabilir veya başka bir işçinin bilmediği işi yaptırılması gibi. En tehlikeli elektrik voltajları yüksek olan tezgahları kablo yenileme. Yani aklınıza elektrik ile ilgili ne varsa makina başında çalışan işçiler yapıyor. Buna benzer daha neler; çalışan işçinin çalıştığı ortamda hiç bir sağlık güvencesi yok.

Yeni işe giren işçiye işbaşı yaptığı günden itibaren iş elbisesi, iş ayakkabısı, kulaklık, maske, gözlük vb. iş kanuna göre verilmesi gereken eşyaları dahi verilmemekte. Yalnız bu saydıklarım içerisinde kendi şirketlerinin isimleri yazan isimlikler veriliyor, reklam işçinin hayatından daha değerli oluyor. Ben yaklaşık 4 aydır çalışmaktayım. Şu zamana kadar ne ayakkabı, ne de yukarıda saydıklarımın biri verilmiş durumda.

Biz işçilerin bilinçlenmek ve örgütlenmemiz gerekiyor. Biz patronların önünde eğilmek yerine onlar bizim önümüzde eğilmelidir. Hayatı yaratan da, yaşatan da biziz çünkü. Biz işçiler sayesinde yaşam ayakta duruyor, korkmamalıyız dimdik ayakta durmalıyız, mücadele etmeliyiz, birleşmeliyiz. Tüm işçi kardeşlerime ben genç bir işçi olarak birleşme çağrısı yapmak istiyorum. Bizler birbirimizle uğraşıp dedikodu, patrona birbirini şikayet etme yerine birleşerek asıl düşmana karşı mücadele etmeliyiz, ancak o zaman biz işçiler kazanacağız.

HAKLIYIZ, KAZANACAĞIZ.

“Buz Kırılmış, Yol Açılmıştır”

— Zehra Yolaç

Ekim Devrimi’nin üzerinden tam 96 yıl geçti. Bugünkü sürece kadar Ekim Devrimi’ni aşan siyasal bir deneyim yaşanmazken Sovyetlerin dağılmasıyla birlikte burjuva sınıfı, komünizm ideolojisinin artık önemini yitirdiğini ve gerçekleştiremeyecek bir hayal olduğu düşüncesini propaganda etti. Bugüne baktığımızda uluslararası düzeyde işçi sınıfı mücadelesiyle bağ kuran bir komünist partinin yaratılamadığını, işçi sınıfının eylemliliklerinde ve burjuva sınıfının örgütsel ve siyasal hegemonyasının güçlülüğünden görmekteyiz.

Türkiye özeline baktığımızda bugün işçi ve emekçi sınıfı saflarında dağınıklık vardır; -işçilerin sol hareketler içerisindeki örgütlülüklerini bir yana koyarsak- toplam işçi sınıfı içerisinde bile sendikalı işçi sayısının düşük olduğu ortadadır. Devrimci hareket ve sol hareketin durumu ise belli başlı şu özelliklerle özetlenebilir: Sol hareket, işçi sınıfının ekonomik talepleri için gerçekleştirdikleri eylemlerin peşinde sürüklenmenin dışına çıkamazken, gündelik hak kazanımları doğrultusunda faaliyet yürüten hareketler, sınıf mücadelesinin nihai hedefini uzak bir geleceğe ertelemektedirler. Bir başka özellik ise bugün artan Tasfiyeci dalga, sınıf mücadelesine zarar verirken işçi sınıfıyla bağ kuramamanın da temel nedenlerinden biri olmuştur. Tasfiyecilik, kendini şekilsiz birlikteliklerde, yasal alana yaslanma şeklinde gösterirken bur-

juvazinin bu kadar çok yasal alanın açılmasına imkan vermesi ve bu alanın içerisinde artarak var olmaya çalışan yapıların durumu bize tek bir şeyi göstermekte; buradan hareketle sol hareket içerisinde burjuva demokrasisine güvenin arttığını, burjuvazinin sol üzerinde kontrol edilebilirlik alanının genişlediği sonucunu çıkarabiliriz.

Bugün işçi sınıfının öncülüğünü alabilen, kısmi de olsa kitleler içerisinde bağı olabilen bir devrimci partinin olmadığını en açık haliyle Gezi eylemlerinde gördük. Gezi eylemlerinde kitleler, artan devlet baskısına karşı uzun süre boyunca barikat başında mücadele verdiler ve buna karşın bu mücadeleyi siyasal anlamda merkezileştirecek ve onları da burjuvazinin saldırısına karşı organize edebilecek ve mücadeleyi ileri taşıyacak siyasal bir parti yoktu. Bu koşullarda kitleler, niceliksel anlamda bizi de aşan bir mücadele yürüttüler. Fakat dağınık eylemler sergileyen emekçi halkın karşısında, örgütlü ve güçlü bir sınıf vardı. Bu sınıf kendi deneyimlerini de hesaba katarak var olan patlamanın önüne geçmek için, gerek siyasal propaganda araçları olan medyayla, gerekse de siyasal baskı araçlarını kullanarak eylemleri bastırmaya ve bitirmeye çalıştı. Sonuçta örgütlü bir güç karşısında dağınık ve örgütsüz, kendiliğindenci bir mücadelenin yenilmesinin kaçınılmaz olacağı tarihte bir kez daha kanıtlandı. Komünist mücadelede yaşanan başka bir sorun ise Mark-

sizm ve Leninizm'in ideolojisinin uluslararası düzeyde önemini kaybettiği vurgusu, burjuvazinin şimdiye kadar kendi basın araçları, teorik yayınları üzerinden yaptığı bir propaganda iken, günümüzde bu propagandayı yücelten sol görünümlü aydınlarımız ve düşünce akımları da türedi. "21. Yüzyıl sosyalizmi, özgürlükçü sosyalizm" teorileri altında sistemle uzlaşmaya varan bu düşünceler devrimin gereksizliğini savunmakta ve köklü bir toplumsal dönüşümü reddetmektedirler.

Özellikle Marksizm kullanılarak Leninizm'e savaş açılıyor. Bu savaş aslında Leninizm özelinde örgütlü mücadeleye karşı yapılan bir karşıdevrimci hamledir; ayrıca Marksizm ile Leninizm arasındaki bütünlük bilinçli olarak koparılmaya çalışılmaktadır. İşçi sınıfının da siyasal arenada görünür olamaması ne yazık ki bu tür çarpık teorik anlayışların güçlenmesine neden olmaktadır. Bundan dolayı bugün biz komünistlerin üzerine çok iş düşmekte. Yaşadığımız topraklarda örgütsel dağınıklığa karşı Leninist örgütlenme modelini kriter alarak profesyonel devrimci kadrolardan meydana gelen ve devrimci temelde örgütlendirilmiş ve bütün siyasal araçları da örgütlü mücadeleyi geliştirmek adına etkin kullanabilen işçi sınıfının içerisinde kök salan öncü partiye ihtiyacımız var.

Öncü Partinin yaratılması uzun bir deneyimi gerektirirken öncü partinin örgütsel hazırlık sürecinden geçeceği bilinciyle bugünden komünistler, devrimin partisinin temelini atacak örgütsel inşayı gerçekleştirmekle yükümlüdürler. Bu yükümlülük nesnelliğin dayattığı bir zorunluluk iken öznenin bu nesnelliğe olması gereken müdahalesidir. Proleter devrimin öncülüğünü almaya aday olabilmek adına sınıf mücadelesi tarihimize önemli yer tutan Ekim Devrimi ve onu gerçekleştiren Bolşevik partinin örgütsel rolünü bilince çıkarmalı, liberal düşüncelere karşı oluşturdukları, temel ilkesel kalkış noktalarını tespit ederek kendi iç dinamiğimizle bu deneyimleri bağdaştırmalıyız. Komünistlerin bugünkü ihtiyaçları doğrultusunda "Bolşevik

Parti" bir eşik olarak karşımızda durmaktadır; biz komünistlerin amacı bu eşiği yakalamak ve onu da aşan bir mücadele birikimi yaratmaktır. Bolşevik Parti eşiği, ne Parti mücadele tarihini yapıların kendi siyasal konumlanmalarını meşrulaştırmak için tahrif etmekle, ne de onu birebir taklit etmekle yakalanamaz.

Bolşevik partinin enternasyonal yanını ve anlamını bilince çıkarmak için, kendi döneminde yaşanan sorunlara verdiği yanıtlardaki yöntemi anlamak, bugünkü mücadele hattımızı belirleyecek olan ana faktördür. Proletaryanın öncülüğünü alabilecek Komünist Parti krizini çözmek için bugünden atacağımız adımlarla Marksizm-Leninizm'in ideolojik bütünlüğünü de bilince çıkartarak "komünist devrime" karşı oluşturulan ideolojik anlayışlara karşı da savaş bayrağı açmış olacağız.

Bilimsel Sosyalizmin kurucuları Marks ve Engels, "Filozoflar sadece dünyayı çeşitli biçimlerde yorumlamakla yetindi; oysa asıl mesele onu değiştirmektir!" demişlerdi. Burada Marks ve Engels, felsefi materyalizmi derinleştirip, diyalektik materyalizmi geliştirerek doğanın kavranmasını toplumun kavranması olarak ele almışlardır. O zamana kadar tarih ve siyaset noktasında görüşler karışık ve maddi temeller üzerine oturtulamamıştı.

Marks ve Engels, kendilerinden önceki anlayışların da tutarlı bir eleştirisini yapıp bu birikimin üzerine daha gelişkin ve sistematik bir yapı inşa ettiler. Bu bilim, üretici güçlerin gelişimine dayanan ve toplumun siyasal, dinsel, düşünsel gelişiminin de temeli olan iktisadi yapının kavranmasıdır. Kapitalizme kadar gelişen tarihi süreçleri inceleyen Marks, üretici güçlerin en gelişkin halinin Kapitalizm olduğunu ve bunun sonucunda ortaya çıkan iki temel gücün burjuvazi ve işçi sınıfı arasındaki sınıfsal çatışmada zorunlu olarak Kapitalizmden komünizme geçişin devrimle olacağını, bunun da biçiminin Proletarya diktatörlüğü olduğunu savundular. Bu teoriyi oluştururken

ve savunurken kendilerinin sadece teori üreten bir misyonda değil bu teorileri de hayata geçirebilecek örgütlü mücadelenin gerekliliğinin bilinciyle hareket edeceklerini de açıkça ifade etmeleriyle birlikte, örgütlü mücadelenin içerisinde de yer aldılar. İlk andan itibaren işçi sınıfının devrimci mücadelesinin teorisyenleri olmakla birlikte işçi sınıfı mücadelesine karşı savaş açan ve Komünist Devrime giden yolda sınıfların varlığını yok sayarak toplumsal mücadelenin önünü tıkayan ideolojik anlayışlara da karşı mücadele etmişlerdir.

İşçi sınıfını, kapitalist toplumu yıkarak yerine komünist toplumu kurabilecek tek yegane sınıf olarak savunmaları, ütöpik sosyalizm, Anarşizm, Blankizm gibi ideolojik akımlara karşı da savaş açmalarına neden olmuştur. Marks ve Engels, yaşamları boyunca işçi sınıfına örgütlü bir form kazandırmanın uğraşı içerisinde oldular. 1848 Komünistler Birliği ile başlayıp I. ve II. Enternasyonal'deki siyasal müdahaleleri ve buradaki mücadeleleri bunun bir kanıtıdır.

Marks ve Engels, işçi sınıfının tarihte oynayacağı devrimci rolünü her koşul altında savunurlarken, bunu doğrulayan olay Paris Komünü Devrimi oldu. Paris Komünü, işçi sınıfının siyasal iktidarı ele geçirdikten sonra burjuvaziye karşı bu iktidarı nasıl koruyacağını ve sınıfların kalkması doğrultusunda komünlerin rolünün ne olacağıyla ilgili komünistlere yol ve yöntem sundu. Kapitalizmden komünizme geçişin ancak proletaryanın devrimci diktatörlüğüyle sağlanacağını da bilince çıkardı.

Paris Komününden yıllar sonra kapitalizm emperyalizm çağına girdiğinde emperyalizmin zayıf halkası olan Rusya'da "Ekim Devrimi" patlak verdi. Ekim Devrimi, "proleter devrimler" çağını açarken, Ekim Devrimi'nin uluslararası çapta yarattığı etki ve Sovyet deneyimi bugün bizim açımızdan araştırılması gereken muazzam bir kaynak sunmaktadır. Öncelikli olarak emperyalist savaşın yoksul işçi

ve emekçi sınıfı üzerinde yarattığı etki ve buna karşı işçilerin ayaklanmaları öznenin gücünü de artıran etken olmasının yanında bu gücü toparlayan ve bunu toparlamak için devrimci bir örgütün ihtiyacını hissederek bunu yaratan Bolşevik parti, devrimi gerçekleştirebilmiştir. Bugünde bir örgütün hangi temel ilkesel noktalardan yola çıkarak devrimci bir partiyi kurmak adına beslenmesi gereken bir kaynak karşımızda durmaktadır.

Ekim Devrimi'ni yaratan öznenin örgütsel mücadele deneyimini inceleyeceğiz. Ekim Devrimi ve onu yaratan Bolşevik Parti'nin devrime kadarki geçirdiği tarihsel süreç, biz komünistlerin incelemesi gereken ve bugünkü ihtiyaçlarımız doğrultusunda mücadelemizde yol ve yöntemlerimize ışık tutacak birikim sağlamaktadır.

Ekim Devriminin Öznesi

Bolşevik Parti Mücadelemize Işık Tutuyor

Dünya üzerinde burjuvazi 200 yılı aşkın süredir siyasal iktidarı, işçi emekçi sınıfı üzerindeki sömürüyü de kat be kat artırarak elinde tutmaktadır. Burjuva sınıfı bu süre içerisinde kendinden önceki dönemde iktidarı elinde tutan sınıfların tarihinden deneyim kazanırken, kendi iktidarı içerisinde bugüne kadar gerçekleşen sınıf mücadelelerinden de belli oranda dersler çıkararak sistem üzerindeki örgütlülüğünü arttırmakta. Bundan dolayı işçi sınıfının burjuvaziye karşı vereceği mücadele zorludur ve sabır gerektirmektedir. Bu bilinci tek başına işçi sınıfının, kendi deneyimleriyle kazanabilmesi olanaklı değildir. Buraya dışarıdan müdahale etmesi ve bu bilince sahip olması gereken biz komünistler, karşımızdaki örgütlü gücün deneyimlerini de hesaba katarak ve yarın oluşabilecek sınıf patlamalarına karşı bugünden örgütü sağlam temeller üzerine oturtmalı ve sağlamlaştırmalıyız. Kitle siyasetinin yapılmasını öncelikli bir sorun olarak görenler ve kitle mücadelesi büyüdükçe; "örgüt de kadrolarına kavuşur, sağlamlaşır" diyenler, kitle içerisinde mevzilenecek ve orayı dönüştürebilecek örgüt-

l  bir gücü yoksa savrulmalara ve en geri siya-
sete mahkûm olur.

Komünistler,  rg t  savrulmalara açık b -
rakmamak için hazırlık süreci içerisinden geç-
mek zorundadır. Hazırlık, öznenin dışındaki
nesnellige teslim olmamasını ya da nesnelliğin
olumlu özelliklerini kendi lehine çevirebilme-
sini, olumsuz özelliklerinin ise kendisini en az
oranda etkilemesini sağlayan bir biçimde alabil-
mesi için bir planlı yürüyüşü ifade eder. Lenin,
Bolşevik Parti'nin, Ekim Devrimi'ne giden s -
re te 15 yıllık bir hazırlık dönemi geçirdiğini
Sol Komünizm-  ocukluk Hastalığı'nda şöyle
tarif etmiştir.

*“Siyasal bir düşünce akımı olarak ve siyasal
bir parti olarak Bol evizm, 1903'ten beri var-
dır. Yalnızca Bol eviklik tarihi, varlığının bütün
dönemi boyunca, en zor koşullar altında, pro-
letaryanın zaferi için gerekli olan demir disiplinini
niçin kurabildiğini ve onu sürdürebildi-
ėini doyurucu bir biçimde açıklayabilir.”* (Sol
Komünizm –Komünizmin  ocukluk Hastalığı;
Bolşeviklerin Ba arısının Temel Ko ullarından
Biri, Marks Engels Marksizm, Sol Yayınları,
s.95)

Bolşevik Partinin hazırlık sürecini tarif eder-
ken Lenin, partinin sağlam disiplin ve sürek-
lilik kazanması yolunda hazırlık sürecinin bu
disiplini güçlendirmedeki işlevini vurgulamak-
la birlikte, mücadelenin hızlı geliştiği süreçte
Örgütün buna önceden donanımlı olmasının
mücadeleyi zafere taşıyabilmek adına önemi-
nin altını çizmiştir. Hazırlık sürecinde geçirilen
aşamalar ise öznenin ihtiya ı doğrultusunda  e-
killenecektir.

 zet olarak, Bolşevik Parti, işçi sınıfı m -
cadelesi ve bilimsel Marksizmden yalıtk olan
genel akımlara kar   örgütün örgütlendirilmesi,
inşası, açığa çıkan örgütsel ve siyasal yetersiz-
liklerin görülerek Partinin güçlendirilmesi, sağ
ve sol sapmalara kar   örgütün sağlamlaştırıl-
ması gibi süreçlerden geçerek devrimin zafe-
rini gerçekleştirecek bir yetkinliğe ulaşmıştır.

Bolşevik Parti'nin, Dünya Komünist Devrimi
 zerinde yarattığı etkide Lenin'in payı, dünya
komünistleri açısından özel bir anlam taşımak-
tadır. Lenin'in ideolojik ve politik öngörüsünün
geli kinliğinde yatan temel neden ise Bilimsel
Marksizmin ideolojik, teorik anlamını doğru
kavraması ve bunu Rusya'nın  zg ll ğinde
oluşan siyasal mücadelenin yol ve yöntem-
lerine uygulayabilme becerisinde yatar. Le-
nin, Avrupa'nın en geri ülkelerinden biri olan
Rusya'da, kurulan Proletarya Diktatörlüğünün
bir “ eli ki” yarattığının d   n lebileceğini,
fakat kapitalizmin eşitsiz gelişime dayalı bir
sistem olduğunu, bu nedenden dolayı da burju-
vazinin yapısal sorunlarını çözmenin mümkün
olamayacağını yani doğrusal bir yolla devrime
ula ılamayacağını savundu. Lenin, demokrasi-
yi geli tirdikten sonra Proleter Devrimin olabi-
leceğini savunmanın bilimsellikten ve Mark-
sizmden kopmak olduğunu vurguladı.

*“Marks'ı okuyan ve kapitalist toplumda,
her ciddi durumda, her ciddi sınıf  atı masın-
da, burjuvazinin diktat rl ğ yle proletaryanın
diktatörlüğünden başka seçenek olmadığını
anlayamayanlar, Marks'ın ekonomik ve politik
 ğretilerinden hiçbir şey anlamamı tır.”* (Ko-
m nist Enternasyonal Belgeler Cilt-1, syf:32)

Bugün, Ekim Devriminin, Komünizme gi-
den yolda süreklilik taşıdığını bilince  ıkarta-
rak Proletarya Enternasyonalizmi bayrağı altın-
da, bu sürekliliğe bağlanıp Komünist Devrimin
zaferini sağlamak adına bu topraklarda Proleter
Devrimi yaratmak siyasal ve ideolojik hedefi-
mizdir. Proleter Devrime giden yolu kısaltmak
adına bugünden kendiliğindenciliğe ve ekono-
mizme kölece bağlanmadan, tüm dinamikleri-
mizi mücadeleyi güçlendirmek adına seferber
etmeliyiz. İçinde bulunduğumuz sürecin temel
ihtiyacını tespit etmesi açısından ve hedefimi-
zi aktarmak adına temel  iarımız: Devrim için
Devrimci Parti, Parti için örgütlü Hazırlık.

Kapitalizm ve Gençlik

Mahir Sönmez

İçinde yaşadığımız kapitalist toplumda yer alan bireyler, gelirleri ve bunu elde ediş biçimlerine göre belirli sınıf ve bu sınıfların farklı tabakalarını oluştururlar. Yaşama biçimleri, günlük yaşamın içindeki sorunları ve bu sorunların kaynakları, içinde yer aldıkları bu sınıfların sorunlarından - ekonomik, siyasi, kültürel, psikolojik vb. – bağımsız ve bundan ayrı değildir. Bireyler olarak hangi cins ve yaştan olurlarsa olsunlar, sorunların gerçek temeli son tahlilde bu sınıfların üretim ilişkisi ve bu üretim ilişkilerinin sonuçları olan mülkiyet ve bölüşüm- paylaşım ilişkilerinin içinden çıkar. Fiziki bakımdan insanların çocuk, genç, erkek, kadın, olmaları elbette ki bireyin kendi arzu ve isteminden bağımsız doğal koşullardır. Ne var ki, yoksul - zengin, işçi-emekçi ya da kapitalist olmaları doğanın değil toplumsal örgütlenmenin, tarihin belirli bir evresine özgü toplumsal üretim ilişkilerinin sonucudur. Birincisi doğanın, ikincisi tarihsel gelişmenin sonuçlarıdır

Gençlik tanımlaması genel olarak hangi toplum biçimi olursa olsun, ister ilkel topluluk, ister antik köleci, ister toprak köleliğine dayalı feodal üretim biçimi ya da burjuva artı-değer, kapitalist sömürüsüne dayalı kapitalist toplum biçimi ya da insanlık tarihinin bugüne kadar gördüğü komünizmin alt evresi proletaryanın ortak mülkiyetine dayalı sosyalist toplumun Sovyet biçimi olsun, bu toplumların içinde yer alan bireylerin fiziksel yaşları ile ilintilidir. Ve genellikle kabul gören gençlik tanımlaması 15-35 yaş grubu arasında yer alan kadın ve erkek bireylerden oluşan nüfusu ifade eder. Hangi toplum biçimi olursa

olsun, nüfusun çeşitli yaş gruplarından oluşan kadın ve erkek bireylerinin fiziksel konumları ve buna bağlı psikolojileri itibariyle olaylar karşısındaki tepkilerinin farklı olacağı anlaşılır bir olgudur. Örneğin; coşku, heyecan, atılganlık, canlılık yorgunluk, cesaret diğer şeylerden ayrı fiziksel güç ve rahatsızlıklar vb. insanın fiziksel olarak gençlik, yaşlılık ve çocukluk dönemi çağı ile ilgilidir. Bu fiziksel gelişim dönemleri ve bundan kaynaklanan sorunlarının toplum içindeki çözümü ise sınıflı toplumlarda elde ettikleri gelirleri ve buna bağlı mülkiyetleri, konumları, sınıf ayrıcalıkları tarafından belirlenir.

Kapitalist toplumda egemen sınıfın çocuklarının, gençlerinin yaşlılarının kadın ve erkeklerinin fiziksel yaşlarından kaynaklı ekonomik, siyasal, ruhsal, psikolojik sorunları ile işçi emekçi çocuklarının gençlerinin, yaşlı, kadın ve erkeklerinin ekonomik, siyasal, ruhsal, psikolojik sorunları aynı olmadığı gibi çözümleri de aynı değildir. Egemen sınıfın bireylerinin karşılaştıkları sorunlarının çözümü için ellerinde olağanüstü imkânlar mevcutken, emekçi sınıfların ezilen bireylerinin karşılaştıkları sorunların çözümü kısıtlı, ya da hemen hemen yok denecek kadar azdır. Kapitalist toplumda bütün gençliği içine alan genel bir gençlik sorunundan söz etmek olsa olsa, burjuva ideologlarının, düzen savunucularının propagandalarının, burjuva sınıf yöneticilerinin kafa karıştırmak için utanmadan sürekli tekrar ettikleri yalanları görmemektir. Burjuvazi, örneğin doğanın sömürülmesi, katledilmesi, doğal zenginliklere, doğanın kendiliğinden ürettiklerine, akarsulara,

su kaynaklarına, ormanlara, yer üstü ve yer altı zenginliklerine, madenlere zor yoluyla el koyarken doğal yaşam alanlarının yok edilip kirletilmesi, yaşanmaz hale dönüştürülmesi karşısında sanki bütün toplum, emekçi sınıflar suçluymuş gibi ‘doğayı hepimiz kirlettik yaşanmaz hale dönüştürdük’ der. Yine aynı şekilde toplumun en dinamik, canlı, coşkulu yaş grubu gençlerin eşitsizlik ve adaletsizlik karşısında duydukları öfkeyi dindirmek, onların enerjilerinin, öfkelerinin burjuva egemenlik, sömürü koşullarına yönelmesini engellemek için sık sık “gençliğin sorunları” yalanına başvurur. Oysa ki, toplumsal yaşam içinde burjuva gençlerinin sorunlarıyla, işçi emekçi gençliğin sorunları aynı şeyler değildir.

Kapitalist toplumda sömürünün en yoğun olduğu, çalışma koşullarının insanın bedensel gücünün sınırlarını zorladığı, kapitalist sömürücülerin canlı emeği sonuna kadar sömürmek için durmadan iş alet ve makinelerini geliştirdiği, genç emekçilere daha çok ihtiyaç duyduğu açıkça görülür. Kapitalist sömürü alanlarında, fabrikalarda, atölyelerde, tarımsal alanlarda genç emekçiler enerjilerinin sonuna kadar kapitalist tarafından çalışmaya zorlanır. Çoğunlukla genç emekçiler daha yaşları kırka gelmeden bedensel ve ruhsal olarak yaşlanırlar. Çeşitli hastalıklar ve meslek hastalıklarıyla boğuşmak zorunda bırakılırlar. İş kazaları ve meslek hastalıklarından ölümler genç emekçiler arasında görülür.

Kapitalist toplumda eğitim, sermayenin iş bölümü ve işin teknik düzeyine uygun nitelikte vasıflı ya da vasıfsız işgücüne gereksinme duyar. Gelişmiş iş makineleri ve aletlerini kullanan, akıl ve teknik becerilerini geliştirebilen özelliklere sahip emekçilere ve bunların yönetiminde kullanacağı idarecilere gereksinme duyar. Burjuva eğitim sistemi, emekçi sınıfın yarattığı ve kapitalist sınıfın el koyduğu toplumsal zenginliğin bir kısmını, okulları, farklı iş kolları ve bu iş kollarında çalışabilecek beceri ve hünere sahip emekçinin eğitimi için harcar. Okullar vasıtasıyla burjuva toplumunun gereksinim duyduğu eğitilmiş insan kitlesini oluşturur. Görünüşte sanki

bireyin kişisel gelişmesi, toplumda eğitilmiş insan sayısının çoğalması, toplumun uygarlaşması vb. propagandalarının arkasına saklanan gerçek durum budur. Kapitalist toplum için uygarlık, modernlik, bireyin eğitimi, mutluluğu ve daha bunun gibi bir dizi sözcüklerle süslenen durum kapitalist zenginliğin, yığınların mülksüzleşmesi ve sefaletinin, insan emek gücü ve doğal zenginlik kaynaklarının bir avuç kapitalist para babasının mutluluğu için yağmalanması, emekçi sınıfın insanlık dışı, en acımasız koşullarda yaşamaya mahkûm edilmesidir. Kapitalist burjuva toplumunun bütün örgütlenmesinin temeli buna dayanır.

Gençler, kadın - erkek ve çocuk işçiler! İçinde yaşadığımız kapitalist toplum, kapitalist sömürü koşulları sizlere sadece ve sadece sefalet, yoksulluk, işsizlik ve karanlık bir gelecek sunuyor. Anne ve babalarınıza dayatılan sefalet, yoksulluk ve bundan doğan sorunların aynıları daha da büyüyerek sizlere dayatılıyor. Elbette içinde yaşadığınız sorunları, işsizliği, geleceksizliği, uğradığınız hakaret ve aşağılanmaları, işyerinde ve toplumda karşılaştığınız sorunları çok iyi biliyorsunuz. Kapitalistler ve yöneticileri, burjuva siyasetçileri, burjuva basın ve televizyonları sizlerin içinde bulunduğunuz koşullara karşı kör, sağır ve dilsizler. Sizleri sürekli avutmaya, boyun eğmeye, bu yaşam koşullarına razı olmaya, karnınızı doyurmakla yetinmeye, onların düzenini rahatsız etmeyecek küçük mutluluklarla avunmaya zorluyorlar. Sizlerin sorunlarınızın kaynağı kendileri, düzenleri değilmiş gibi yalandan sizler için üzüldüklerini göstermeye çalışıyorlar. Burjuva partilerinin, kapitalist patron yöneticilerinin, akıl hocalarının ikiyüzlülüğünü, sahtekârlıklarını en iyi sizler biliyorsunuz. Kapitalistler ve yöneticileri onların çocukları, kadın ve erkekleri, gençleri zenginlik ve şımarıklık içinde yaşarken sizler yoksulluk, sefalet ve işsizlik korkusu içinde kıvranırken, nasıl oluyor da sizlere bu yaşamı reva görenlerin, sizi içinde bulunduğunuz koşullardan kurtarabileceğini, kendi sofralarından zenginliklerinden size pay verebileceklerini umut ediyorsunuz? Genç ka-

dın, erkek, çocuk ve tüm emekçiler ,gece gündüz kapitalistler emekçileri karınlarını doyurmayacak, ücretli köleliklerini sürekli kılacak bir ücret karşılığında kendileri için çalışmaya zorlayarak, iş sürecinde kapitalist sınıf ve yöneticileri için yarattığımız zenginliği sizlerden ekonomik zor yoluyla alınan emeğinizin ürünlerinin kapitalistlerin gönüllü olarak geri vereceklerini nasıl düşünüyorsunuz? Gönüllü olarak geri vereceklerini niye sizlerden zorla alsınlar?

Elbetteki kapitalist toplumda bu mümkün değil. Üretim ve değişim araçları, fabrikalar, tarlalar, makineler ve iş aletleri, doğal zenginlik kaynakları, akarsular, madenler işçi sınıfı ve tüm emekçilerin ortak mülkiyeti haline dönüştürülmeden bu mümkün değildir. İşçileri, emekçileri aldatmak, onları teselli etmek, boyun eğdirmek için burjuvaların baskı ve yalanlarının sınırı yoktur. Fabrikalarda, tarlalarda, kapitalistlere zenginliğin yaratıldığı her alanda baskı ve şiddeti emekçiler, üzerlerinde hisseder, görürler. Burjuvazi emekçilerin uyanmasını istemez. Gerçekleşmesi mümkün olmayan hayallerle avutmaya çalışırlar. İçinde yaşadığımız koşulları düzeltmek, insanca yaşamak sizlerin ellerinizde, yoksulluğunuz, sefaletiniz, işsizlik ve uğradığınız hakaretler, aşağılanmalar hepiniz için aynı ise, ortaksa, tek tek emekçilere özgü değilse, çözümü de tek tek sizlerin ellerinizde, tek başınıza mücadele ederek değil birlikte mücadele ederek mümkün. Aranızdaki kişisel çekişmeleri, rekabetleri, kavgaları, ayrılıkları patronların yöneticilerinin, burjuva düzen partilerinin böldüğü, bölmek için çaba sarf ettiği kardeşliğinizi pekiştirerek birlikte mücadele ederek işçi sınıfının kendi mücadele birliklerini kurarak, işçiler arasında sabırla birbirinizi anlamaya, sorunlarınızı beraber çözmeye çalışarak, çaba göstererek aşabilirsiniz. Bazen kapitalistler kendi çıkarları için başka ülkelerin kapitalistleriyle burjuvalarıyla savaşa tutuşur. Kapitalist ülkeler arasında rekabet ve başka ülkelerin doğal kaynaklarına el koymak için savaş çıkar. Her ülkenin işçi ve emekçilerinden kapitalistlerin çıkarları için birbirlerini öldürmeleri istenir. Kapitalist sınıf ve

ülkeler, kendi sınıf çıkarlarını tüm toplumun ortak çıkarıymış gibi gösterir, farklı ülkelere işçi ve emekçilerin birbirlerini öldürmeleri, kapitalistlerin çıkarları için savaşmaları istenir. Farklı uluslardan burjuvalar kendi aralarında anlaşır anlaşmaz ölen binlerce, on binlerce işçi emekçi, yoksul, asker ve siviller unutulur. Birden barış ve kardeşlik şarkıları söylenmeye başlanır. Savaş, anlaşmazlıkları çıkaran, doğrudan işçi ve emekçilerimiz gibi savaşın tüm yükü, maliyetleri, acıları emekçilerin omuzlarına yüklenir. Hangi dil, din, mezhep ve ırktan olursa olsun bütün dünyada işçilerin, emekçilerin yaşam koşulları hemen hemen aynıdır. Kapitalistler tarafından sömürülmek, işsizlikle, yoksullukla boğuşmak, düzenin adaletsizliği ile karşı karşıya kalmak.

Genç, kadın, çocuk ve erkek emekçiler! Kapitalist para babalarına karşı, kapitalist sömürü yasalarına karşı, daha iyi yaşam koşulları için ücretlerinizi arttırabilmek, çalışma koşullarınızı iyileştirebilmek, çocuk işçiliğinin yasaklanması için birlikte hareket etmeyi ve asıl olarak kapitalist sömürü koşullarını ortadan kaldırmak, sömürücüleri ve onların uşaklarını alaşağı edebilmek, toplumun çalışan tüm emekçilerinin eşit insanca yaşayabilmeleri, sosyalizm için bir araya gelmekten, mücadele etmeyi öğrenmekten başka bir seçeneğiniz yok!

Gençler, öğrenciler; içinizden çoğunuz, hatta hemen hemen tümünüz burjuva para babalarının çocukları dışında kalan işçi ve emekçilerin çocukları, öğrenci gençler; burjuva anayasasında eğitimin eşit, parasız olacağı, her gencin eğitiminin devlet tarafından karşılanacağı yazılır. Bu gerçek yaşamda hepinizin çok iyi bildiği gibi gözümüzün içine baka baka söylenen kocaman utanmazca burjuva sınıfının ikiyüzlü bir yalanıdır. Kapitalist burjuva devletin zenginliği ve gelirleri nüfustan kat kat fazla olarak arttığı halde, eğitime ayrılan pay göreceli olarak azalıp her geçen gün ve yıl emekçilerin sırtına yüklenir. Emekçileri dolaylı olarak soymanın bir aracı haline dönüştürülür. Eşitsizlik ve adaletsizlik daha ilköğretimden başlayarak emekçi sınıfın çocuklarının karşısına çıkar. Özel okullar,

dershaneler, özel öğretmenler, seçkin sınıflar, yardımcı kitaplar, bilgisayarlar vb. ile burjuva çocukları eğitim görür. Kalabalık sınıflar, yetersiz öğretmen sayısı, iyi ısıtılmamış, havalandırılmamış sınıflar, velilerden sürekli çeşitli adlar altında istenen paralar vb. ile emekçi sınıfların çocukları ise eğitime adım atar atmaz yetenek ve zekâlarından ayrı olarak içinde bulundukları eşitsiz, adaletsiz sistemle boğuşmak zorundadırlar. Binlercesi daha eğitimin başlangıcı orta öğrenimde okulu bırakmak zorunda kalır. Emekçi ailelerin çocukları bütün bu zorlukları aşarak eğer liseyi bitirebilir ve üniversiteye girebilirlerse, ailelerinin zor koşullarda onlara yapmaya çalıştığı yardımlarla çoğunlukla bir iki öğün yemek yiyerek, ulaşım ve barınma zorlukları yaşayarak, bir odayı hapisane koşullarında sıkış tepiş paylaşarak, çoğunlukla makarnayla karınlarını doyurmaya çalışarak, sürekli yokluk ve parasızlık içinde part-time (geçici) işlerde çalışarak zor koşullarda eğitimlerini tamamlamaya çabalarlar. Burjuva eğitim sistemine, eşitsiz ve adaletsiz koşullara en küçük tepkileri sonucu okul idaresi ve polisi karşılarında bulurlar. En masum istekleri, örneğin okulda yenen ve devletçe karşılanması gereken yemek ve yurt giderlerine sürekli zam yapılmasına karşı masum bir gösteri bile polis şiddetiyle bastırılır, burjuva hapishanelerinin ve okuldan atılmanın yolu gösterilir. Terörist damgasıyla burjuva hükümetleri öğrenci gençliği potansiyel suçlu gösterir. Her türlü terörü uygulayan polis ve düzenin kolluk kuvvetleri olduğu halde işkence gören, saldırıya uğrayan yoksul emekçi çocukları gençler terörist olarak gösterilir.

Gençler, öğrenciler; burjuva hükümetleri, yöneticiler sizlerin nasıl yaşayacağınıza, nereye gidip nereye gitmeyeceğinize, kimlerle konuşup kimlerle konuşmayacağınıza sizler adına karar veriyorlar. Sizleri terörist, ahlaksız, anne baba parası yiyen tembel gençler olarak göstermeye, tüm toplumu ve ailenizi sizlere karşı kışkırtmaya, sizlerin genç, özgür, boyun eğmez, coşkulu karakter özelliklerinize, sermaye için uysal, boyun eğen, onlar nasıl isterse öyle yaşayan, itiraz

etmeyen, sorgulamayan, kaderine razı bireyler olmanız için var güçleriyle yalan ve lâfebeliği ile saldırıyorlar. Faşist baskı ve şiddet yasalarıyla tehdit ediyorlar. Sizleri ya onların istediği gibi kölece yaşamaya boyun eğmeye, ya da özgür, eşit kendi geleceğiniz için kendinizin ortaklaşa kararlar alabileceğiniz, özgürce tartışabileceğiniz tek tek bireylerin bencil, çıkarıcı toplumun çoğunluğunu ezmeye yönelik çıkar hesapları rekabet içinde kaybolan yabancılaştan değil, tüm gençlerin eşit özgür, paylaşmaya, kardeşliğe, genç kadın ve erkeklerin çıkar ve korkuya dayalı değil, özgürce aşka, saygıya ve yardımlaşmaya dayalı birliklerini ve birlikteliklerini kurabileceği bir toplum için mücadele etmeyi seçmeye zorluyor. Ya kölece kapitalistlerin efendiliğini, sömürsünü ve buna uygun yaşamayı seçmek ya da özgürce tüm emekçilerin sömürsüz bir düzende sosyalizmde yaşamasını seçmek bunun için mücadele etmek.

Kapitalist üretim biçimi, toplumun ihtiyaçlarına göre değil, kapitalist üretim yasalarına göre oluşur. Bu yasalar kapitalist artı- değer ve kârın yasalarıdır. Böyle olduğu içindir ki, tek tek kapitalist ülkelerde ve tüm dünyada muazzam akıl almaz bir zenginlik, üretim fazlası olduğu halde bunları satın alabilecek gelire, paraya sahip olmadıkları için toplumun büyük çoğunluğu, işçiler, emekçiler, işsizler, öğrenciler yokluk ve açlık çekerler. Üretimin yapısı, karakteri toplumun ihtiyaçlarına göre değil, kapitalist kâr ve rekabet yasalarına göre şekillenir. Üretim alanında olduğu gibi eğitim alanında da durum budur. Örneğin toplumda onbinlerce, milyonlarca emekçi kör bir cehalete mahkum edilirken, öğretmen olmak için okuyan öğrenciler okulu bitirdiklerinde, kapitalist sömür düzeninin, çıkarları yasalarıyla sınırlı toplumsal hayatın örgütlenmesi sonucunda kendilerine iş bölümünde yer bulamaz, ya da eğitimleriyle ilgisi olmayan işlerde çalışmaya zorlanırlar. Benzeri binlerce üniversiteyi bitirmiş genç canlı, coşkulu bir biçimde kendilerini kucaklayacak bir toplum beklerken kısa bir süre sonra kapitalizmin soğuk gerçeği ile karşı karşıya kalırlar. Uzun süre iş bulama-

yıp ailelerinin eline bakan gençlerin bazılarının intihara sürüklendiklerine günlük basında çıkan küçük haberlerde tanık oluruz. Kapitalist üretim her alanda aşırı üretimi içerir; ne var ki bu aşırı üretim toplumun ihtiyaçlarının karşılanması anlamında, gerçek anlamda bir aşırı üretim, bolluk değil, sermayenin çıkarları ve yeniden üretilmesi anlamında bir aşırı üretimdir. Azınlığın çıkarları, azınlığın ihtiyaçları, satın alabilenlerin satın alabilmeleri ölçüsünde bir aşırı üretimdir. Kapitalistler ve onların yöneticileri için toplumun ihtiyaçlarının hiçbir önemi yoktur. Kapitalist üretim biçimi bu yapısından dolayı sık sık bunalımlar ve krizlerle karşı karşıya kalır. Kapitalistler daha çok yoksul yaratarak, sermaye grupları birbirlerini yok etmeye, iflasa sürükleyerek bu krizleri bunalımları aşmaya çalışırlar. Üretimin devamı için meta ve insan fazlalığı üretimin ve bu toplumsal yapının dışına itilir. Daha önce üretilmiş bulunan, satılmayı bekleyen ürünler, insanların hangi ihtiyaçları için üretilmiş olurlarsa olsunlar, hatta insanların büyük çoğunluğunun bunlara ihtiyacı devam ediyor olsa da, satın alınamadıkları sürece değer olmaktan çıkar, çürümeye, yok olmaya bırakılırlar. Bu, emeği ile geçinmek zorunda olan insan için de böyledir. İster eğitilmiş, ister eğitimsiz, ister bir dizi unvan ve kariyere sahip olsunlar, ya da sıradan emekçi, vasıfsız işçi olsunlar, kendilerini sermayenin üretimi için satın alacak koşullar yoksa toplum dışına itilirler. İşlerin kapitalistler için iyi gittiği dönemlerde aşırı çalıştırılırlar, durgunluk ve kriz dönemlerinde de eğitim ve unvanlarına bakılmaksızın kendilerini üretimin dışında bulurlar. Hangi eğitimi görürse görsün, hangi okulu bitirirse bitirsin, para-sermaye sahibi değilse binlerce, yüzbinlerce eğitilmiş emekçinin eğitimi, okulunu bitirdiğinde çoğunlukla karşılaştığı durum budur. Ve bu gerçek tüm çıplaklığı ile gözümüzün önündedir.

Genç devrimciler, komünistler; Gezi direnişi olarak bilinen Haziran başkaldırısı Türkiye emekçilerinin kapitalist sömürü ve kendilerine dayatılan gerici, faşist din ideolojisiyle çarpıtılıp süslenmiş, kapitalistlerin çıkarlarının topluma

faşist yöntemlerle dayatılmasına karşı, örgütsüz emekçi yığınların kendiliğinden başkaldırısı idi. Elbette ki sermaye partilerinin toplumun günahlarından arınması gibi bir derdi yok. Sermayenin temsilcisi düzen partisi, çaresizlik içinde emekçileri birbirine düşman kılarak, ulusal, dinsel, mezhepsel ayrılıkları körükleyerek bugüne kadar yapageldikleri gibi, emekçilerin mücadelesini, daha iyi bir dünya istemlerini yok etmeye çalışıyor.

Haziran başkaldırısı, Türkiye'deki devrimci sosyalist hareketlerin gerçeğini de ortaya çıkardı. Devrimci hareket içindeki grup ve partilerin emekçi yığınlar için değil, kendileri için grup ve partiler oldukları gerçeğini çıplak bir şekilde gözümüzün önüne serdi. Emekçilerin kendiliğinden başkaldırısı, örgütlülük ve bilinçten yoksun olduğu sürece düzen partilerinin muhalefetine dönüşür. Çeşitli düzen partileri bunu düzen içinde tutmaya, uysallaştırmaya çalışır. Biz devrimciler, komünistler bir kez daha gördük ki, bugüne kadar yaptığımız ve yapageldiğimiz çalışma tarzlarımız, birliklerimiz, partilerimizle yığınların gerisinde kaldık. Bu hareketleri yönetmek, yönlendirmek, yol göstermek yerine onları övmek, alkış tutmak bizi emekçi sınıfın çok gerisine düşürdü. Tek tek devrimciler olarak Haziran başkaldırısında görülmemiş bir yiğitlik, özveri ve cesaret gösterdiğimiz halde örgütlerimiz, birliklerimiz, partilerimizin hiçbirisi bu hareketin önünde yürüyemedi. Ona önderlik edemedi. Bu da gösteriyor ki emekçi sınıflar içinde uzun süreli sabırlı bir çalışmayla örgütlenme ve birlikler oluşturamadığımız sürece, onların her türlü günlük mücadelesinde örgütlü olarak yer almadığımız sürece sadece ve sadece emekçilerin kendiliğinden mücadelelerinin de bir eklentisi haline gelebiliriz. Oysa kapitalizmi yenebilmek, emekçilerin mücadelelerine yol gösterebilmek, bu mücadeleyi burjuvazinin değişik muhalefet partilerinin etkisinden ve eklentisinden kurtarabilmemiz ancak işçi sınıfının bilimsel öğretisi Marksist- Leninist bilimin kavranması ve günlük yaşamda buna uygun birlikler oluşturmakla mümkündür.

İşçi Emeklileri Mücadelelerini Yükseltmelidir

— Ali Gök

Kapitalizmin çalışırken sömürdüğü, artı değerlerine el koyduğu emekli olan işçilerin ıstırabı emekli olduktan sonra da acı bir şekilde devam etmektedir. Emekli olduktan sonra almış olduğu ve kendisinden çalışırken kesilmiş olan ve sonuçta kendisine tekелci burjuvazi ve devleti tarafından verilen paranın yetersiz olduğu ortadadır.

Emekli olan işçilerin ağırlıklı bir kesimi emekli olduktan sonra düşük ücretle hatta bazı yerlerde asgari ücretin de altında çalışmak zorunda kalmaktadır. Zorunluluktan dolayı çalışmak zorunda kalan emekliler, burjuvazinin emek piyasasındaki emek ihtiyacını düşük ücretlerle karşılıyor. Bu durum çoğu zaman hem emeklikle halen çalışan işçiyi ve işsizleri karşı karşıya getirmekte, hem de ücretlerin genel düzeyinin düşmesine yol açmaktadır. Böylece iş yerlerinde çalışan işçiler kapitalizme, burjuvazinin devletine, burjuvazinin kurumlarına karşı mücadele vermeleri gerekirken, sigortasız çalışmalarından dolayı emeklilere karşı içten içe öfke durmaktadırlar. Burjuvazi böylelikle çalışan emekli olmayan işçilerle, emekli olmuş, almış olduğu aylıkla geçinemeyip çalışan emekli işçiler arasındaki düşmanlığı körüklemekte ve kâr oranını artırmaktadır.

Son günlerde gündeme yoğun bir şekilde gelen emeklilerle ilgili diğer bir konu da emekli aylıklarının bankalar tarafından kullanılmasıdır. Devlet emekliyi yaşamını sürdürme olanağından mahrum etmekle kalmıyor, emeklinin aylığını bankalara faizsiz kredi olarak vermesini de sağlayarak, deyim yerindeyse “kıldan yağ

çıkarmaya” çalışıyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik bakanı artık bankaların vermesi gereken bu parayı en aza çekebilmek için ayı maymunu oynamaya başladı, bankaları bu konuda ikna edemediklerini söyledi. Emekli işçilerin %80’ni hatta daha fazlası aylıklarını devlet bankalarından alıyor. İşçi emeklilerinin öfkesini dağıtmak için bankalara suçu atarak, burjuva devleti ve burjuva kurumları temize çıkarmaya çalışıyor. Daha sonra da pazarlığı çok düşük bir para ile bitirmek için bankaları koruyor. “Bankalarla yaptığımız görüşmede yılda bir kez 70 tl vermek istediklerini” söylüyor. Biz de bakanlık olarak bu paranın çok yetersiz olduğunu söyledik” diyor.

Bu istem emekli işçilerin üzerinden ikinci bir post almak isteyen burjuvaziye karşı en masum bir istektir. Ayrıca bu konuda emekliler de çok duyarlıdır ve yılda bir kez en az almış oldukları aylık kadar bankalardan bir aylık almak istemektedirler. Bu konuda emekli işçiler sendikalarını harekete geçirmeli ve tüm emek güçleriyle birlikte gittikçe yükselen, geniş kesimleri etkileyen eylemli bir mücadeleye atılmaları gerekmektedir.

Ayrıca mücadeleyi yılda bir kez net bir aylık bankalardan alınacak provizyon mücadelesiyle sınırlı tutmamalı, emekli olduğu yıldan itibaren her yıl için bir aylık hakkını da mücadelelerinin bir parçası haline getirerek geriye dönük haklarını da aramalıdır. Kısacası 10 yıldan beri emekli olan bir işçi emeklisi geriye dönük 10 yıllık bankaların haydutça el koyduğu parasının da haklı olarak verilmesini istemelidir.

Yerel Yönetimler ve Kent Sorunları Üzerine

N. Fırat

AKP hükümetinin yolsuzluklarla sarsıldığı bugünlerde, yolsuzluk yapılan alanların başında imar projelerinin olması, yeni rant alanlarının şekillenirilmesi üzerinden yoğunlaştığını görmekteyiz.

Fatih Belediye Başkanı'nın yeni usulsüz rant alanları açmakla sorumlu ilan edilip hakkında dava açılması, kent ve yerel yönetimlerin dinamiğinin ne şekilde çalıştığını ortaya çıkarması açısından önemlidir. Yine Çevre ve Şehircilik Bakanı'nın istifa etmesi sürecinde, genel olarak bilinen ancak bu kadar da olmaz dedirten bir yerden yolsuzlukların sorumlusunun R.T.E olduğunu ilan etmesi bu alandaki rantın büyüklüğünü de gözler önüne sermiş oldu. Bu nedenle "kent" kavramını ve bu çerçevede yerel yönetimlerin meselesini yeniden incelemek elzem haline gelmiştir.

Kent meselesi

Sosyalistler, devrimciler yerel yönetimlerin meselesini daha çok bir belediye hizmeti ve yerinden yönetim fikri üzerinden değerlendirmişlerdir. Bu da "kent" kapitalist mantığını ve artı-ürünün "kent" alanı içerisinde nasıl mas edildiğini ve yeni birikim alanlarının ne şekilde yaratıldığını görememelerine ya da yeterince anlamamalarına yol açmıştır. Rant ve "kent"

kavramları birbirlerinin içine geçerken rantın oluşturulması ve dağıtılmasının unsuru olan yerel yönetimlerin bu rolü pek görülememiştir. Kapitalist sistemin temel zorunluluklarından bir tanesi de sermaye birikim sürecinin sürekli olarak devam ettirilmesinin sistemin yapısına içkin bir zorunluluk olmasıdır. Bu nedenle sermaye birikim sürecinin, sermayenin aynı alanlarda genişlemesinin imkanlarının sınırlanmaya başladığı süreçlerde eğer farklı kanallar bulunamazsa, bir tıkanma ile karşılaşacağı açıktır. Bu durumda üretilen mallar elde kaldığı ve kitlesel işsizliklerin yaşandığı bir süreç ortaya çıkabilir. Her ne kadar engellenemez olsa da bu eğilimin yol açabileceği tıkanmaların önünü açacak adımları birbiri ardı sıra atmak zorundadır. Engellerin aşılması süreci kapitalist toplumun kentsel yapısını bu amaca uygun dizayn etme zorunluluğunu doğurmuştur. Kentleşme, bugünkü adıyla "kentsel dönüşüm", kapitalizm için hayati bir önemdedir. Bugünlerde verilen yıl sonu istatistiklerine göre bu ülkede inşaat sektörü genel ekonomik yapıya oranla daha hızlı bir büyüme gerçekleştirmektedir. Bu hızlı büyümenin gerçekleşmesinde kentsel dönüşüm projelerinin uygulamalarının önemli bir katkısı olduğunu görmezden gelemeyiz. Bu nedenle "kent" sınıf savaşımının önemli bir alanı olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu noktadan

sonra bir kent tanımı yapmamız gerekirse, kapitalist toplumda, artı değerin hatırı sayılır bir kısmının üretildiği, sermayenin birikim süreçlerinin önündeki tıkanmaların çözümü için artı ürünün masedildiği, bu süreçte de büyük rantların elde edildiği yaşam alanlarını kent olarak tanımlayabiliriz. Toparlayacak olursak, “kent”, sermayenin egemenliğinin yeniden üretildiği bir tarihsel momentin ürünüdür.

Engels, bu düzeni 1872’lerde net bir şekilde anlamıştı. Kentleşmenin sürekli bir mülksüzleştirme süreci olduğunu ta o yıllarda tespit etmişti. Bugün dünyadaki bütün büyük kentlerde işçi mahalleleri sürekli olarak yeni AVM’lere, yeni tenis ve golf sahası alanlarına ya da lüks konutlara dönüştürülerek o mahallelerde yaşayanlar kovulmakta, nispi olarak da daha kentin dışına doğru ya da yeni sanayi kentlerine doğru sürülmeye çalışılmaktadır.

“Büyük modern kentlerin büyümesi özellikle merkezî olarak konumlanmış belirli alanlardaki toprağa yapay ve dev gibi artan bir değer kazandırmaktadır; bu bölgelerde dikilen binalar değeri yükselteceklerine düşürürler, çünkü artık değişen koşullara ait değillerdir. Yıkılırlar ve yerleri başkalarıyla doldurulur. Bu her şeyden çok merkezde yer alan ve kiralari en yüksek yoğunlaşmada bile belirli bir üst sınırın ötesinde ya asla artmayan ya da ancak çok yavaşlıkla artan işçi evleri için geçerlidir. Onlar yıkılır ve yerlerinde dükkânlar, depolar ve kamu binaları yükseltilir.” (Konut Sorunu, Sol Yayınları, Ağustos 1992, s. 22)

Ayrıca kentler, yaratılan ya da masedilmek istenen artığın sermaye birikiminin mantığına uygun bir biçimde rasyonalize edilmesi için bir idari yapıya ihtiyaç duyar.

Yerel Yönetimler

Kapitalist kentleşme, sermaye birikiminin realize edilmesine olanak sağlayan bir yönetim ya da idari yapıyı doğurmuştur. Buna yerel yönetimler denilmektedir. Bir diğer deyişle, yerel

yönetimler, kent sakinlerinden toplanan gelirlerin özele aktarılmasının ve sermayenin ihtiyaçlarına göre yeni karlı alanlar yaratılmasının unsurudur. Osmanlı modernitesinin başladığı 19. yüz yılın ortalarından bu yana siyasal yaşama giren yerel yönetimler, kapitalizmin başat bir eğilim haline gelmesinin ardından emeğin yeniden üretiminin sağlanabilmesi için gerekli ve zorunlu hizmetlerin organize edilmesi ve bütün hizmetlerin görülebilmesi için oluşan rantların sermayeye aktarılabilmesi için, merkezi iktidara paralel olarak ancak onun çok içinde değilmiş gibi görünen kent yönetimlerini, yerel yönetimler olarak tanımlamıştır.

Bir Katılım Masalı

Kentlerde oluşan rantların sermayeye kaynak olarak aktarılması özelliğinin yanı sıra, diğer bir özelliği de siyasaldır. Yerel yöneticiler, hem yukarıda sayılan gerekçelerle hem de sürekli olarak militer- bürokratik gücünü artıran, bu sürece hayati önem veren kapitalist devlet, merkezi iktidara oranla görece yine merkezi iktidara uzak duran yerel güç odaklarını sistemin işleyen bir alt parçası haline getirmek içinde yerel yönetimlere ihtiyaç duyar. Çünkü, çeşitli nedenlerle merkezi iktidara uzak duran ve ondan yabancılaşıma tehlikesi bulunan “yerel güç odaklarının”, merkezi militer-bürokratik güç tarafından sisteme entegre edilmesi amaçlanmaktadır. Yaratılan katma değerin paylaşılması sürecinde kendilerine verilenle yetinmek durumunda kalan yerel güçlerin, merkezi güçler aleyhine taşıdıkları muhtemel olumsuz tepkilerin, yerel düzeylerde oluşturulan, Genel ve Belediye meclisleri aracılığıyla enterne edilmesi amaçlanmıştır. Yerel yönetimlere gereksinim bir diğer siyasal neden ise kitlelerin merkezi iktidara karşı olan eğilimlerin, hemen yanı başlarında duran, merkezi iktidardan uzakmış gibi görünen belediyeler aracılığıyla törpülenmek istenmesidir.

Sonuç olarak toparlayacak olursak, merkezi iktidarın, egemenlik alanı dışında ko-

numlandırılmış gibi görünen yerel yönetimler aracılığıyla hem emekçi sınıfların düzen dışı çıkışları engellenmeye çalışılmakta hem de yerel düzeyde oluşmakta olan ya da oluşan kent rantlarının kırıntılarıyla yetinmek durumunda kalan kentli orta sınıfların, sisteme ekonomik ve siyasal olarak bağlanması hedeflenmektedir. Yerel düzeyde, merkezi iktidarın, siyasal ve ekonomik devamacısı rolünü üstlenen yerel yönetimler, özellikle emekçi katmanlara yönelik olarak öne çıkarttıkları “katılımcı yönetim” kavramıyla düzenden umudunu kesmeye yönelmiş kitleleri bağlayıcı bir ideolojik işlev rolünü üstlenmiştir. Dolayısıyla toplumsal ve güncel olarak yerel yönetim olgusunu sağlıklı değerlendirmenin ana yöntemi, ekonomik, siyasal ve ideolojik rollerini göz önüne almayı gerektiriyor. Kent yönetimine katılma kavramı, kapitalist kentlerden çok önce Yunan site yönetimlerine kadar dayanmaktadır. Bugünkü kentlere benzerliği yok denecek kadar az olan bu sitelerde sistem, oy kullanma hakkına sahip herkesin site yönetimine katılma hakkını baştan kabul ediyordu. Yurttaşlar olarak kabul edilen bütün site üyelerinin yaşadıkları kentlerle bugünkü kentlerin hiçbir ortak yanı yoktur. Bugünkü kentler kapitalist sermayenin örgütlendikleri mekanlar olmanın ötesinde hiçbir demokratik anlam taşımamaktadır.

Demokrasi sorunun bir sınıf sorunu olduğunu bilerek sosyalistler, kitlelerin kendilerini yönetme alışkanlıklarını kazanmaları amacıyla bu tür olanakları kullanmalıdır. Yerel yönetimlerle kitlelerin kendi kendilerini yönetme ve karar alma süreçlerine katılma alışkanlıklarını kazanma potansiyeli, gerçek yaşamda bu tür girişimlerin hayat bulması ile mümkündür. Avusturya Komünist Partisi’nin geçen yerel seçimlerde olağanüstü başarı gösterip ve yerel yönetimlerin denetimindeki rant alanlarını denetlemek için mekanizmalar oluşturmaya çalışması, bu bilinci örgütlemeye yönelik ajitasyon yürütmesi, tüm eksikliklerine rağmen kitlelerin kendi kendilerini yönetme alışkan-

lıklarını yaratmaya yönelmiş süreçler olarak okumak gerekir. Bu nedenle sosyalist devrimci güçlerin, ortak oluşturulmuş devrimci bir yerel yönetim programıyla seçimlere girmesi gerekmektedir.

Yerel yönetimlerde vurgu hangi noktaya yapılmalı?

Bugün burjuva siyasal partilerin dizginlerinden boşanmışçasına, rantların biriktiği ve dağıtıldığı kent merkezlerini, sözcüğün tam anlamıyla, ele geçirmek için kıyasıya bir yarış sürdürdükleri görülmektedir.

Siyasal iktidarın bugüne kadar çıkartmış olduğu Metropol Belediyeler Yasası gibi yasalar yeni rant alanları yaratılarak sermayeye karlı alanlar oluşturmuştur. Bu arada yolsuzluklara karşı, CHP’li belediye yönetimlerinin dillerine doladıkları katılım, saydamlık, üretkenlik gibi kavramları deşifre edecek bir çalışma yürütmek de zorunludur. Katılım kavramı kelime anlamı itibarıyla bir insanın kendi dışındaki bir örgütlülüğe veya bir organizasyona onun yapısını, ilkelerini amacını kabul ederek o gücün kapsama alanına dahil olmak anlamını taşımaktadır. Önerilen, burjuva mekanizmalarda kitlelerin gönüllü olarak yer alarak onu yeniden üretmesini sağlamasıdır. Aslında burada katılım bir kolektivizm değil, bir boyun eğdirme aracıdır.

Saydamlık konusu ise ayrı bir deşifreyon gerektirmektedir. Bu kavram en gerici partilerden, en liberaline değin herkes tarafından rahatça kullanılmakta ve bir övünme unsuru olarak seçim programlarında yer almaktadır. 90’lı yılların ortalarına doğru, sosyalizmin çözülmesi sonrasında kapitalist ideologların, güya her şeyin görünebilir olabileceği bir liberal kapitalist düzen olabilirmiş gibi icat ettikleri bir ideolojik kavram olan saydamlık ya da şeffaflık kavramının, ezilen sınıfların çıkarlarına hiçbir zaman hizmet etmediği ve hatta onların kandırılmasının bir aracı olarak kullanıldığı görülmelidir. Günümüzde kulislerde tüm işler

planlanıyor ve makyajlanıyor, halkın karşısına bu son haliyle sunulurken göz boyama tamamlanıyor, sonrada bunun adı, saydamlık ya da şeffaf yönetim oluyor. Bütün bu saydamlıklara rağmen yolsuzlukların nasıl bu kadar boyutlandığı da şaşılabilir bir ironidir.

Bugüne değin kenti yöneten ve yönetmeye aday olan burjuva siyasal güçlerin üretkenlik kavramıyla anlatmaya çalıştıkları, kent arsalarının, birinci derece tarım alanlarının yağmalanmasından başka bir şey değildir. Kastedilen insan etkinliğinin üretkenliği ise kapitalist toplumda insanın kendi emeğine yabancılaşmak zorunda bırakıldığı şartlar altında, ekonomi dışı zor ve/veya ekonomik zor yolu dışında sağlanabilir değildir. İşçi sınıfının üretkenliği denilen olgu, onun kendi emeğine yabancılaşması ortadan kalktığında gerçekleşebilir bir süreçtir.

Belediyelerin bugün ulaştıkları konum itibarıyla, sermaye kesimlerinin çeşitli fraksiyonlarının iştahını kabartacak düzeyde bir kaynağı elinde bulundurma olanağına sahip olduğunu yukarıda anlatmıştık. Öte yandan kitlelerin sisteme sürekli olarak entegre edilmesinin hedeflendiği il ve belediye meclisleri aracılığıyla kitleler, katılım adı altında sistem savunuculuğuna soyundurulmak istenmektedir. Kapitalist-emperyalist sistemin dünya ölçeğindeki ideolojik hegemonyası sonucu “doğrudan demokrasi” kavramı sınıfsal içeriğinden uzaklaştırılmış, içi boşaltılmış bir hale getirilmiştir. Doğrudan demokrasi, demokrasinin bilinçli halidir o yüzden de demokrasinin bittiği noktadır. Kapitalizm koşullarında “doğrudan demokrasiden” söz etmek kitleleri aldatmaktır.

Doğrudan demokrasi ve benzeri kavramları, devrimci bir ilişki biçimi olarak savunmanın yanı sıra, kitleleri ilgilendiren her kavramı başından sonuna değin sorgulamayı ilke edinirsek, onların burjuvazi tarafından içlerinin boşaltılmasını, içeriksizleştirilmesini de engellemek yönünde mesafe katetmiş oluruz.

Sosyalist bir toplumda, yerel yönetim sü-

reçleri, temsilcilerinin seçimle gelip gittiği ve geri çağırılma hakkının korunduğu, işyeri ve mahalle meclisleri üzerinden şekillenir. Bu meclisler dayanışmanın ön plana çıkarıldığı örgütlenmelerdir. Karar alma süreçlerinde referandum zaman zaman başvurulur bir yöntem olarak değerlendirilir. Mahalleyi ya da semti ya da işyerlerini ve kenti ilgilendiren bir sorunda karar mekanizmalarında soru işaretleri oluşması durumunda bu yöntem uygulanmaktadır. Kararlar en küçük birimlerden başlayarak alınır, belediye başkanı olarak tanımlanan kişi sadece koordinasyondan sorumludur. Bu nedenle belediye başkanlarının senyörce yetkileri kısıtlanmış, rant oluşturma ve aktarma yolları kapanmıştır.

Bugün kitlelerin kendi kendilerini yönetme çabalarının önünde engel olan valilik, kaymakamlık gibi merkezden atanmış kurumlar tümüyle kaldırılmalıdır. Sağlık, eğitim ve yerel denetim kurumlarının kent yönetimlerinde yerine getirilmesi sonucu, kentte yaşayanların kendi kentlerine sahip çıkmalarının önündeki engellerden biri daha kaldırılmış olacaktır.

Sonuç olarak sosyalistler, yerel yönetim seçimlerinde, koordinasyon görevinden ötede bir göreve talip olmadıklarını anlatan bir çalışma yürütmek ve bunu emekçi halklara anlatmak durumundadırlar. Ayrıca sosyalistler, devrimciler, yerel yönetim seçimlerine genel sosyalizm propagandasının yanı sıra, ister başkanlık düzeyinde, isterse belediye meclis üyeliği nezdinde kazanılacak yerel yönetim mevzilerini, sosyalizmin kürsüsü haline getirmek için uğraşırlar. Sosyalist, devrimci güçlerin ortak olarak vurgu yapacağı noktaların belki de en önemlisi, yukarıda anlattığımızdan hareketle, burjuva siyasal partilerin yaşanmaz hale getirdiği kentlerin, yeniden yaşanabilir duruma gelmesi için kitlelerin öz örgütlenmelerinin ne kadar önemli bir rol üstleneceğini görmeleri ve göstermeye çalışmaları olacaktır.

Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti Anayasası*

Söz ve Eylem, Yayınlanışının 95. yıldönümünde ilk sovyet anayasasını okuyucularına sunar

Sovyetlerin Beşinci Tüm-Rusya Kongresi tarafından kabul edilmiştir. 10 Temmuz 1918

Sovyetlerin Üçüncü Tüm-Rusya Kongresi'nin Ocak 1918'de verdiği onayla Emekçi ve Sömürülen Halkların Haklar Bildirgesi, Beşinci Kongre tarafından onaylanan Sovyet Cumhuriyeti anayasası ile birlikte Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti'nin tek anayasasını oluşturur.

Bu anayasa, son halinin Merkez Komite Politbüro'nun yayın organı Izvestia'da yayınlanmasıyla birlikte yürürlüğe girer. Sovyet hükümetinin tüm yerel organları tarafından basılmalı ve tüm Sovyet kurumlarında sürekli olarak bulundurulmalıdır.

Beşinci Kongre Kamu Eğitimi Halk Komiserliği'ne Rus Cumhuriyeti'nin istisna gözetmeden tüm okullarında ve diğer eğitim kurumlarında, bu anayasanın temel hükümleri, açıklamaları ve yorumlarıyla birlikte öğretmeleri tavsiye edilir.

Birinci Kısım:

Emekçi ve Sömürülen Halkların Haklar Bildirgesi

Birinci Bölüm

Madde 1. Rusya bu anayasanın kabulünden itibaren İşçi, Asker ve Köylü Temsilcileri Sovyetlerinin oluşturduğu bir cumhuriyettir. Merkezi ve yerel, tüm güç bu Sovyetlerin elindedir.

Madde 2. Rus Sovyet Cumhuriyeti, özgür ulusların özgür birlikteliği ilkesiyle, ulusal Sovyet cumhuriyetlerinin bir federasyonu olarak ku-

rulur.

İkinci Bölüm

Madde 3. Temel amacı insanın insan tarafından sömürülmesini ve toplumun sınıflara ayrılmasını tamamen yok etmek, sömürücüleri acımaksızın ezmek, toplumu sosyalist bir temelde örgütlemek ve sosyalizmin bütün ülkelerde zaferini kazanmak olan Asker, İşçi ve Köylü Temsilcileri Sovyetlerinin Üçüncü Tüm-Rusya Kongresi aynı zamanda şunları da karara bağlar:

a. Bütün toprakların toplumsallaştırılmasının ardından toprakta özel mülkiyet lağvedilmiştir; bütün topraklar halkın tümüne aittir; toprak hiçbir karşılık beklemeden ve eşit toprak kullanım ilkesi ışığında tüm emekçi halka dağıtılacaktır.

b. Bütün ormanlar, maden kaynakları ve ulusal öneme sahip su kaynakları, bütün büyük ve küçükbaş hayvanlar, çiftlik demirbaşları, taşınmaz mülkler ve tarımsal teşebbüsler halkın malıdır.

c. İşçilerin kontrolü ve Yüksek Ekonomik Konsey'e dair Sovyet yasaları, emekçilerin sömürülenleri üzerindeki iktidarını güvence altına almak için ve bütün fabrikaların, madenlerin, tren yollarının ve bunun dışındaki üretim ve taşıma araçlarının İşçi ve Köylü Sovyetleri Birliği'ne devrinin bir ilk adımı olarak, burada tasdik olunur.

d. Sovyetlerin Üçüncü Kongresi çarlık hükümetleri, toprak sahipleri ve burjuvazi tarafından pazarlık edilmiş bütün kredileri fesheder ve bu hareketi uluslararası bankacılık ve finans kapitaline vurulmuş ilk darbe olarak addeder. Aynı zamanda bu Kongre, Sovyet egemenliğinin, işçilerin sermaye düzenine karşı uluslararası ayaklanması nihai zafere ulaşana kadar, bu yol boyunca hızla

yükseleceğine dair güvenini tekrar ifade eder.

e. Emekçilerin egemenliğinin güvenceye alınması ve sömürenlerin tekrar başa gelebilmesinin tüm ihtimallerinin ortadan kaldırılması için emekçilerin derhal silahlanması, işçilerin ve köylülerin sosyalist Kızıl Ordusunun kurulması ve varlıklı sınıfların derhal ve tamamıyla silahsızlandırılması burada karara bağlanır.

Üçüncü Bölüm

Madde 4. Sovyetlerin Üçüncü Kongresi, insanlığı, dünyayı tarihin en kirli savaşlarıyla kana boyanmış olan finans kapitalin ve emperyalizmin boyunduruğundan kurtarmaya kesin kararlı olduğundan, Sovyetlerin gizli antlaşmaları ifşa etme, savaşan orduların işçileri ve köylüleri arasında en güçlü kardeşliği örgütleme ve işçiler için demokratik barışı, ne pahasına olursa olsun, devrimci metodlarla, ilhaksız ve tazminatsız, ulusların kendi kaderini özgürce tayini hakkı ilkesi ışığında yerine getirme politikaları arkasında kayıtsız ve şartsız durmaktadır.

Madde 5. Yine aynı hedefleri gözettiğinden, Sovyetlerin Üçüncü Kongresi kendisini, birkaç seçilmiş ulusun sömürenlerinin ceplerini Asya'da, genel olarak kolonilerde ve küçük ülkelerdeki yüz milyonlarca işçinin köleleşmesi pahasına dolduran burjuva medeniyetinin barbar politikasından tamamen ayırmada ısrarcıdır.

Madde 6. Sovyetlerin Üçüncü Kongresi, Halıkın Komiserleri Konseyi'nin Finlandiya'nın tam bağımsızlığının ilan edilmesi, İran'dan orduların çekilmesinin sağlanması ve Ermenistan'ın kendi kaderini tayin etmesi konusunda aldığı kararları destekler.

Dördüncü Bölüm

Madde 7. Sovyetlerin Üçüncü Tüm-Rusya Kongresi, şu anda, halkların sömürenleriyle mücadelesi bütün hızıyla devam ederken, sömürenlerin devlet yönetiminin hiçbir kurumunda söz sahibi olmamaları gerektiğini açıklar. Egemenlik, tamamen ve hiçbir ayrı-calık gözetmeksizin emekçilerde ve emekçilerin tam yetkili temsilcilerinde -İşçi, Asker ve Köylülerinin Temsilcileri Sovyetlerinde- olmalıdır.

Madde 8. Aynı zamanda, Sovyetlerin Üçüncü Kongresi, Rusya'daki bütün ulusların emekçi sınıfları arasında gerçek anlamda hür ve gönüllü, ve bu özelliklerinden dolayı sağlam ve dayanıklı bir birlik yaratmak istediğinden, kendisini yalnızca Rusya'nın Sovyet Cumhuriyetleri federasyonunun temel ilkelerine bağlamakta; ulusların federal hükümette ve diğer federal Sovyet kurumlarında yer alıp almayacaklarını, alacaklarsa hangi koşullarda yer alacaklarını, kendi Sovyetlerinin temsili kongrelerinde bağımsız bir şekilde belirlemelerini, her ulusun kendi işçi ve köylülerine bırakmaktadır.

İkinci Kısım:

Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti Anayasasının Genel Hükümleri

Beşinci Bölüm

Madde 9. Şu anda içinde bulunduğumuz geçiş dönemi için hazırlanan Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti'nin anayasasının ana amacı, güçlü Tüm-Rusya Sovyet hükümeti şekli altında, şehir ve köy proleteryasının ve en fakir köylülüğün diktatörlüğünü kurmaktır. Burjuvaziyi tamamen ezme görüşüyle bu diktatörlük, insanın insan tarafından sömürülmesini yok edecek ve altında ne sınıfların ne de devletin var olacağı sosyalizmi kuracaktır.

Madde 10. Rus Cumhuriyeti, Rusya'da yaşayan bütün işçilerin egemenliğinde özgür sosyalist bir toplumdur. Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyetleri Federasyonunda egemenlik şehirlerde ve köylerde kendi Sovyetlerinin çatısı altında birleşmiş bütün işçilerdedir.

Madde 11. Farklı hayat tarzı ve ulusal kompozisyona sahip olan belirli bölgelerin sovyetleri özerk bir bölgesel birlik etrafında birleşebilirler; ve bu birliğin başında, oluşabilecek tüm bölgesel birliklerin başında olacağı gibi, Sovyetlerin bölgesel kongreleri ve bu kongrelerin idari kolları yer alır.

Bu özerk bölgesel birlikler, federal bir temelde, Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti'nin bileşen parçaları olurlar.

Madde 12. Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti'nde mutlak egemenlik Sovyetlerin Tüm-Rusya Kongresi tarafından, kongreler arasında ise Tüm-Rusya Merkez Yürütme Komitesi tarafından uygulanır.

Madde 13. İşçilerin vicdani hürriyetlerini güvence altına almak için kilise devletten ve okul kiliseden ayrılmış ve bütün vatandaşların dini ve din karşıtı fikirlerini yayma hürriyeti de güvence altına alınmıştır.

Madde 14. Emekçilerin gerçek anlamda düşünce özgürlüğünü güvence altına almak isteyen Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti basının sermayeye bütün bağımlılığını ortadan kaldırır ve elinde olan bütün teknik ve maddi olanakları, yayınlanacak yeni gazeteler, broşürler, kitaplar ve basınla ilgili diğer bütün materyalleri, proletaryanın ve fakir köylülerin emrine sunar ve bu materyallerin ülkenin içinde engellenmeden dağıtılacağını güvencesini verir.

Madde 15. Emekçi sınıfının gerçek anlamda gösteri yapma özgürlüğünü güvence altına almak isteyen Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti, Sovyet Cumhuriyeti'nin her vatandaşının hür bir şekilde toplantı, gösteri ve miting vb. örgütlenme hakkını tanır ve bu eylemlerin toplanabileceği, kamusal gösterilere uygun bütün binaları mobilyası, ısı ve ışık donanımıyla tamamlanmış olarak proletaryanın ve fakir köylülerin emrine sunar.

Madde 16. Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti emekçilerin gerçek anlamda örgütlenme özgürlüğünü güvence altına almak için, mülk sahibi sınıfların ekonomik ve siyasi hükümlerini sona erdirerek burjuva toplumunda işçileri ve köylüleri örgütlenme ve eylem özgürlüğünden alıkoyan tüm engelleri ortadan kaldırır; işçilere ve en fakir köylülere kendi örgütlerini ve derneklerini oluşturmaları için elinde olan bütün maddi ve lojistik yardımı yapar.

Madde 17. Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti emekçilerin bilgilendirme hakkını güvence altına almak için işçilere ve en yoksul köylülere tam, kesintisiz ve bedava eğitim sağlamayı bir hedef olarak önüne koyar.

Madde 18. Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti emeğin, cumhuriyetin bütün vatandaşlarının temel bir sorumluluğu olduğunu açıklar ve şu şiarı kayıt altına alır: "Çalışmayana eklemek yok."

Madde 19. Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti işçilerin ve köylülerin şanlı devrimin kazanımlarını korumak için, sosyalist anavatanın korunmasının tüm vatandaşların sorumluluğu olduğunu duyurur ve herkes için askerlik hizmeti getirir. Devrimin silahlı korunması gibi onurlu bir görev yalnızca işçilerin payına düşen bir görevdir; işçi olmayanlar orduda başka görevler ifa etmeye zorunludurlar.

Madde 20. Emekçilerin bütün halklarının kardeş olması ilkesiyle hareket eden Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti, Rus Cumhuriyetlerinin sınırları içinde yaşayan, buraya çalışma amacıyla gelmiş, işçi sınıfına ya da başkalarının emeği ile geçinmeyen köylülüğe ait olan bütün yabancıların bir Rus vatandaşıyla aynı siyasi haklara sahip olmasını güvence altına alır ve bölgesel

Sovyetlere bu yukarıda geçen vasıflara sahip yabancıları, hantal formalitelere yer vermeksizin, vatandaşlık işlemlerine tabi tutma yetkisi verir.

Madde 21. Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti, politik ve dini suçlar sebebiyle ülkelerinde zulüm gören yabancı ülke vatandaşlarına iltica hakkı tanır.

Madde 22. Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti bütün vatandaşların haklarının eşitliğini, bu vatandaşların ırkını veya milliyetini gözetmeksizin güvence altına alır; vatandaşları arasında bu temelde üstünlüklerin ve ayrıcalıkların oluşturulmasının veya anlayışla karşılanmasının; veya ulusal azınlıklara karşı herhangi bir baskı uygulanmasının veya eşitlik hakkının kısıtlanmasının, Cumhuriyetin temel yasalarının bir ihlali anlamına geleceğini kayıt altına alır.

Madde 23. İşçi sınıfının bütünsel çıkarlarını gözetken Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti, haklarını ve hürriyetlerini sosyalist devrimine hasar vermek amacıyla kullanan birey ve grupların bu hak ve hürriyetlerini ellerinden alır.

Lenin'i Anmak

(21 Ocak 1924)

Brecht; aşağıdaki şiirinde LENİN'i Anmanın alışılmadık ve çok özgün bir biçimini; Sovyet Cumhuriyeti Türkistan'ın güneyinde, Kujan-Bulak adında küçük bir köyde Lenin'in anısına bir büst dikmek için aralarında para toplayan fakir halı dokumacılarının son anda büstten vazgeçip bu parayla kendilerini hasta eden bataklığa dökmek için mazot almaya, bunun Lenin'i anmanın ve anlamının en doğru yolu olacağına karar verişlerini anlatır.

Lenin'i günümüzde anmanın en doğru, en güzel, en devrimci ve en komünistçe biçimi üzerinde düşünmeliyiz. Bugün yokluğunu, yoksunluğunu çektiğimiz iki sey; (a) Lenin'in Bolşevik Partisi'ni örnek alan ve onu aşmak amacıyla yola çıkan bir partiyi, (a) proletaryanın devrimci partisini inşa ederek bilimsel komünizmin sınıf yatağında kökleşmesini sağlamak ve (b) 1917 Ekim Devrimi'ni de aşacak bir devrim için büyük bir cesaretle yola koyulmak. Biliyoruz ki "İşçi sınıfı, devrimciyse ve örgütlüyse her şeydir; değilse hiçbir şeydir."

Kucan-Bulak Dokumacıları Lenin'i Kutlanıyor

-1-

Lenin yoldaş anılıyor, kutlanıyor sık sık,
Kutsanıyor tasvirleri, heykelleri dört bir yanda

Kentler kuruluyor, bebekler doğuyor adına,
Yetmişiki dilde söylevler çekiliyor onun için,
Toplantılar, gösteriler düzenleniyor

Şangay'dan
Chicago'ya.

Ama Kucan-Bulak diye bir köy var
Güney Türkmenistan'ın bir bucağında
Ora dokumacılarının Lenin'i anışı da
Değer anılmaya.

Kucan-Bulak dediğin yirmi hane,
Yirmi hanede elli dokumacı
Tezgâh başında, bütün gün işte,
Par par eder eli ayağı;
Paydosla bitmez ki lakin sıtma nöbeti...

Köyün tek lambalı yeri istasyon,
Akşamları iner onun da üstüne
Bir sivrisinek bulutudur ısıklarla
Eski deve mezarlığının ardındaki bataktan.

Onbeş günde bir uğrayan tiren
Su getirir, tütün getirir kentten,
Bir de haber getirdi bu sefer:
Lenin'i anma günü eli kulağındaymış

meğer.
Bunun üzerine Kucan-Bulaklılar da,
O yok-yoksul dokumacılar
Köy meydanına Lenin yoldaşın
Alçıdan bir büstünü dikmeye karar verirler.

Büst için para toplamaya gelince sıra,
Elli dokumacının ellisi de orda,
Çıkarıp yedi-veren nakışlı keselerinden
Binbir çileyle kazanılmış kapeklerini,
O, paraları değil, insanları sayan sayman,
Kızıl Ordu Onbaşısı Stepa Gamalev'in
gözleri

Dalar o göçük keselere dalan,
Ve kendine doğru titreye titreye uzanan
İncecik ve sapsarı parmaklar,
Ve bilir ki onların bu titremeleri
O binbir çileyle kazandıkları kapekleri
Esirgediklerinden değil, sıtmadan;
Fırlar hemen ayağa,

Ve büst için toplanan parayla
O güzelim elleri böyle par par titreten,
O zehirli sıtmaya neden
O kahrolası sivrisineklerin üreyip geldiği
O eski deve mezarlığının ardındaki batağı
Kurutmak için mazot satın almayı önerir;
Ve der ki: Kucan-Bulak'taki sıtmayı altet-
mek,

O, ömrünü insanoğluna zararlı sivrisinekleri
Ortadan kaldırmaya adanmış olan
Lenin'in anısını kutlamakta
Leninin anısına büst dikmekten
Daha leninist bir harekettir,

Öyle karar verilir. Ve kutlama gününde
Elli dokumacının ellisi orada,
Birbiri ardısıra, sırtlarında
Mazot dolu bidonlar,
Gidip eski deve mezarlığının ardındaki
batağa,
Lenin'i kutlarken kendilerini mutlamaya
Ve kendilerini mutlarken Lenin'i kutlamaya
Ve böylece Lenin'i
Yani ömrünü insanoğluna zararlı
sivrisinekleri
Öldürmeğe adanmış olan Lenin yoldaşı
Nasıl iyi anladıklarını saptamağa,
Sırtlarındaki bidonlardan o Leninist mazotu
Boşalttılar sivrisineklerin yatağına...

Böylece Lenin'i anarak kendilerine yararlı
oldular
Ve kendilerine yararlı olarak Lenin'i andı-
lar, yani onu anlamışlar.

-2-

Duyduk, Kujan-Bulak sakinlerinin
Lenin'i nasıl andığını. Mazotun satın alınıp
bataklığa

Döküldüğü o akşam işte,
kalabalıktan bir adam ayağa kalktı
ve istasyona bir levha
konulmasını istedi
bu olayı anlatan
ve tam olarak değişen planı,
Lenin büstü yerine ateşi yok eden bir ton
mazot alınmasını da içeren.

Bertold Brecht

Küba Devriminin 54. Yıldönümünü Selamlıyoruz

26 Temmuz 1953’de Moncada Kışlası baskınıyla başlayan, ABD destekli Batista Hükümetinin devrilmesi ve 1 Ocak 1953 günü, Fidel ve yoldaşlarının ,arkalarında bütün halkla Havana’ya girmeleriyle zafere ulaşan Küba devrimi tarihi yürüyüşüne, sendeleyerek de olsa, devam ediyor.

54 yıl önce başlayan devrim, cehaleti silecek, toprak reformunu gerçekleştirerek, ülke kaynaklarını kamulaştırma yoluyla ABD’den geri alarak, insanların özgürce yaşaması için uygun bir toplum yarattı.

Küba liderlerine karşı yapılan yüzlerce suikast girişimine, CIA’nın 1961’de Küba’dan kaçan mültecilerle düzenlediği Domuzlar Körfezi Çıkartması ve ABD’ye ait Guantanamo üssünden de desteklenen Mongoose Operasyonu’na, çeşitli sabotajlar ve terör eylemlerine, halen devam etmekte olan ve Küba ekonomisini çökertmeyi hedefleyen ambargoya rağmen, Küba devrimi, yalnızca varlığını sürdürmekle

Gerillanın Yoldaşı Kaleşinkof “Öldü”

Kalaşinkof, emperyalizmim dünyayı yeniden kana boyadığı, özgürlük ve sosyalizmi boğmaya çalıştığı 2. Paylaşım savaşında proleter mücadeleye kattı. Düşmanın korkulu rüyası oldu. Savaştan sonra ulusal kurtuluş ve sosyalizm mücadelesinde sembolleşti.

Mücadele tarihi boyunca düşmanın elinde özgürlük ve sosyalizme karşı kullanıldığı da oldu. Pek çok durumda yoldaşları ona ihanet

kalmayıp, tüm Latin Amerika’yı da etkileyerek Amerikan Emperyalizmine karşı mücadelede çok önemli bir rol oynuyor.

Küba enternasyonalizmi Güney Afrika’da ırkçı rejimin çöküşünde ve Latin Amerika ülkelerinin ABD emperyalizmine karşı bir araya gelmelerinde de önemli bir rol oynamıştır.

Ancak Küba’nın dünyaya verdiği en önemli örnek, bu 11 milyon nüfuslu adanın, dünyanın süper gücü olan ABD emperyalizmine karşı cesaret ve özveriyle dişediş mücadeleye, insanlığın en büyük rüyasının gerçekleşmesi yolunda ilerlemeye devam etmesidir.

Küba Devrimi’nin 54. Yıldönümünde, yine inançla haykırıyoruz:

Venceremos!!!!

etti, ama o hiçbir zaman yoldaşlarına ihanet etmedi.

Kalaşinkof’un Proleter mucidi öldü. Anısı ve icadı, proletarya yenisini keşfedene kadar bu mücadelede yaşatılacaktır.